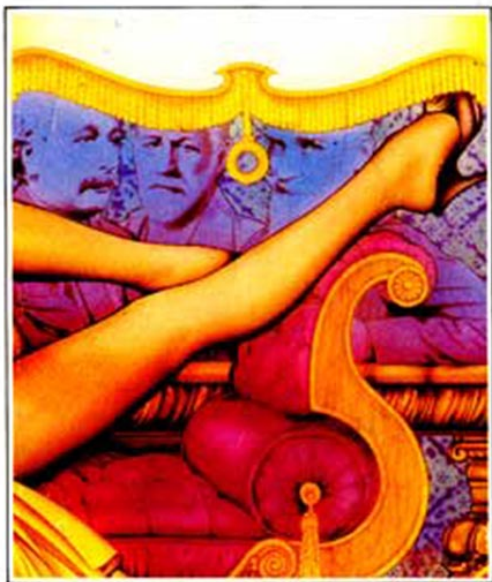

Roald Dahl
AMCAM
OSWALD

Türkçesi
ZENNUR KOCATAŞ

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

**Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi
Özal Basımevi'nde basıldı. (1991)**

Roald Dahl
AMCAM
OSWALD

Türkçesi
ZENNUR KOCATAŞ

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Babıâli Caddesi No. 19 Kat 2, 34410 Cağaloğlu, İstanbul

Telefon: 528 61 13 Faks: 513 51 88

Özgün adı
My Uncle Oswald
(1979)

ISBN 975.510.359-7

Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1991)

"Oynaşmaktan hoşlanırım."

Oswald'ın Günlükleri, cilt XIV

Oswald Amcamı bir kez daha anmak istiyorum. Amcam, yani müteveffa bilgiç, çelebi; örümcek, akrep ve baston koleksiyoncusu; opera aşığı, Çin porselenleri uzmanı, çapkın ve hiç kuşkusuz tüm zamanların en büyük baştan çıkarma uzmanı Oswald Hendryks Cornelius'tan söz ediyorum. Böyle bir şöhretin rakipleri, Oswald Amcamın siciliyle karşılaştıklarında ne yazık ki çok gülünç durumlara düşebilirler. Özellikle de zavallı ihtiyar Casanova. Bu yarışmada, cinsel organıyla çok ciddi sorunları olan bir adam gibi kalıyor.

Oswald'ın güncelerinin küçük bir bölümünü bastırmak üzere ortaya çıkarttığım 1964 yılından bu yana onbeş yıl geçti. O dönemde özellikle kimseyi gücendirmeyecek birşey seçebilmek için çok uğraştım ve o ünlü hikâyeyi, -hatırlarsanız- amcam ve cüzzamlı kadının Sina Çölündeki cinsel ilişkisini anlatan o zararsız ve önemsiz öyküyü yayınlamıştım.

Buraya kadar her şey yolunda gitti. Ama ikinci bir bölümü seçmeyi göze almak için tam on yıl bekledim. Ve bir kez daha, en azından Oswald Amcamın standartlarına göre, rahibin kasaba kilisesinin Pazar Okulu'nda okuyabileceği türden bir öykü seçmeye özen gösterdim. Bu öykü, bir erkek tarafından koklandığında, önüne çıkan ilk kadına derhal tecavüz etme isteği uyandıran bir parfümün bulunmasıyla ilgiliydi.

Bu değersiz konunun yayınlanmasından ötürü, önemli bir dava açılmadı. Ama farklı tipte tepkiler oldukça fazlaydı. Posta kutum, Oswald'ın sihirli parfümünün bir damlası için yalvaran yüzlerce kadın okuyucunun mektuplarıyla tıkanmıştı. Aynı zamanda sayısı belirsiz erkek de aynı istekle yazdılar; sevimsiz bir Afrikalı diktatör, solcu bir İngiliz Bakan ve Papalık'tan bir kardinal. Bir Suudi Arabistan prensi, İsviç-

re'de oldukça yüksek bir para önerdi, Amerikan Haberalma Örgütü'nden siyah elbiseli bir adam, bir akşamüzeri içi yüz dolarlık banknotlarla dolu bir çantayla geldi. Oswald'ın parfümü, dünyadaki bütün Rus devlet adamları ve diplomatlarını bir uzlaşma noktasına getirmekte kullanılabilmemiş ve dostları bu formülü satın almak istiyormuş.

Ne yazık ki, elimde bu sihirli sıvının bir damlası bile yoktu ve konu böylece kapandı.

Bugün, parfüm öyküsünün yayımlanmasından beş yıl sonra, insanlara amcamın hayatına yeniden ufak bir göz atma izni vermeye karar verdim. Bu bölümü, amcamın kırküç yaşında ve yaşamının en iyi yıllarında olduğu 1938'de yazılan XX. ciltten seçtim. Bu bölümde, bir sürü önemli addan söz edilmişti ve tabii ki Oswald'ın yazdıklarının aileleri ya da arkadaşlarını rahatsız etme olasılığı oldukça büyük. Bu konuyla ilgisi olanların bana hoşgörülü davranmalarını ve kötü bir amacım olmadığına inanmalarını diliyorum. Çünkü bu belgeler oldukça bilimsel ve tarihi bir önem taşıyor. Günişığına çıkmaması bir trajedi olabilirdi.

İşte Oswald Hendryks Cornelius'un, güncelerinin XX. Cildinde yazdıkları:

Londra, Haziran 1938

Staines'deki Lagonda fabrikalarını, tatmin edici bir inceleme gezisinden az önce döndüm. W.O.Bentley beni öğle yemeğine davet etti (Somon balığı ve bir şişe Montrachet) ve yeni V12'min ekstralarını tartıştık. Bana Mozart'ın *Son gia mille e Tre*'sini kusursuz tonda çalacak bir korno takımı söz verdi. Bazılarınız bunun çocuksu bir fantezi olduğunu düşünebilirsiniz, ama bu alet her düğmeye basışımda bana, güzel ihtiyar Don Giovanni'nin 1003 etli butlu İspanyol kızını baştan çıkarışını anımsatacak. Bentley'e, koltukların yavru timsah derisiyle döşenmesini ve panel tahtalarının porsuk ağacıyla kaplanmasını söyledim. Neden mi porsuk ağacı? İngiliz porsuk ağacının rengini ve damarlarını bütün öbür ağaçlara

tercih ettiğim için.

Ama şu W. O. Bentley ne müthiş bir adam. Onu kendi safına alması Lagonda için ne büyük bir zafer. Dünyanın en mükemmel arabasını çizen ve ona adını veren bu adamın kendi şirketinden uzaklaşmaya zorlanması ve rakiplerinin kollarına itilmesi çok üzücü. Demek oluyor ki, artık yeni Lagonda'lar benzersiz olacak ve ben de başka bir marka arabaya binemeyeceğim. Ama bu iş hiç de ucuz olmayacak. Bir otomobile ödenebileceğini düşündüğüm fiyatın binlerce pound fazlasını ödemek zorunda kalacağım.

Ama parayı düşünen kim? Ben değilim; çünkü her zaman çok param oldu. İlk yüzbin poundumu onyediyedi yaşımdayken kazandım, sonraları da çok daha fazlasına sahip oldum. Bunu söylerken, güncelerimde nasıl zengin olduğumu hiç açıklamadığımın farkına vardım.

Belki de bunu yapmanın zamanı geldi. Sanırım geldi. Bu yüzden, bu günceler, baştan çıkartma ve cinsel ilişki zevklerinin bir tarihçesi olarak düzenlenmiş olsa bile, biraz da para kazanma sanatı ve ondan alınan zevklere değinilmedikçe eksik kalacaktı.

O halde tamam, dedim kendi kendime. Bir an önce size nasıl para kazanmaya başladığımı anlatacağım. Fakat bu bölümü atlayıp daha çekici konulara geçme eğiliminde olan bazılarıya, bu sayfalardan da bol bol yararlanabileceklerini söylemeliyim. Zaten başka türlü olamazdı.

Büyük servetler, miras yoluyla kalmamışsa, çoğunlukla dört yoldan elde edilirler: hileyle, yetenekle, içgüdüsel kararlarla ya da şansla. Benimki bu dördünün de karışımıydı. İyi dinleyin, ne dediğimi anlayacaksınız.

1912 yılında, daha onyediyedi yaşımdayken, Cambridge'teki Trinity Kollejinde fen bilimleri bursu kazandım. Oldukça erken gelişmiş bir gençtim ve sınava zamanından bir yıl önce girdim. Ama onsekiz yaşıma gelmeden Cambridge beni kabul etmiyordu. Bunun sonucu da hiçbir şey yapmadan geçirebileceğim oniki ayımın olmasıydı. Babam, bu süreyi, Fran-

sa'ya gidip yabancı dil öğrenerek geçirmem gerektiğine karar verdi. Kendi adıma ben, bu müthiş ülkede bir yabancı dil-den daha fazlasını öğrenebilmeyi umuyordum. Daha şimdiden Londra sosyetesinin genç kızlarıyla zamparalık ve sefahat zevklerimi geliştirmeye başlamıştım. Ve yine daha şimdiden bu genç İngiliz kızlarından biraz sıkılmıştım bile. Oldukça ruhsuz bir kuşak olduklarına karar vermiştim; yabancı tarlalardan birkaç demet çiçek devşirmek için sabırsızlanmaktaydım. Özellikle Fransız tarlalarından. Paris'li dişilerin aşk yapma eylemleri hakkında, Londralı kuzinlerinin akıllarından bile geçiremeyecekleri birkaç şey bildiklerine dair güvenilir bilgiler edinmiştim. Söylenti oydu ki, çiftleşme sanatı İngiltere'de daha emekleme aşamasındaydı.

Fransa'ya gitmeden bir gece önce, Cheyne Walk'daki aile evimizde küçük bir parti verdim. Evin bana kalması için annemle babam saat yedide akşam yemeğine dışarı çıktılar. Her iki cinsten, bir düzine kadar arkadaşımı davet ettim. Saat dokuza doğru haşlanmış kuzu eti ve meyveli çörek eşliğinde şarap içip söyleşerek hoşça vakit geçirmeye başlamıştık. Ön kapının zili çaldı. Açmaya gittim, kapıda kocaman bıyıklı, koyu kırmızı tenli, domuz derisi bir valiz taşıyan orta yaşlı bir adam durmaktaydı. Kendini Binbaşı Grout olarak tanıtarak babamı sordu. Dışarıda yemekte olduğunu söyledim. "Allah Allah," dedi Binbaşı Grout. "Beni evinizde kalmaya davet etmişti. Ben eski bir arkadaşım."

"Babam unutmuş olmalı," dedim. "Çok özür dilerim. İçeri buyurun."

Yan odada parti sürüp giderken, Binbaşayı çalışma odasında Punch dergisiyle yalnız başına bırakamazdım, bu yüzden bize katılmak isteyip istemediğini sordum. İstiyordu. Çok sevinecekti. Ve böylece içeri girdi, bıyığıyla birlikte. Herkesten en az üç kat yaşlı olmasına rağmen, aramıza rahatça yerleşiveren, neşeli, canlı bir adamdı. İştahla kuzudan atıştırdı ve ilk onbeş dakika içinde bütün bir şişe kırmızı şarabı yuvarladı.

"Çok lezzetliydi," dedi. "Daha şarap var mı?"

Bir şişe daha açtım; onu da boşaltmaya koyulmasını hepimiz hayranlıkla izledik. Yanakları, kırmızıdan koyu bir mora dönüştü, burnu ise tutuşmuş gibiydi. Üçüncü şişenin yarısında çenesi açılmaya başladı. İngiliz-Mısır Sudan'ında çalıştığını, izinli olarak geldiğini söyledi. Sudan sulama hizmetlerinde çalışıyordu, işi oldukça heyecanlı ve güçlü. Ama çok ilgi çekiciydi. Eğlenceli. Bilirsiniz. İnsan sopayı elinde tuttuğu sürece Ortadoğulular pek bir sorun çıkarmıyorlardı.

Çevresine toplanmış, uzak ülkelerin bu mor yüzlü adamını pek de fazla ilgilenmeden dinliyorduk.

"Harika bir ülke bu Sudan," dedi. "Çok büyük. Çok uzak. Gizemlerle ve gizlerle dolu. Size Sudan'ın en büyük gizlerinden birini anlatmamı ister miydiniz?"

"Hem de nasıl," dedik. "Evet, lütfen."

"En büyük gizlerinden biri," dedi bir bardak şarabı daha yuvarlayarak, "yalnızca yerlilerin ve benim gibi uzun süredir orada kalmış birkaç yabancıнын bildiği Sudan Kabarcık Böceği adı verilen küçük bir yaratıktır. Ya da doğru adını söylemek gerekirse, *cantharis vesicatoria sudanii*."

"Yani bokböceği mi?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Sudan Kabarcık Böceği, kanatlı bir böcektir. İki santime yakın boyda, uçan bir böcektir. Yeşil altın rengi parlak kabuğuyla görünümü çok güzeldir."

"Gizemli olan yanı ne?" diye sorduk.

"Bu küçük böcekler," dedi Binbaşı, "yalnızca Sudan'ın belirli bir bölgesinde bulunurlar. Bu Hartum'un kuzeyinde 20 kilometre karelik bir bölgedir ve Haşab adı verilen ağaçlar bu bölgede yetişir. Bu böcekler Haşab ağacının yapraklarıyla beslenirler. Hayatlarını bu böcekleri aramakla geçiren insanlar vardır. Böcek avcıları denir onlara. Bunlar, bu küçük vahşi yaratıkların buldukları yerleri ve alışkanlıklarını iyi bilen keskin gözlü yerlilerdir; onları yakaladıktan sonra öldürüp güneşte kurutur, sonra da ince bir toz haline gelene dek ezerler. Bu toz yerliler arasında çok değerlidir; genellikle

le ustaca yapılmış küçük Böcek Kutularında saklanır. Kabile reislerinin Böcek Kutuları gümüştedir."

"Peki," dedik, "bu tozla ne yaparlar?"

"*Onunla* ne yapıldığı değil," dedi Binbaşı, "*onun size* ne yaptığıdır önemli olan. Bu tozun küçücük bir zerresi, dünyadaki en güçlü cinsel uyarıcıdır."

"İspanyol Sineği!" diye bağırdı birisi. "İspanyol Sineği bu!"

"Eh, pek değil," dedi Binbaşı. "Ama doğru yoldasın. Bilinen İspanyol Sineği, İspanya'da ve Güney İtalya'da bulunur. Benim söz ettiğim *Sudan Sineği* ise aynı aileden olmakla birlikte, tümüyle farklı bir tür. Bilinen İspanyol Sineğinden aşağı yukarı on kat daha güçlü. Bu küçük Sudan'lı dostumuzun yarattığı etki öylesine müthiş ki, ufak dozlarda kullanılması bile çok tehlikeli."

"Peki, onu kullanıyorlar mı?"

"Ooo, evet. Hartum ve kuzeyindeki tüm yerliler bu böceği kullanırlar. Beyazlar, onu tanıyanlar, çok tehlikeli olduğunu bildiklerinden uzak durmayı yeğlerler."

"Siz kullandınız mı?" diye sordu birisi.

Binbaşı soruyu sorana baktı ve kocaman bıyığının altından hafifçe gülümsedi. "Bu konuya biraz sonra geliriz, olmaz mı?" dedi.

"Peki, nasıl bir etki yapıyor?" diye sordu kızlardan biri.

"Aman Tanrım," dedi Binbaşı, "neler yapmıyor ki! Cinsel bölgelerinizde yangın çıkartıyor. Hem çok amansız bir cinsel uyarıcı, hem de çok üstün bir güç vericidir. İnsana kontrol edilemeyecek ölçüde şehvet vermekle kalmayıp, aynı zamanda çok uzun süreli müthiş bir ereksiyon sağlıyor. Bana bir bardak şarap daha verir misin, yavrucuğum?"

Biraz daha şarap koymak için kalktım. Konuklarım birdenbire sessizleştiler. Kızların hepsi, kendinden geçmiş bir halde, kıpırdamadan Binbaşıya bakıyorlar, gözleri yıldız gibi parlıyordu. Erkekler ise bu beklenmedik boşboğazlıklar karşısındaki tepkilerini görmek umuduyla kızları süzüyorlardı.

Binbaşının bardağını yeniden doldurdum.

"Babanın, her zaman güzel bir mahzeni vardır," dedi. "Aynı zamanda da güzel puroları." Bir tane getirmemi bekleyen gözlerle bana baktı.

"Bir puro ister misiniz, efendim?"

"Çok kibarsın," diye yanıtladı.

Yemek odasına gidip babamın Montecristo kutusunu aldım. Binbaşı iki puro alıp, birini ağzına, öbürünü de göğüs cebine yerleştirdi. "Dilerseniz size gerçek bir olay anlatacağım," dedi, "kendim ve Kabarcık Böceği hakkında."

"Anlatın," dedik. "Devam edin, efendim."

"Bu öykü hoşunuza gidecek," dedi ağzındaki puroyu çıkartıp ucunu tırnağıyla kopartırken. "Kimde kibrit var?"

Purosunu yaktım. Çevresini saran puro dumanlarının arkasından yüzü, fazla olgunlaşmış, koyu ve yumuşak bir meyve gibi görünüyordu.

"Bir akşam," diye başladı, "Hartum'un yaklaşık elli mil kuzeyinde bir kasabadaki bungalovumun verandasında otuyordum. Cehennem gibi sıcaktı ve çok yorucu bir gün geçirmiştim. Sert bir viski-soda içiyordum. O akşamki ilk içkimdi. Ayaklarımı verandayı çevreleyen parmaklığa dayayıp şezlonga uzanmış, dinleniyordum. Viskinin midemin iç çeperine çarpışını hissediyordum; sizi temin ederim böylesine sert bir iklimde, yorucu geçen bir günün ardından viskinin midenize çarpıp kanınıza karıştığını hissetmek kadar güzel bir duygu yoktur. Birkaç dakika sonra, içeriden bir içki daha alıp yeniden verandadaki şezlonguma uzandım. Gömleğim terden sıırıslıklam olmuştu, ama gidip bir duş yapmak için de çok yorgundum. Ansızın birşeyler oldu, birdenbire kaskatı kesildim. Tam viski bardağını dudaklarıma götürmek üzereyken elim havada sanki dondu, parmaklarım bardağın çevresinde buz kesti. Kımıldayamıyordum. Konuşamıyordum bile. Yardım etmesi için oğlumu çağırmak istedim, ama yapamadım. Ölüm sertliği. Felç. Bütün bedenim taşlaşmış gibiydi."

"Korkmadınız mı?" diye sordu birisi.

"Elbette korktum," dedi Binbaşı. "Korkunç bir dehşete kapılmıştım. Özellikle orada, Sudan çölünde, her yerden kilometrelerce uzakta. Felç durumu uzun sürmedi. Belki bir dakika, belki iki. Tam bilemiyorum. Ancak biraz kendime geldiğimde kasıklarımında bir yanma hissettim. 'Haydaa,' dedim, 'şimdi de ne oluyor?' Aslında ne olduğu çok açıktı. Pantolonumun içindeki hareketlilik çok şiddetlenmiş, birkaç dakika içinde organım sertleşerek büyük yelkenli bir teknenin ana direğine benzemişti."

"Organ da ne demek?" diye sordu Gwendoline adlı kız.

"Umarım birazdan anlarsın, yavrucuğum," dedi Binbaşı.

"Devam edin, Binbaşı," dedik. "Sonra ne oldu?"

"Derken zonklamaya başladı," dedi.

"Ne zonklamaya başladı?" diye sordu Gwendoline.

"Organım," dedi Binbaşı. "Kalbimin her atışını oramda duyabiliyordum. Sancı ve zonklama bir felaketti, bir balon gibi de gergindi. Bilirsiniz, hani şu çocukların partilerde oynadıkları, uzun sosise benzeyen balonlar gibi. Onları düşünüyordum ve kalbimin her atışında birisi sürekli hava pompalıyormuş ve organımı patlatacakmış gibi hissediyordum."

Binbaşı biraz şarap içti. Ve purosunun külünü inceledi. Biz sessizce oturmuş bekliyorduk.

"Sonra tabii neler olduğunu çözmeye çalıştım," diye devam etti. "Viski bardağıma baktım. Her zaman koyduğum yerde, verandayı çevreleyen beyaz boyalı parmaklığın üstünde duruyordu. Sonra gözlerim bungalovun tavanında ve saçaklarında dolaştı, birden şimşek çaktı! Buldum! Ne olduğunu kesinlikle anlamıştım."

"Ne?" diye hepimiz bir anda sorduk.

"Akşam gezintisini çatıda yapan büyük bir Kabarcık Böceği, saçaklara fazla yaklaşıp aşağıya düşmüştü."

"Sizin viski bardağınızın içine!" diye haykırdık.

"Kesinlikle," dedi Binbaşı. "Ve ben, sıcaktan deli gibi susamışken hiç bakmadan onu yutmuştum."

Gwendoline adlı kız, Binbaşı'ya koca gözleriyle baka-

rak: "Dürüst olmak gerekirse, bütün bu yaygaranızı anlamıyorum," dedi. "Küçücük, minicik, incecik bir böcek kimseye zarar veremez ki."

"Sevgili yavrucuğum," dedi Binbaşı, "Kabarçık Böceği kurutulup ezildikten sonra elde edilen tozun adı cantharidin-dir. Eczacılıktaki adı böyledir. Sudan cinsine ise *cantharidin sudanii* denir. Ve bu *cantharidin sudanii* kesinlikle korkunçtur. Bir insan için tehlikesiz doz, tehlikesiz doz diye bir şey varsa, bir minimdir. Bir minim, bir santimetre küpün yüzde altısı değerinde bir sıvı ölçüsüdür. Benim bütün bir Kabarçık Böceğini yuttuğumu göz önüne alırsak, en yüksek dozun kaç yüz katı olduğunu Tanrı bilir."

"Aman Tanrım," dedik.

"Zonklama öylesine şiddetlendi ki, bütün bedenimi sarsmaya başladı," dedi Binbaşı.

"Başağrısı mı?" dedi Gwendoline.

"Hayır," diye yanıtladı Binbaşı.

"Sonra ne oldu?" diye sorduk.

"Organım," dedi, Binbaşı, "gövdemin içinde yanan, ısıdan korlanmış bir demir çubuk gibiydi. Sandalyemden kalkıp arabama koştum, deli gibi Hartum'a en yakın hastaneye gittim. Tam kırk dakikada oraya vardım. Ödüm kopmuştu."

"Bir dakika," dedi Gwendoline denen yaratık. "Sizi tam olarak anlayamıyorum. Neden bu kadar korkmuşunuz?"

Ne berbat bir kız. Onu hiç çağırmamalıydım. Binbaşı, bu kez onu umursamadı bile.

"Hastaneye daldım," diye sürdürdü. "Acil Serviste bir İngiliz doktoru, bir yaralının bıçak yarasını dikerken buldum. 'Şuna bakın' diye seslendim, çıkartıp ona gösterirken."

"Neyi gösterirken, Allah aşkına?" diye sordu geri zekâli Gwendoline.

"Sus, Gwendoline," diye terslendim.

"Teşekkür ederim," dedi Binbaşı. "Doktor bir an yaralıyı dikmeyi bıraktı, ona gösterdiğim şeye biraz da korkuyla baktı. Hemen ona olayı anlattım. Asık yüzle dinledi. Kabar-

cık Böceğinin panzehiri olmadığını söyledi. Başım iyice beladaydı. Ama elinden geleni yapacaktı. Hemen midemi yıkadılar, sonra yatağa yatırıp, zonklayıp duran zavallı organımın çevresini buzla sardılar."

"Kim yaptı?" dedi birisi. "Onlar kim?"

"Bir hemşire," diye yanıtladı Binbaşı. "Koyu saçlı, genç bir İskoç hastabakıcı. Buzları ufak plastik torbaların içinde getirdi ve o küçük torbaları bandajlarla çevresine bağladı."

"Soğuk yanığı olmadı mı?"

"Ateş gibi yanıp tutuşan bir şeyi soğuk etkilemez," diye yanıtladı Binbaşı.

"Sonra ne oldu?"

"Gece gündüz, üç saatte bir buzları değiştirip durdular."

"Kim, İskoç hemşire mi?"

"Sırayla yaptılar. Birkaç hastabakıcı."

"Aman Tanrım."

"İndirmek, iki hafta zaman aldı."

"İki hafta!" dedim, "Ondan sonra düzeldiniz mi, efendim? Şimdi iyi misiniz?"

Binbaşı gülümsedi ve bir yudum daha şarap içti. "İlgin beni duygulandırdı," dedi. "Senin bu dünyada neyin önce, neyin daha sonra geldiğini bilen bir genç olduğun belli. Çok yükseleceğini umarım."

"Teşekkür ederim, efendim," dedim. "Ama sonra ne oldu?"

"Altı ay boyunca hiçbir şey yapamadım," diye yanıtladı Binbaşı, soluk bir gülümsemeyle. "Ama Sudan'da bunun bir zararı yok. Evet, merak ediyorsanız, şimdi iyiyim. Olağanüstü bir iyileşme gösterdim."

Fransa'ya hareketimden önce, evimdeki küçük partide, Binbaşı Grout'un anlattığı öykü işte buydu. Ve bu öykü beni düşünceye yöneltti. Çok derin bir düşünceye. O gece, bütün valizlerim hazırlanmış, yerde dururken, yatağıma uzandığımda, kafamda müthiş yüreklilik isteyen bir tasarı gelişmeye başladı. 'yüreklilik' diyorum, çünkü Tanrım, o dönemde he-

nüz on yedi yaşında olduğumu düşüncecek olursanız, gerçekten çok yüreklice bir tasarıydı. Şimdi geriye baktığımda, böylesi bir eylemi tasarlamış oluşuma bile şapkamı çıkartıyorum. Ertesi gün kararımı vermiştim bile."

2

Victoria İstasyonunun peronunda ailemle vedalaştım ve Paris'e giden deniz aktarmalı trene bindim. Öğleden sonra Paris'e vardım, babamın kalmam için ayarladığı eve gittim. Avenue Marceau'daki bu evin sahipleri olan Boisvain ailesi, evlerine pansiyoner kabul etmekteydiler. Mösyö Boisvain sıradan bir devlet memuruydu; tıpkı ailesinin öteki üyeleri gibi gösterişsiz ve silikti. Soluk yüzlü, kısa parmaklı bir kadın olan karısı da kocasının hamurundandı; ikisinin de benim için bir sorun yaratmayacaklarını tahmin etmiştim. İki kızları vardı: on beş yaşındaki Janette ile on dokuzundaki Nicole. Matmazel Nicole'de bir gariplik vardı, çünkü ailenin öteki fertleri tip olarak ufak tefek, derli toplu ve Fransız görünüm-lüyken, bu kız Amazon'lu ölçülerine sahipti. Bana dişi bir gladyatör gibi göründü. Çıplak ayakla 1.90 dan aşağı değildi, ama biçimli bacakları ve türlü gizler saklayan kara gözleriyle, en azından güzel ve genç bir gladyatördü. Ergenlik çağım-dan bu yana, yalnızca uzun olmakla kalmayıp aynı zamanda çekici de olan bir kadınla ilk kez karşılaşmıştım. Gördükle-rimden son derece etkilenmiştim. O zamandan beri, yıllar boyunca, doğal olarak bu görkemli türün birçok kez tadına baktım ve şunu söylemeliyim ki, benden, genellikle ufak tefek hemcinslerinden daha iyi not aldılar. Bir kere, uzun boy-lu kadınların kol ve bacaklarında daha fazla güç ve daha fazla çekiş yeteneği vardır ve tabii ki cebelleşmek için de daha fazla kuvvetleri.

Başka bir deyişle, uzun boylu kadınlardan hoşlanırım. Niye hoşlanmayayım ki? Garip bir şey değil bu. Ama kanım-

ca garip olan şey, genel olarak kadınların, bununla her yerdeki tüm kadınları kastediyorum, 'küçük adamlara' budalaca düşkün oldukları gerçeğidir. Hemen söylemeliyim ki, 'küçük adam' deyimiyse jokeyler ya da baca temizleyicileri gibi sıradan ufak tefek insanlardan söz etmiyorum. Gerçek cücelerden; şu miniskül, çarpık bacaklı, eski moda pantolonlar giyerek sirklerde koşuşturan tiplerden söz ediyorum. İster inanın, ister inanmayın, bu küçük adamların herhangi biri, aklına koyarsa, dünyanın en frijid kadınına bile çılgına çevirebilir. İstedığınız kadar karşı çıkın, siz kadın okuyucularım; deli olduğumu, ya da yanlış bilgilendirildiğimi söyleyin. Ama bunu yapmadan önce, gidip bu ufak insanların etkin olarak ilgilenmiş olduğu kadınlardan biriyle konuşun. Bulgularımı doğrulayacaktır. Evet, evet, evet bu doğru diyecektir. Korkarım ki doğru. Size onların tiksindirici ama karşı koyulmaz olduklarını anlatacaktır. Aşırı çirkin, orta yaşlı, boyu bir metreden daha fazla olmayan bir sirk cücesi, bir zamanlar bana herhangi bir yerde ve zamanda istediği kadını ayartabileceğini söylemişti. Bunu her zaman yadırgamışımıdır.

Neyse, şimdi Matmazel Nicole'e, şu amazon kızına geri dönelim. Daha ilk bakışta ilgimi çekti; elini sıkarken parmaklarını biraz fazlaca sıkıp yüzüne baktım. Dudakları aralandı ve dişlerinin arasında dolaşan dilinin ucunu gördüm. Çok iyi, genç bayan, dedim kendi kendime, Paris'te ilk deneyimim siz olacaksınız.

Böyle bir iddianın benim gibi onyedilik bir delikanlı tarafından ileri sürülmesi biraz fazla atılganca bulunacak olursa, bu körpe yaşıma rağmen, kaderin yakışıklılıkta payıma düşenden çok daha fazlasını bağışlamış olduğunu sanırım söylemem gerekir. O günlerde çekilmiş aile fotoğraflarına baktığımda etkileyici yakışıklılıkta bir genç olduğumu görebiliyorum. Bu basit bir gerçekten başka bir şey değil ve bunu görmezlikten gelmek aptallık olur. Elbette, bu benim Londra'da da işlerimi oldukça kolaylaştırmıştı; şimdiye dek tek bir burun kıvrımayla bile karşılaşmadığımı dürüstçe söyleye-

bilirdim. Ama tabii bu oyuna başlayalı çok olmamıştı ve elli altmış yavru kuştan daha çoğunu inceleme fırsatı bulamamıştım.

Binbaşı Grout'un aklıma soktuğu planı uygulamaya başlamak için, Madam Boisvain'e ertesi gün erkenden kent dışındaki arkadaşlarımı görmeye gideceğimi bildirdim. Hâlâ antrede duruyorduk, el sıkışma törenini yeni tamamlamıştık.

"Ama Mösyö Oswald, daha şimdi geldiniz!" diye şaşkınlıkla yanıtladı kadıncağız.

"Sanırım babam size altı aylık peşin ödemişti," dedim. "Burada olmadığım sürece, yiyecek giderlerinden kârınız olacaktır, öyle değil mi?"

Böyle bir aritmetik, Fransa'daki her pansiyoncu kadının kalbini yumuşatırdı; Madam Boisvain de karşı çıkmadı. Saat yedide akşam yemeğine oturduk. Yemek soğanlı işkembe-ydi. Bunu tüm dünyadaki ikinci en iğrenç yemek olarak görüyorum. En iğrenç ise Avustralya'da koyun yetiştirme çiftliklerinde çalışanların keyifle yedikleri bir yemektir.

Bu koyun sürücüleri, -yolunuz oralara düşecek olursa, bu yemekten uzak durabilmeniz için bunları size anlatmam iyi olacak- bu koyun sürücüleri ya da kovboylar erkek kuzuları şöylesine barbarca bir yöntemle hadım ederler: İki kişi zavallı yaratığı ön ve arka ayaklarından tutup ters çevirirler. Bir üçüncüsü, torba derisini yararak, taşaklarını dışarı doğru iter. Daha sonra, eğilir ve taşakları ağzına alır. Dişleriyle keserek onları bahtsız hayvandan kopartır ve bu iğrenç lokmayı bir leğene tükürür. Böyle birşeyin olamayacağını bana söylemenin hiçbir yararı yok, çünkü oluyor. Bunu geçen yıl New South Wales'de Cowra yakınlarındaki bir çiftlikte gözlerimle gördüm. Ve bu ahmaklar, bana üç usta hayvan sürücüsünün altmış dakika içinde altmış kuzuyu hadım edebildiğini, bu işi bütün bir gün sürdürebildiğini gururla anlatmışlardı. Biraz çeneleri ağrıyabilirdi, hepsi buydu. Ama buna değiyordu, çünkü ödülü çok büyüktü.

"Ne ödülü?" diye sorduğumda,

"Ah-ha," dediler, "hele bir görün!"

Akşama doğru, bu nesnelere bir tavada, koyun yağı ile odun ateşinde kızartmalarını seyretmek zorunda kaldım. Bu gastronomik mucize, sizi temin ederim düşünülebilecek en iğrenç, en tiksindirici, en mide bulandırıcı yemektir. Haşlanmış işkembe ise ikinci geliyor.

Konu dışına çıkıp duruyorum, kaldığım yerden sürdürüyorum. Hâlâ Boisvain'lerin evinde haşlanmış işkembeyle akşam yemeğindeyiz. Mösyö B. bu malzemeyi görünce kendinden geçip, dudaklarını yalayıp, ağzını şapırdatarak her lokmada "enfes, harika, şahane, mükemmel" diye bağırdı. Yemeğini bitirdiğinde -bu dehşet hiç sona ermeyecek miydi?- sakince takma dişlerini çıkarıp sofradaki el yıkama tasının içinde çalkalamaya başladı.

Geceyarısı Mösyö ve Madam B. uykuya daldıklarında, koridordan sıvışarak Matmazel Nicole'ün yatak odasına girdim. Kocaman bir yatakta kıvrılıp yatmıştı; başucunda bir mum yanıyordu. Beni garip bir biçimde, resmi Fransız el sıkışıyla karşıladı, ama sizi temin ederim ki bundan sonra onların resmiyetle hiçbir ilişkisi yoktu. Bu küçük olay üzerinde daha fazla durmaya gerek görmüyorum. Öykümün asıl bölümüyle hiçbir ilişkisi yok. Şunu söylemeliyim: Parisli kızlar hakkında duymuş olduğum bütün söylentiler, Matmazel Nicole ile geçirdiğim birkaç saat içinde tümüyle kanıtlanmış oldu. Londra sosyetesinin donuk genç kızları, onun yanında ormandan kesilmiş keresteler gibi kalırlar. Bana bir mongoose'un¹ kobra yılanına saldırışı gibi saldırdı. Ansızın on çift eli ve yarım düzine ağız oluştu. Üstelik bir akrobat gibiydi. Bu kol ve bacak karmaşasında bir ara bacaklarının omzuma dolandığını bile gördüm. Kız beni çamaşır makinasının mengenesinden geçiriyor gibiydi. Beni dayanma noktamın ötesinde eğip büküyordu. Yaşım gereği böyle şiddetli bir sınava pek hazır değildim. Bir saat kadar süren bu aralıksız etkin-

1. *Mongoose*: Hindistan'da bulunan, gelinciğe benzeyen bir hayvan, Firavun Faresi.

likler sonucunda sanrılar görmeye başladım. Tüm bedenimi duvarları pürüzsüz çelikten yapılmış bir silindir içinde gidip gelen iyi yağlanmış bir piston olarak hayal ettiğimi anımsıyorum. Ne kadar sürdüğünü Tanrı bilir, ama sonunda derin sakin bir sesle duyularıma geri döndüm:

"Pekâlâ Mösyö, ilk ders için bu kadarı yeter. Yine de sanırım ana okulundan mezun olmanız uzun zaman alacak."

Yaralı bereli, dersini almış bir halde, sendeleyerek odama döndüm, uyuyakaldım.

Ertesi sabah planımı uygulamak üzere, Boisvain'lerle vedalaşıp Marsilya trenine bindim. Üzerimde babamın Londra'dan ayrılmadan önce altı aylık giderlerimi karşılamak üzere verdiği iki yüz pound tutarında Fransız frangı vardı. 1912 yılında bu çok büyük bir paraydı.

Marsilya'da, Napoli-Palermo-İskenderiye arasında düzenli olarak çalışan küçük, sevimli, dokuzbin tonluk *L'impératrice Josephine* adlı Fransız yolcu gemisinde İskenderiye'ye bir yer ayırttım.

İlk gün bir başka uzun boylu dişiyle karşılaşmamın dışında, yolculuk olaysız geçti. Bu kez bir Türk'tü; uzun boylu, koyu renk tenli, yürüdükçe çingirtılar çıkartacak kadar bol mücevhere boğulmuş bir Türk hanımefendisi. Aklıma ilk gelen şey, bir kiraz ağacının tepesinde kuşları uzak tutmakta mucizeler yaratabileceğiydi. Hemen bunu izleyen ikinci düşüncem ise, bedeninin olağanüstü biçimli olduğuydu. Göğüs bölgesindeki titreşimler öylesine görkemliydi ki, Himalaya'ların en yüksek tepesini ilk kez gören bir Tibet gezgini gibi, güvertede onları gözledim. Yukarıda tuttuğu çenesiyle gururlu bir görünümü vardı. Gözlerini bedenimde tepeden tırnağa dolaştırarak bakışlarıma karşılık verdi. Bir dakika sonra, ağır ağır yanıma gelerek, sakin bir biçimde beni kamarasına bir bardak apsent içmeye davet etti. Hayatımda bu içkinin adını bile duymamıştım. Ama seve seve kabul ettim, ve üç gün sonra Napoli limanına yanaşana dek bir daha kamara-dan çıkmadım. Matmazel Nicole'ün de söylediği gibi ben

ana okulunda olabilirdim, ve belki de Mademoiselle Nicole de altıncı sınıftaydı, ama gerçekten öyleyse bu uzun boylu Türk hanımefendisi de bir üniversite profesörüydü.

Bu karşılaşma boyunca, geminin Marsilya ve Napoli arasında müthiş bir fırtınayla mücadele etmesi, işleri benim için daha güç hale getirmişti. Öylesine korkutucu biçimde sallanıp yalpalıyordu ki, birçok kez alabora olacağımızı düşündürdü. Sonunda, salimen Napoli limanına demirleyince, kama-
radan çıkarken "Aman Allahım, sonunda varabildiğimize se-
vindim. Ne fırtınaydı ama!" dedim.

"Sevgili delikanlı," dedi boynuna bir başka mücevher yığ-
gınına geçirirken, "deniz, cam kadar sakindi."

"Oh, hayır Madam," dedim. "Müthiş bir fırtınaydı."

"O fırtına değildi," dedi. "Bendim!"

Çabuk öğreniyordum. Her şeyden önce de öğrendim ki, -bunu birçok kez de kanıtlama fırsatım oldu- bir Türk ile baş-
şa çıkabilmek, kahvaltıdan önce elli kilometre koşmak gibi bir şey. Formda olmanız gerekir. Yolculuğun geri kalan kıs-
mını kendime gelebilmek için harcadım ve dört gün sonra İskenderiye'ye vardığımızda kendimi yeniden canlı hissetmeye başlamıştım. İskenderiye'den Kahire trenine bindim. Orada tren değiştirip Hartum'a gittim. Aman Tanrım, Sudan'da ha-
va çok sıcaktı. Giysilerim tropik iklime uygun olmamakla bir-
likte, yalnızca birkaç gün kullanmak için giysiye para harca-
maya kıyamadım. Hartum'da, lobisi haki şortlar ve kısa kol-
lu gömlekler giymiş İngiliz'lerle dolu büyük bir otele yerleş-
tim. Hepsi de, Binbaşı Grout gibi bıyıklı ve morumsu yanak-
lıydı ve her birinin elinde bir içki vardı. Girişte Sudan'lı bir kapıcı tembel tembel dolaşıyordu. Beyaz giysili, kırmızı fesli, müthiş yakışıklı bir adamdı. Ona doğru yaklaştım.

"Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?" dedim, cebim-
den çıkarttığım Fransız franklarını göstererek.

Paraya baktı, gülümsedi.

"Kabarcık Böceği," dedim. "Kabarcık Böceği'ni biliyor musunuz?"

İşte bu andı. Bu an, *'le moment critique'*¹ idi. Paris'ten Hartum'a bunca yolu bu tek soru için gelmiştim ve şimdi adamın yüzünü kaygıyla izliyordum. Binbaşı Grout'un öyküsünün eğlendirici bir şakadan başka bir şey olmaması da mümkündü. Sudan'lı kapıcının gülümsemesi daha da genişledi. "Kabarçık Böceği'ni herkes bilir, sahip," dedi. "İstedığınız nedir?"

"Bana bin tane böceği nerede yakalayabileceğimi söylemeni istiyorum."

Gülümsemekten vazgeçip, bana bir çılgınmışım gibi baktı. "Yani *canlı* böcekler mi?" diye şaşkınlıkla sordu. "Dışarıya çıkıp kendinize bin tane *canlı* Kabarçık Böceği mi yakalamak istiyorsunuz?"

"İstiyorum, evet."

"Canlı böcekleri ne için istiyorsunuz, sahip? Onlar hiçbir işinize yaramaz ki."

Ah Tanrım, diye düşündüm. Binbaşı bizimle dalga geçmişti. Kapıcı daha da yakınımaya geldi, kurşuni siyah elini omzuma koydu. "Biraz fik-fik istiyorsunuz, değil mi? Fik-fik yapmak için malzeme mi istiyorsunuz?"

"Evet, buna benzer bir şey," dedim. "Aşağı yukarı."

"O halde *canlı* böceklerle uğraşmak gerekmez, sahip. Sizin istediğiniz böcek *tozu*."

"Onları ülkeme götürüp yetiştirmeyi düşünüyordum," dedim. "Böylelikle sürekli bir kaynağa sahip olabilirim."

"İngiltere'de mi?" dedi.

"İngiltere ya da Fransa. Oralarda bir yerde."

"İşe yaramaz," dedi başını sallayarak. "Bu küçük Kabarçık Böceği yalnızca burada, Sudan'da yaşayabilir. Çok sıcak güneş gerekir. Ülkenizde hepsi ölür. Neden tozunu almıyorsunuz?"

Planlarımda ufak bir değişiklik yapmam gerektiğini fark ettim.

1. (Fr) Kritik an. (Çev.)

"Bu tozun fiyatı nedir?" diye sordum.

"Ne kadar istiyorsunuz?"

"Çok."

"Bu tozla çok dikkatli olmanız gerekir, sahip. Yalnızca küçük bir tutam kullanabilirsiniz, yoksa *çok ciddi sorunlar* çıkabilir."

"Bunu biliyorum."

"Burada biz Sudan erkekleri ölçüyü, tozu toplu iğnenin başına dökerek buluruz. İğnenin başında kalan toz, tam olarak bir dozdur. Ve bu çok fazla değildir. Bu yüzden dikkatli olmalısınız, genç sahip."

"Bunları biliyorum," dedim. "Sadece bana çok miktarda tozu nasıl bulabileceğimi söyleyin."

"Çok miktarda neyi kastediyorsunuz?"

"Şey, beş kilo kadar diyelim."

"Beş kilo!" diye haykırdı. "Bu miktar Afrika'nın bütün insanların icabına bakabilir."

"O halde, iki kilo diyelim."

"*İki kilo* Kabarcık Böceği tozuyla ne yapacaksınız, sahip? Yalnızca birkaç gramı benim gibi iri yarı bir erkeğe bile ömür boyu yeter."

"Ne yapacağımı boşver," dedim. "Fiyatı nedir?"

Başını yana eğip bu soruyu dikkatle düşündü. "Biz küçük paketlerle alırız," dedi. "Beşer gramlık paketler. Çok pahalı bir maldır."

"Ben iki kilo istiyorum," dedim. "Toptan."

"Burada, otelde mi kalıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"O halde size yarın yanıt verebilirim. Biraz dolaşıp soruşturmalıyım."

Şimdilik konuyu böylece bıraktım.

Ertesi sabah, uzun boylu siyahi kapıcı, otel girişinde her zamanki yerindeydi.

"Tozdan ne haber?" diye sordum.

"Ayarladım," dedi. "Size iki kilo saf toz alabileceğim bir

yer buldum."

"Fiyatı ne kadar?" diye sordum.

"İngiliz paranız var mı?"

"Bulabilirim."

"Size bin İngiliz pounduna mal olur, sahip. Çok ucuz."

"Unut o halde," dedim arkamı dönerek.

"Beş yüz," dedi.

"Elli," dedim. "Sana elli pound veririm."

"Yüz."

"Hayır. Elli. Verebileceğim bu kadar."

Omzunu silkti ve avuçlarını yukarı doğru kaldırdı. "Siz parayı bulun," dedi. "Ben tozu bulurum. Bu akşam altıda."

"Bana talaş ya da ona benzer bir şey vermeyeceğini nasıl bilebilirim?"

"Sahip," diye bağırdı, "ben kimseyi aldatmam."

"Pek emin değilim."

"O halde," dedi. "Parayı ödemededen önce tozu sizin üzerinde deneriz. Bu nasıl?"

"İyi fikir," dedim. "Altıda görüşürüz."

Londra bankalarından birinin Hartum şubesi vardı. Oraya gidip Fransız franklarımın bir kısmını pounda çevirdim. Saat altıda kapıcıya bakındım. Otelin lobisindeydi.

"Aldın mı?" diye sordum.

Sütunun arkasında yerde duran büyük, kahverengi bir paketi işaret etti.

"Önce denemek ister misiniz, sahip? Lütfen buyurun, çünkü bu Sudan'daki en iyi kalite böcek tozudur. Bir iğne başı kadar toz, size bütün gece ve ertesi günün yarısına kadar fik-fik yaptırır."

Mal iyi olmasa bana denememi önermeyeceğini düşünerek ona parayı verdim, paketi aldım.

Bir saat sonra Kahire'ye giden gece trenindeydim. On gün sonra Paris'te Madame Boisvain'in Avenue Marceau'daki evinin kapısını çalmaktaydım. Değerli paketim yanımdaydı. Marsilya'da indiğimde Fransız gümrüğünde hiçbir so-

runla karşılaşmadım. O günlerde silah ve bıçaktan başka bir şey aradıkları yoktu.

3

Madame B'ye, artık uzun süre kalacağımı, bu arada bir isteğim olduğunu belirttim. Ona, Fen Bilimleri öğrencisi olduğumu söyledim. Bunu bildiğini belirtti. Fransa'da olduğum sürede yalnızca Fransızca öğrenmekle yetinmeyip bilimsel çalışmalarımı da sürdürmek istediğimi anlattım. Bu yüzden odamda, kimyasal maddeler ve aletler kullanmayı gerektiren ve bilmeyenler için tehlikeli ve zehirleyici olabilecek şeylerle deneyler yapacaktım. Bunun için de odamın anahtarını istiyordum, benden başka kimse içeri girmemeliydi.

"Bizi havaya mı uçuracaksınız?" diye haykırdı ellerini yanaklarına götürerek.

"Korkmayınız, Madam," dedim. "Yalnızca normal önlemleri alıyorum, profesörlerim bana böyle öğrettiler."

"Pekâlâ, kim odanızı temizleyip yatağınızı yapacak?"

"Ben," dedim. "Bu sizi bir sürü zahmetten kurtaracak."

Kadın, biraz homurdandı, biraz sızlandı, ama sonunda isteğimi kabullendi.

Boisvain'lerin akşam yemeği menüsünde, beyaz soslu domuz yahnisi vardı, tiksindirici bir yemek daha. Monsieur B her zamanki ağız şapırtıları, kendinden geçme sesleriyle tabağa daldı, bitirdiğinde tutkala benzeyen sos, suratının her yanına yayılmıştı. Tam takma dişlerini ağzından çıkartıp el yıkama tasına batıracakken özür dileyip sofradan kalktım. Yukarı kata, odama çıkıp kapımı kilitledim.

İlk kez olarak kahverengi kâğıda sarılı paketimi açtım. Tanrıya şükür ki toz iki büyük bisküvi kutusuna konulmuştu. Birini açtım. Açık gri ve un kadar ince bir maddeydi. İşte, dedim kendi kendime, belki de bir insanın bulabileceği en büyük altın madeni önümde duruyor. 'Belki de' diyorum, çünkü henüz hiçbir kanıtım yok. Yalnızca bu maddenin işe

yaradığına dair Binbaşının anlattıkları ve bu malın sahte olmadığına dair otel kapıcısının sözleri vardı.

Yatağıma uzandım, geceyarısına kadar kitap okudum. Sonra soyunup pijamalarımı giydim. Bir toplu iğne aldım, toz kutusuna başaşağı daldırdım. Bir tutam tozu, iğnenin ters duran başına serpiştirdim. İğnenin başında küçücük bir toz kümesi kaldı. Bunu, çok dikkatlice ağzıma doğru götürüp tozu yaladım. Hiçbir tadı yoktu. Saatime baktım, yatağımın kenarına oturup sonucunu beklemeye koyuldum.

Uzun sürmedi. Tam tamına dokuz dakika sonra, bütün gövdem kaskatı kesildi. Hızlı hızlı solumaya, akan çağlayanın çıkardığı gibi sesler çıkarmaya başladım.

Binbaşı Grout'un verandasında elinde viski bardağıyla donup kaldığı gibi, ben de, oturduğum yerde buz gibi donup kaldım. Ondan çok daha hafif bir doz almış olduğumdan, paralize olma hali ancak birkaç saniye sürdü. Sonra, tıpkı Binbaşı'nın anlattığı gibi, kasıklarımda muthiş bir yanma duygusu belirdi. Bir dakika içinde organım, -gene Binbaşı benden daha iyi anlatmıştı- organım dimdik olup kalkmış, büyük bir yelkenlinin ana direğine benzemişti.

Şimdi son test. Kalktım, kapıya gittim. Sessizce açıp koridora süzüldüm. Matmazel Nicole'ün odasına girdim, mu mu çoktan yakılmış, yatağına uzanmış, beni beklediği belliydi.

"İyi akşamlar, Mösyö," diye fısıldadı, gene elimi resmi bir tavırla sıkarken. "İkinci dersiniz için geldiniz, öyle değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Yatakta yanına girmiştim bile. Bir kadına her yaklaştığımda, içinde kaybolduğum o gizemli fantezilerimden birine doğru daha kaymaya başlıyordum. Bu kez, ortaçağa dönmüştüm ve Aslan Yürekli Richard, İngiltere Kralı idi. Ben de, Altın Giysi Meydanı'nda, krala ve çevresindekilere bir kez daha yiğitliğini ve cesaretini gösteren, ülkenin cirit atma şampiyonu olan şövalyeydim.

Rakibim ise, cirit turnuvasına Fransa'dan gelip seksen

dokuz yiğit İngiliz ciritçisini parçalayan, dev cüsseli, korkunç Fransız dışıydı. Fakat küheylanım çok yağız ve cesur, mızrağım ise müthiş uzun, kalın, sivri uçlu, coşkulu ve en iyi çelikten yapılmıydı. Ve Kral bağırdı: "Bravo, Sir Oswald, güçlü mızraklı adam! Ondan başka kimsede böylesine büyük bir silahı kullanabilme yeteneği yoktur! Saldır ona evladım! Saldır ona!" Ve devasa mızrağımı Fransız'ın en can alıcı bölgelerine nişanlayarak, savaş meydanına doğru dörtnala koştum; güçlü darbelerle bir anda zırhını delik deşik ettiğimde, merhamet dileyişleriyle yalvarmaya başladı. Ama ben merhametli olmak niyetinde değildim. Kral ve çevresindekilerin tezahüratıyla daha da tahrik olarak, çelik mızrağımı kıvrandırmakta olan bu bedene on bin kez soktum, on bin kez daha, ve çevresindekiler bağırılmaya başladılar: "Sapla ona, Sir Oswald! Sapla ona ve saplamaya devam et!" Derken Kralın sesi işitildi: "Sanırım, bu cesur delikanlı durmazsa, yakında mızrağı paramparça olacak." Ama mızrağım kırılmadı, iri Fransız dışısını silahımın sivri ucuna geçirdim, bedenini başımın üzerinde dalgalandırarak arenanın çevresinde, 'Bravo!' 'Gadzo-oks!' ve 'Victor ludorum!' sesleri arasında tur attım.

Bütün bunlar, tahmin edersiniz, biraz zaman aldı. Ne kadar olduğu hakkında pek fikrim yok, ama sonunda kendime geldiğimde yataktan atladım ve dikilip bir zafer edasıyla, yüzükoyun yatan kurbanıma baktım. Kız köpekler tarafından sıkıştırılmış bir geyik gibi soluyordu; onu incitmediğinden emin olmak istiyordum. Çok umurumda olduğundan değil.

"Evet, matmazel," dedim, "hâlâ anaokulunda mıyım?"

"Oh, hayır," diye haykırdı, uzun bacaklarını çekerek. "Oh, hayır mösyö! Hayır, hayır, hayır! Çok yırtıcısınız, çok harikasınız, kendimi buhar kazanı patlamış bir gemi gibi hissediyorum!"

Bu sözler kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. Başka bir şey söylemeden çıktım, koridordan süzülerek kendi odama döndüm. Ne müthiş bir zaferdi! Toz harikaydı! Bin-başı haklıymış! Hartum'daki kapıcı da beni kazıklamamış!

Şimdi Altın Çanağı'na doğru yolumdaydım, hiçbir şey beni durduramazdı. Bu mutlu düşüncelerle uykuya daldım.

Ertesi sabah, hemen harekete geçtim. Hatırlayacaksınız, Fen Bilimlerinde bir burs kazanmıştım. Bu yüzden, fizik, kimya ve başka bazı konularda da güçlüydüm, ama kimya, her zaman en güçlü olduğum konu olmuştu.

Bu nedenle, basit bir hapın nasıl yapılacağını biliyordum. İçinde bulunduğumuz 1912 yılında eczacılar kendi haplarını kendileri yaparlardı, bunun için de hap makinası adı verilen basit bir aygıt kullanırlardı. O sabah, Paris'te alışverişe çıktım; Sol Yaka'nın arka sokaklarında ikinci el eczacılık aletleri satan bir adam buldum. Ondan, her basışta yirmi dört tane hap basan, harika bir profesyonel makina satın aldım. Aynı zamanda, bir de çok duyarlı kimyacı terazisi aldım.

Bundan sonra, bir eczaneye giderek yüklü miktarda kalsiyum karbonat ve az biraz da gevenotu satın aldım. Bir şişe de kırmızı aldım. Bütün bunları odama taşıyıp, tuvalet masasının üstüne aletlerimi ve malzemelerimi güzelce yerleştirdim.

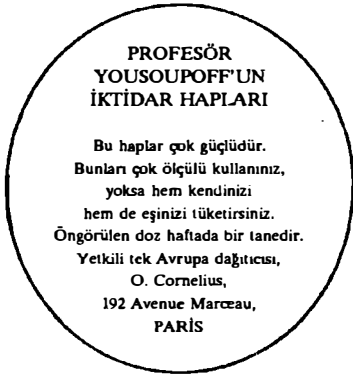
Nasıl yapılacağını bilerseniz, hap yapmak çok kolay bir iştir. Nötr ve zararsız olan kalsiyum karbonat, hapın harcını oluşturur. Ondan sonra içine özenle tartılmış aktif maddeyi eklersiniz, ki benimkinde aktif madde cantharadin tozuydu. En sonunda, tatlandırıcı olarak birazcık da gevenotu eklersiniz. Tatlandırıcı madde yalnızca bütün bu malzemelerin bir araya gelerek sertleşmesini ve güzel bir hap görünümünü almasını sağlar. Yirmi dört tane büyük ve etkili hap yapacak kadar her maddeden tardım. Kırmızı ve tatsız bir renklendirici olan kırmızı'dan da birkaç damla ekledim. Karışımı bir çanağın içinde güzelce karıştırdıktan sonra hap yapma makinasının içine döktüm. Kusursuz biçim ve sertlikte yirmi dört hap bir anda hazır oldu. Tartma ve karıştırma işini doğru yaptıysam, her birinde tam olarak bir toplu iğne başında kalan kadar cantharadin tozu vardı. Başka bir deyişle her biri,

etkili ve patlayıcı bir cinsel uyarıcıydı.

Hâlâ harekete geçmeye hazır değildim.

Yeniden Paris sokaklarına çıktım, ticari kutu yapan birisini buldum, ondan ikibuçuk santim çapında, bin tane yuvarlak karton kutu satın aldım. Pamuk almayı da ihmal etmedim.

Sonra bir basım evine gidip bin tane yuvarlak etiket ısımarladım. Herbirine aşağıdaki hikâyeye İngilizce olarak yazılacaktı:

Etiketler karton kutularımın kapaklarına tam oturacak biçimde hazırlanmıştı.

İki gün sonra etiketleri teslim ettiler. Bir kutu tutkal satın aldım. Odama döndüm, yirmi dört kutunun kapaklarına yapıştırdım. Her kutunun içine beyaz pamuk parçalarını yerleştirdim. Bunların üstüne birer tane kırmızı hap koyup kapaklarını kapattım.

Harekete hazırdım.

Tahmin ettiğiniz gibi, ticaret hayatına atılmaya hazırlanıyordum. İktidar Hapları'mı satın alan müşteriler kısa zamanda çok, daha çok isteyeceklerdi. Her kutuya yalnız tek bir hap koyacak ve müthiş bir fiyata satacaktım.

Peki ya müşteriler? Onları nereden bulacaktım? On yedi yaşındaki bir çocuk, yabancı bir kentte bu harika hapları-

na nasıl müşteri bulacaktı? Ancak, bu konuda karamsar değildim. Yalnızca doğru tipte tek bir kişi bulup ona bir tek hapı denetmem yeterliydi. İkincisi için koşa koşa geri gelecekti, aynı zamanda bunu arkadaşlarının kulaklarına da fısıldayacağından, güzel haber bir orman yangını gibi yayılacaktı.

İlk kurbanımın kim olacağını bile biliyordum.

Babam, William Cornelius'un, Dışişleri Bakanlığında çalışmakta olduğunu size daha söylemedim. Kişisel serveti yoktu, ama yetenekli bir diplomattı ve maaşıyla çok rahat bir hayat sürdürmeyi başarıyordu. Son görevi Danimarka Büyükelçiliği idi ve şu sıralar merkezde, daha üst dereceli bir dış göreve atanacağı zamanı bekliyordu. Şu anda Fransa'da görevli İngiliz Büyükelçisi, Sir Charles Makepeace adında bir diplomattı. Babamın eski bir arkadaşıydı ve ben İngiltere'den ayrılmadan önce babam ona, bana Paris'te göz kulak olmasını rica eden bir mektup yazmıştı.

Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum, hemen işe koyuldum. En iyi giysilerimi giyindim, doğruca İngiliz Büyükelçiliğine yollandım. Tabii ki kaçıllaryaya girişine gitmedim, görkemli binanın arka bölümündeki büyükelçi konutunun kapısını çaldım. Saat öğleden sonra dördtü. Beyaz külot pantolonlu, yıldız düğmeli kırmızı ceketle bir uşak kapıyı açıp bana baktı. Kartvizitim yoktu, ama ona babamın ve annemin Sir Charles ve Lady Makepeace'in yakın arkadaşları olduğunu, lütfen Lady hazretlerine Oswald Cornelius Esquire'ın saygılarını sunmaya geldiğini haber vermesini rica ettim.

İçeri alındım, antrede oturup bekledim. Beş dakika sonra, şifon ve ipek eteklerini uçuşturarak Lady Makepeace aza-metle odaya girdi. "Eveet, evet!" diye seslendi, ellerimi avuçlarının içine alarak. "Demek William'ın oğlu sensin. Her zaman zevkli bir adamdı koca çapkın! Mektubunu aldık, senin aramanı bekliyorduk."

Gösterişli bir kadındı. Pek genç değildi elbette, ama tam olarak fosilleşmiş de sayılmazdı. Kırklarında diyebilirim. Mermerden oyulmuş gibi duran, şu yaşını göstermeyen,

göz kamaştırıcı yüzlerden birine sahipti ve aşağılara doğru ise iki elimle kavrayabileceğim kadar incelen bir bel göze çarpıyordu. Hızlı ve araştırmacı bir bakışla beni tarttı; gördüklerinden tatmin olmuş olmalı ki, "İçeri gel William'ın oğlu, bir fincan çay içip konuşuruz," dedi.

Elimden tutarak bir sürü geniş ve muhteşem bir biçimde donatılmış odalardan geçerek, daha küçük ve samimi olan çalışma odasına girdik. Bir duvarda Boucher'in pastel bir tablosu, ötekinde ise Fragonard'ın bir suluboyası asılıydı. "Bu," dedi, "benim küçük çalışma odam. Büyükelçiliğin sosyal yaşamını buradan yönetirim." Gülümsedim, gözlerimi kırıştıtarak kanepeye oturdum. Fantazi giyimli uşaklardan birisi gümüş bir tepside çay ve sandviçler getirdi. Gentleman's Relish sosu ile doldurulmuş küçük üçgen sandviçler. Lady Makepeace yanıma oturdu, fincanlara çay koydu. "Şimdi bana kendinden söz et," dedi.

Bunu ailem ve benim hakkında bir sürü soru ve yanıt izledi. Oldukça can sıkıcıydı ama büyük planım uğruna buna katlanmak zorundaydım. Böylece, anlattıklarını vurgulamak için mücevherli eliyle sık sık bacağıma hafif hafif vuruşlar yapan Lady hazretleriyle kırk dakika kadar konuştuk. Sonunda, eli bacağımanın üstünde kaldı ve hafif bir parmak sıkıştırmasını hissettim. Ah-ha, diye düşündüm. Yaşlı kuş neyin peşindeydi acaba? Sonra ansızın ayağa kalktı, sinirli bir tavırla odada aşağı yukarı yürümeye başladı. Oturduğum yerden onu izledim. Ellerini önünde kavuşturmuş, başını sinirli sinirli oynatıp göğsünü kabartarak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sıkı gerilmiş bir yay gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Ayağa kalkarak, "Gitsem iyi olacak." dedim.

"Hayır, hayır gitme!"

Yine yerime oturdum.

"Kocamla tanıştın mı?" diye düşünmeden sordu. "Ah, elbette tanışmadın. Şimdi geldin. Hoş bir adamdır. Çok zeki bir insan. Ama artık yaşlanıyor, zavallı kuzucuğum, eskiden olduğu kadar fazla egzersiz yapamıyor."

"Çok kötü," dedim. "Demek polo ve tenise veda etti."

"Masa tenisine bile," dedi.

"Herkes yaşlanır," dedim.

"Korkarım evet. Ama konu şu ki," durdu, bekledi.

Ben de bekledim.

İkimiz de bekledik. Uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte ne yapacağımı bilemedim. Bu beni huzursuz etti. "Konu nedir madam?" dedim.

"Senden istediğim şeyi anlamıyor musun?" dedi sonunda.

Buna bir yanıt bulamadım, o yüzden sandviçlerden birine daha uzanıp yavaşça çiğnemeye başladım.

"Senden bir şey rica ediyorum, benim küçük çocuğum," dedi. "Sporda oldukça iyi olduğumu sanıyorum."

"Öyleyimdir," dedim, kendimi onunla tenis ya da ping-pong oynamaya hazırlayarak.

"Yani, bir sakıncası yok mu?"

"Kesinlikle yok. Bir zevk olur." Onu keyiflendirmem gerekliydi. İstedğim tek şey Büyükelçiyle tanışmaktı. Büyükelçi benim hedefimdi. İlk hapı alıp, topun yuvarlanmasını başlatmak üzere seçtiğim kişi oydu. Ama ona ancak karısı yoluyla ulaşabilirdim.

"Fazla bir şey istemiyorum," dedi.

"Hizmetinizdeyim, madam."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Sporda iyi olduğumu söylemiştin."

"Okulda rugby futbolu oynadım," dedim. "Ve kriket. Oldukça hızlı bir vurucuydum."

Duraladı, bana uzun uzun baktı.

O anda beynimin içinde bir yerde küçük bir alarm zili çınlamaya başladı. Önemsemedim. Ne olursa olsun bu kadını kendime düşman etmemeliydim.

"Korkarım, ben rugby futbolu oynamıyorum," dedi. "Ne de kriket."

"Tenisim de iyidir," dedim. "Ama raketimi getirmedim." Bir sandviç daha aldım. Ançüezin tadına bayıldım. "Babam, ançüezin tat alma duygusunu yok ettiğini söyler," dedim, çiğnerken. "Evde Gentleman's Relish sosu bulundurmaz. Ama ben bayılırım."

Derin bir nefes aldı, göğüsleri birer büyük balon gibi şişti. "Sana ne istediğimi söyleyeyim," diye hafifçe fısıldadı. "Benimle sevişmeni istiyorum, al beni, al beni, sahip ol bana! Öldürürcesine sahip ol bana! Hem de şimdi yapmanı istiyorum! Şimdi! Hemen!"

Aman Tanrım, diye düşündüm. İşte yine başlıyoruz.

"Şaşırma, sevgili çocuk."

"Şaşırılmıyorum."

"Ah-ha evet, şaşırдың. Bunu yüzünden anlıyorum. Bunu senden istememeliydim. Öyle gençsin ki. Çok gençsin. Kaç yaşındasın? Hayır, söyleme. Bilmek istemiyorum. Çok tatlısın, ama okul çocukları yasak meyvedirler. Ne yazık. Kadınların ateşli dünyasına henüz girmemiş olduğun çok belli. Henüz kimseye dokunduğunu bile sanmıyorum."

Bu, beni sinirlendirdi. "Yanıyorsunuz, Lady Makepeace," dedim. "Maş Denizinin her iki yakasındaki kadınlarla da ilişkim oldu. Ayrıca seyir halinde gemilerde bile."

"Seni gidi yaramaz çocuk. İnanmıyorum sana."

Hâlâ kanepede oturuyordum. Yanımda ayakta duruyordu. İri kırmızı dudakları açtı, derin derin solumaya başlamıştı. "Charles bunları unutmuş olmasaydı, sana asla böyle bir şeyi, önermezdim, anlıyor musun?"

"Elbette, anlıyorum," dedim biraz sıkılarak. "Çok iyi anlıyorum. Size hak veriyorum. Sizi hiç suçlamıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Tabii."

"Oh, şeker çocuk!" diye bağırdı ve bir dişi kaplan gibi üzerime atıldı.

Bundan sonraki konuşmalarımızda pek anmaya değer bir şey olmamakla birlikte, Lady hazretlerinin kanepesi üzerin-

deki çalışmalarının beni şaşırttığını söylemeliyim. Tanrı biliyor ya, ana babaları yukarı katta horlamakta olan Londra'lı sosyete kızlarıyla oldukça sık kullanmak zorunda kalmakla birlikte, o güne kadar kanapeleri hep bir oynaşma alanı olarak görmüştüm.

Kanepeler, bana göre, üç tarafı yumuşak duvarlarla çevrili ve üzerindeki iki kişiden birinin sürekli olarak yere düştüğü yatay bir alanı olan, son derece rahatsız bir şeydi. Ama Lady Makepeace bir kanepeler-büyücüsüydü. Onun için kanepeler, üzerinde birisinin atlayıp zıpladığı, hoplayıp yuvarlandığı, en dikkat çekici burjuva hareketlerini başardığı bir atlama beygiriydi.

"Hiç cimnastik öğretmenliği yaptınız mı?" diye sordum.

"Sus ve kendini bu konuda yoğunlaştır," dedi, beni börek hamuru gibi yuvarlarken.

Genç ve kıvrak olmam benim için büyük bir şanstı, yoksa eminim çoktan birkaç kemiğim kırılmıştı. Bu, bana zavallı ihtiyar Sir Charles'ı ve onun zamanında çektiklerini düşündürdü. Bu işlerden elini eteğini çekmesine şaşırmamak gerekir. Fakat az bekleyin diye düşündüm, Kabarcık Böceği'ni yutana kadar bekleyin. Bundan böyle düdüğü öttürüp mola isteyen taraf, Sir Charles değil, Lady Makepeace olacak.

Lady Makepeace tez değişimli bir artistti. Küçük zıplayışımız bittikten birkaç dakika sonra, orada, ufak, Onbeşinci Louis stili yazı masasının başında, ilk karşılaştığımız andaki kadar telâşsız, özenle giyinip kuşanmış, oturmaktaydı. İstimi boşalmış, yüzüne canlı bir fareyi henüz yutmuş bir boa yılanının uykulu hoşnut görünümü ifadesi yayılmıştı.

"Şuraya bak," dedi, bir kâğıt parçasını inceleyerek. "Mafeking Günü'nü kutlamak için yarın akşam büyük bir yemek veriyoruz."

"Ama Mafeking on iki yıl önce kurtarılmıştı."

"Biz hâlâ kutluyoruz," dedi. "Söylemek istediğim şu ki, Amiral Joubert buradan ayrıldı. Akdeniz'deki donanmasını teftiş ediyor. Onun yerine partiye katılmaya ne dersin?"

Kendimi bir sevinç çığlığı atmaktan zor alakoydum.

Tam istediğim şeydi. "Onur duyuyorum," dedim.

"Hükümetteki bakanların birçoğu burada olacak," dedi. "Ve kıdemli büyükelçilerin tümü. Frakın var mı?"

"Evet, var," dedim. O günlerde, benim yaşımda birisi bile yanına eksiksiz bir gece kılığı almadan yolculuğa çıkmazdı.

"Güzel," dedi, adımı konuk listesine yazarken. "O halde, yarın akşam sekizde. Güle güle, benim küçük erkeğim." Konuk listesini yeniden gözden geçirmeye dalmıştı bile, böylece yolu kendim bularak çıkıp gittim.

4

Ertesi akşam saat tam sekizde Elçilikte hazırdım. Beyaz papyon ve kuyruklu frakımı giyinip kuşanmıştım. O zamanlar frakların her iki kuyruğunun iç kısmında çok derin birer cep vardı; bu ceplerin içine herbirinde birer tane hap bulunan on iki küçük kutu yerleştirmiştim. Elçilik ışıklarla alev alev parlıyor, her yönden gelen arabalar kapının önüne yanaşıyorlardı. Her taraf üniformalı uşaklarla doluydu. İçeri yürüdüm, karşılanma kuyruğuna katıldım.

"Sevgili delikanlı," dedi Lady Makepeace, "gelebildiğine çok sevindim. Charles, bu Oswald Cornelius, William'ın oğlu."

Sir Charles Makepeace, beyaz sık saçlarıyla, ufak tefek, çok zarif bir adamdı. Bisküvi renkli teninin üzerinde, hafifçe serpiştirilmiş kahverengi şeker benzeyen, sağlıksız, tozlu bir görünüm vardı. Tüm yüzü alnından çenesine kadar, derin alın kırışıklarına benzer çizgilerle kaplıydı; bu ona tozlu bisküviye benzeyen teniyle birlikte, parçalanmaya başlayan kiremitten yapılmış bir büst havası veriyordu.

"Demek William'ın oğlu sensin, öyle mi?" diye sordu elimi sıkarken. "Paris'te neler yapıyorsun? Senin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Gösterişli kalabalığın arasına daldım. Aralarında, kurde-

lelere ve fiyonklara boğulmamış tek erkek ben olduğumu sanıyorum. Bir süre şampanya içerek dolaştık, sonra yemeğe çağırıldık. Yemek salonu görülmeye değerdi. Top sahası gibi uzun masanın iki yanına yaklaşık yüz kadar konuk oturtulmuştu. Herkesin oturacağı yer, adların yazılı olduğu kartlarla belirtilmişti. Ben, inanılmaz derecede çirkin iki yaşlı kadının arasına düşmüştüm. Birisi Bulgaristan Büyükelçisinin karısı, öteki de İspanya Kralının teyzesiydi. Tüm ilgimi nefis yemeklere yönelttim. Kapaklı küçük toprak güveçte şarap sosuyla pişirilmiş, golf topu iriliğindeki yermantarlarını hâlâ unutamadım. Sütte kalkan balığı mükemmel derecede az pişmiş, içi neredeyse çiğ kalmasına rağmen çok sıcaktı. (İngiliz ve Amerikalılar balığı çok pişirirler.) Ve şaraplar! O şaraplar, gerçekten her zaman anımsanacak şeylerdi!

Tanrı aşkına, on yedi yaşındaki delikanlı Oswald Cornelius şarap hakkında ne bilebilir? Haklı bir soru. Yanıtı ise: oldukça çok şey bildiğimdir. Çünkü size babamın, şarabı, dünyada kadınlar da dahil olmak üzere, her şeyden daha çok sevdiğini henüz söylemedim. Sanırım, gerçek bir uzmandı. Asıl tutkusu Bourgogne şaraplarıydı. Claret'i de severdi, ama her zaman en iyi kalite bile olsa Claret'in biraz dışı olduğunu düşünürdü. "Claret," derdi, "daha güzel yüzlü olabilir, ama asıl kas ve güç Bourgoigne'da bulunur."

On dört yaşına geldiğimde bu şarap tutkularını az da olsa benimle paylaşmaya başladı ve bir yıl önce, Eylül ayında bağ bozumu zamanı, beni on günlük bir gezi için Bourgogne'a götürdü. Yolculuğumuza Chagny'den başladık, ondan sonra Dijon'un kuzey bölgelerinde gezindik, ertesi hafta bütün Côte de Nuits'yi baştan başa dolaştık. Heyecan verici bir deneyimdi. Ana yollarda pek dolaşmadık, bizi bu altın vadi-deki en şahane bağlara ulaştıran küçük köy yollarını kullandık. Önce Montrachet, ardından Meursault, sonra Pommard, sonra da Beaune'de, beyaz şarap içinde yüzen kerevitleri, tereyağlı tost ekmekleri üzerinde kalın kaz ciğeri dilimlerini yediğimiz harikulade ve sempatik oteldeki gecemiz.

Ertesi gün ikimizin Romanée Conti sınırlarında, uzun beyaz bir duvarın üzerine oturup, soğuk piliç, Fransız ekmeği, *fromage dur*'ü bir şişe özel Romanée Conti eşliğinde yediğimizi anımsıyorum. Yiyeceklerimizi duvarın üzerine dizip, iki güzel şarap bardağıyla şişeyi yanına yerleştirdik. Ben elimden geldiğince pilici ayıklamaya çalışırken, babam şişeyi açıp şaraplarımızı doldurdu; orada ılık güz güneşinde oturup, bağ bozucularının sıralar oluşturarak üzüm toplayışlarını, doldurdıkları sepetleri sıraların başındaki geniş selelere boşaltışlarını ve bu selelerin doru atlar tarafından çekilen arabalara yüklenişini izledik. Babamın, duvar üzerinde oturduğu yerden, yarısı yenmiş tavuk budunu, bu görkemli manzaraya doğru sallayarak şunları söylediğini de anımsıyorum: "Şu anda oğlum, dünyanın en ünlü toprak parçasının kenarında oturuyorsun! Bir bak şuraya! Yirmi dönümlük kırmızı sert kil! Hepsi bu! Ama şu anda toplanışını izlediğin bu üzümler, şarapların zaferi olan şarabı oluşturacak. Pek az yapıldığından, elde edilmesi de neredeyse olanaksız olan şu anda içtiğimiz bu şişe, on bir yıl önce buradan geldi. Kokla onu! Bu güzel kokuyu içine çek! Onu tat! Onu iç! Ama asla tanımlamaya çalışma! Böylesi bir lezzeti sözcüklere dökmek olanaksızdır! Bir Romanée Conti'yi içmek, ağızda ve burunda aynı anda orgazmı yaşamaktır."

Babamın böylesine heyecanlanmasından çok hoşlanıyordum. Bu genç yaşlarımda onu dinleyerek, hayata karşı böylesine heves dolu olmanın önemini anlamaya başladım. Bana, insanın, bir şeyle ilgilenirse, ne olursa olsun tüm hızıyla ona koşması gerektiğini öğretti. Onu her iki kolunla kucakla, sarıl, sev ve her şeyden çok ona tutkuyla bağlan. Ilık olmak yeterli değil, sıcak olmak da yetmez, olunacak tek şey yakıcı ve sürükleyici olmak.

Clos de Vougeot, Bonnes-Mares, Clos de la Roche, Chambertin ve daha bir sürü harika yeri gezdik. Şatoların mahzenlerine inip son yılın şaraplarını fiçılardan tattık. Uskurunu ancak altı adamın çevirebildiği d'èv ezim fiçilerinin

İNİNDE ÜZÜMLERİN ezilmesini seyrettik. Presten geçen üzüm sularının ahşap fıçıya akışını ve başka yörelerden bir hafta önce toplanmaya başlanmış olan Chambolle-Musigny'de, dört metre yükseklikteki dev tahta ezim teknelerinde toplanan üzüm sularının, kaynayıp, fokurdayıp, şekerin alkole dönüşmesi olan o büyülü işlemin gerçekleştiğini gördük. Orada dikilmiş seyrederken, şarap o kadar azgın bir hale geldi ki, kaynama ve fokurdamalarla öyle bir coşkunluk noktasına ulaştı ki, kapaklarının açılmaması için her fıçının üzerine birkaç kişi tırmanıp oturmak zorunda kaldı.

YİNE konumuzdan çok uzaklaştık. Öykümüze geri dönelim. O toy yaşına rağmen o gece İngiliz Büyükelçiliğinde içtiğim şarapların kalitesini nasıl takdir edebilecek deneyime sahip olduğumu size çabucak anlatmak istedim. Bunlar elbette ki unutulmayacak şeylerdi.

Yemek bittiğinde, hanımlar Lady Makepeace'in öncülüğünde odadan ayrıldılar. Sir Charles ise, erkekleri porto, brandy ve kahve içmek üzere geniş bir oturma odasına bu-yur etti.

Oturma odasında, beyler kendi aralarında gruplara bölünmeye başlayınca, ben hızlı bir manevrayla ev sahibine yanaş-tım. "Ah, burada mısın, evladım," dedi. "Gel yanıma, benimle otur."

Harika!

Bu grupta, benimle birlikte on iki kişi vardı; Sir Charles nazik bir biçimde beni, sırasıyla hepsine tanıştırdı. "Bu genç Oswald Cornelius," dedi. "Babası bizim Danimarka'daki arkadaşımızdır. Alman Büyükelçisi ile tanış Oswald." Alman Büyükelçisiyle el sıkıştım. Ardından İtalyan Büyükelçisi, Macar Büyükelçisi, Rus Büyükelçisi, Peru Büyükelçisi ve Meksika Büyükelçisi. Sonra da Fransız Dışişleri Bakanı ve bir Fransız Generali ve yalnızca Bay Mitsouko diye tanıtılan, gülünç, küçük, koyu bir Japon'u tanıdım. Sanki ev sahibine nezaket göstermek içinmiş gibi, herkes İngilizce konuşuyordu.

"Bir bardak porto al, delikanlı," dedi bana Sir Charles

Makepeace, "ve çevreye de dolaştır." Biraz kendime koydum ve sürahiyi dikkatlice sol yanıma geçirdim. "Bu güzel bir şişedir. Fonseca '87. Baban Trinity'ye bir bursun olduğunu söylüyor. Doğru mu?"

"Evet, efendim," dedim. Beklediğim zaman yaklaşıyordu. Onu kaçırmamalıyım. Yakalamak zorundaydım.

"Konun ne?" diye Sir Charles sordu.

"Fen, efendim." diye yanıtladım. Ve daldım. "Aslında," dedim, hepsinin beni duyabilemesi için ses tonumu yükselterek, "şu anda laboratuvarların birisinde şaşırtıcı bir çalışma yapılıyor. Çok gizli. Keşfettikleri şeye inanmayacaksınız."

On kafa birden çevrildi, on çift göz, porto bardaklarından ve kahve fincanlarından yükselerek, kibar bir ilgiyle bana doğru döndü.

"Üniversiteye başlamış olduğunu bilmiyordum," dedi Sir Charles. "Bir yıl beklemek zorunda olduğun için buraya geldiğini sanıyordum."

"Oldukça doğru," dedim, "ancak, gelecekteki öğretmenim, son zamanlarımla çoğunu Tabiat Bilimleri Laboratuvarında çalışarak geçirmem için beni davet etti. Benim en sevdiğim konudur, Tabiat Bilimleri."

"Nedir bu keşfettikleri çok gizli ve olağanüstü şey, sorabilir miyim?" Sir Charles'ın sesinde alaycı bir ifade vardı ve bu nedenle kimse onu suçlayamadı.

"Şey, efendim," diye mırıldandım ve bilerek sustum.

Birkaç dakika için sessizlik. Dokuz yabancı ve İngiliz Büyükelçisi sessiz durup, kibarca benim konuşmamı beklediler. Biraz hoşgörü, biraz da eğlenerek, bana bakıyorlardı. Bu delikanlıda bizim önümüze çıkıp konuşmak için iyi cesaret varmış, der gibiydiler. Dinleyelim onu bakalım. Politika konuşmaktan iyidir.

"Bu denli gizli şeyleri senin yaşında bir gencin eline verdiklerini söyleme bana," dedi Sir Charles, parçalanmış kiremit gibi suratındaki gülümsemeyle.

"Bunlar savaş sırları değil efendim," dedim. "Bunlar bir

düşmanın işine yaramaz. Bunlar tüm insanlığın işine yarayacak sırlar."

"Öyleyse anlat bakalım bize," dedi Sir Charles, kocaman bir puroyu yakarken. "Burada çok seçkin bir dinleyici topluluğun var, hepsi de seni dinlemeye hazırlar."

"Sanırım, bu Pasteur'den bu yana en büyük bilimsel buluş," dedim. "Tüm dünyayı değiştirecek."

Fransa Dışişleri Bakanı, burun deliklerinden hızla havayı içine çekerek ıslık sesi çıkardı. "Şu anda İngiltere'de bir başka Pasteur'ünüz mü var yani?" dedi. "Öyleyse, hakkında bir şeyler duymaktan çok hoşlanırım." Dışişleri Bakanı, kaygan bir Fransızdı ve bir bıçak kadar keskindi. Ona dikkat etmeliydim.

"Dünya değişmek üzereyse," dedi Sir Charles, "bu bilginin şimdiye dek bana ulaşmamış olmasına biraz şaşırıdım."

Sakin ol Oswald, dedim kendi kendime. Daha yeni başladın, ama hemen aşırıya kaçırıyorsun.

"Özür dilerim, efendim, ama bunun nedeni onun henüz tanıtılmamış olmasıdır."

"Kim tanıtılmadı? O kim?"

"Profesör Yousouppoff, efendim."

Rusya Büyükelçisi, porto bardağını indirdi, "Yousouppoff? Rus mu?"

"Evet, efendim, Rus."

"Peki o halde, *ben* neden duymadım?"

Bu kara gözlü, kara sakallı Kazak'la başımı belaya sokmak istemiyordum, onun için sessiz kaldım.

"Anlat öyleyse delikanlı," dedi Sir Charles. "Zamanımızın bu en büyük bilimsel buluşu hakkında aydınlat bizleri. Biz böyle merakta bırakamazsın, biliyorsun."

Birkaç derin nefes, ve birkaç yudum porto aldım. İşte büyük an buydu. Allah vere de berbat etmeseydim.

"Yıllardır," dedim, "Profesör Yousouppoff, olgunlaşmış nar tohumlarında, dokuları yenileyen bir maddenin varlığı ile ilgili bir teori üzerinde çalışıyordu."

"Benim ülkemde milyonlarca nar var!" dedi İtalyan Büyükelçisi övünçle.

"Sus Emilio," dedi Sir Charles. "Bırak da çocuk anlatsın."

"Yirmi yedi yıldır," dedim, "Profesör Yousouppoff, narın tohumunu inceliyordu. Bu onun için bir tutku olmuştu. Laboratuvarda yatıp kalkıyordu. İnsan içine çıkmadı. Hiç evlenmedi. Tüm çevresi nar ve nar tohumlarıyla doluydu."

"Özür dilerim, lütfen," dedi küçük Japon. "Neden nar? Neden asma ya da kara üzüm değil?"

"Bu sorunuzu yanıtlamayacağım, efendim," dedim. "Sanırım, yalnızca bir önsezi."

"Bu kadar uzun bir zamanı bir önsezi için harcamak," dedi Sir Charles, "ama anlat çocuğum. Seni engellemeyelim."

"Geçen Ocak ayı," dedim, "Profesörün sabrı sonunda ödülünü buldu. Yaptığı şeydu: Bir nar tohumunu parçalara ayırdı ve bu parçaları tek tek son derece güçlü bir mikroskop altında inceledi. Ancak o zaman tohumun tam göbeğinde, bugüne kadar hiç rastlamadığı kırmızı bir bitki dokusunun noktacığını görebildi. Bu minicik doku noktasını ayrıştırmaya çalıştı. Ama bu parçacık kendi başına bir işe yaramayacak kadar küçüktü. Bu yüzden Profesör yüz tohumu parçalara ayırdı ve bu parçalardan da yüz tane küçük kırmızı parçacık elde etti. İşte benim yardım etmeme izin verdiği kısım buydu. Yani mikroskop altında bu parçacıkları ayrıştırmak. Yalnızca bu işlem, bizi bir hafta uğraştırdı."

Portodan bir yudum daha içtim. Dinleyicilerim konuşmamı sürdürmemi beklediler.

"Sonuçta elimizde yüz tane küçük kırmızı parçacığımız vardı, ancak bir cam levha üzerinde hepsini bir araya toplasak bile, çıplak gözle görebilmek olanaksızdı."

"Bu küçük şeylerin kırmızı olduklarını mı söylemişsiniz?" dedi Macaristan Büyükelçisi.

"Mikroskopun altında çok parlak kırmızı bir renkleri

vardı." dedim.

"Şu ünlü profesör ne yaptı onları?"

"Onları bir fareye yedirdi."

"Bir fare!"

"Evet," dedim. "Büyük, beyaz bir fare."

"Neden insan o kırmızı küçük nar şeylerini bir fareye yedirmek ister ki?" dedi Alman Büyükelçisi, o koyu Alman aksanıyla.

"Ona fırsat ver Wolfgang," dedi Sir Charles, Almanya. "Bırak da bitirsin. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum." Konuşmayı sürdürmem için başıyla işaret etti.

"Yani, efendim," dedim, "Profesör Yousouhoff'un laboratuvarında bir sürü beyaz fare vardı. Yüz tane ince kırmızı parçacıkları alıp hepsini sağlıklı bir erkek fareye yedirdi. Mikroskop altında, onları bir et parçasının içine yerleştirerek yaptı bunu. Ardından bu fareyi, on tane dişi fareyle birlikte bir kafese kapattı. Profesörle ikimizin, kafesin yanında dikilip erkek fareyi seyredişimizi çok iyi anımsıyorum. Akşam üstü olmuştu, biz ise heyecanımızdan, öğlen yemeğini bile unutmuştuk."

"Bir dakika lütfen, özür dilerim," dedi zeki Fransız Dışişleri Bakanı; "neden bu denli heyecanlandınız? Bu fareye *bir şey* olacağını düşündüren şey neydi?"

İşte başlıyoruz diye düşündüm. Bu kurnaz Fransızla dikkat etmem gerektiğini biliyordum. "Ben yalnızca Profesör heyecanlı olduğu için heyecanlanmıştım, efendim." dedim. "Bir şeyler olacağını *biliyor* gibiydi. Nasıl olduğunu bilemem. Unutmayın ki, beyler, ben sadece çok genç bir asistan adaydım. Profesör bana bütün sırlarını anlatmadı."

"Anlıyorum," dedi Dışişleri Bakanı. "Öyleyse devam edelim."

"Evet, efendim," dedim. "Fareyi seyrediyorduk. Başlangıçta hiçbir şey olmadı. Derken birdenbire, tam olarak dokuz dakika sonra, fare kaskatı kesildi. Yere çömeldi ve titremeye başladı. Aynı zamanda da dişilere bakıyordu. En yakı-

nındakine doğru sürünerek ilerledi ve aniden onu ense derisinden yakalayıp dişlerini geçirerek üstüne biniverdi. Çok uzun sürmedi. Hayvan çok vahşi ve hırslıydı. Ama garip olan şey şuydu: Farenin ilk dişiyle birleşmesi bittiği anda, ikinci bir dişiye yakaladı, onu da öteki gibi becerdi. Derken bir üçüncüsünü aldı; derken bir dördüncü, bir beşincisi. Kesinlikle yorulmak nedir bilmiyordu. Bir dişiden ötekine geçip, sırayla hepsiyle çiftleşerek dolandı. Bu bile, beyler, ona yetmemişti!"

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Sir Charles. "Ne garip bir deney."

"Şunu da eklemeliyim," diye sürdürdüm, "fareler normalde rastgele cinsel ilişkide bulunan hayvanlar değildirler. Aslında cinsel yaşamları çok ılımlıdır."

"Bundan emin misiniz?" dedi Fransız Dışişleri Bakanı. "Ben fareleri şehvete olağanüstü düşkün hayvanlar olarak bildirdim."

"Hayır, efendim," diye yanıtladım, kesinlikle. "Aslında fareler çok zeki ve uysal hayvanlardır. Onları evcilleştirmek çok kolaydır."

"Devam edin öyleyse," dedi Sir Charles. "Bütün bunlar size neyi açıklıyor?"

"Profesör Yousoupoff çok heyecanlandı. 'Oswaldsky!' diye bağırdı -beni böyle çağırırdı- 'Oswaldsky, oğlum, sanırım insanlık tarihinin en güçlü cinsi uyarıcısını keşfettim!'"

"'Ben de öyle sanıyorum,' dedim. Kafesin önünde durmuş, perişan halde yatan dişilerin üzerine atlayıp duran erkek fareyi seyrediyorduk. Bir saat sonra, yorgunluktan yıkılıp kaldı. 'Sanırım ona çok yüksek bir doz verdik,' dedi Profesör."

"Bu fare," dedi Meksika Büyükelçisi, "sonunda ne oldu, ona?"

"Öldü," dedim.

"Çok fazla dişiden, değil mi?"

"Evet," dedim.

Küçük Meksikalı, ellerini çırpıp bağırdı: "İşte tam benim istediğim ölüm biçimi! Fazla kadından!"

"Meksika'da, çok fazla teke ve eşeğin varlığı yüzünden böyle olması akla daha yakın!" diye kahkahayı patlattı Alman Büyükelçisi.

"Yeter, Wolfgang," dedi Sir Charles. "Bir savaş başlatmayalım. Çok ilginç bir öykü dinliyoruz. Devam et, yavrum."

"Bir sonraki çalışmamızda," dedim, "bu kırmızı ince çekirdeklerden yalnızca yirmi tanesini ayıştırdık. Bir ekmeğin parçasının içine yerleştirip, çok yaşlı bir adam aramaya koyulduk. Yerel bir gazetenin de yardımıyla, Cambridge'e yakın bir kasaba olan Newmarket'teki en yaşlı adamı bulduk. Adı Bay Sawkins olan bu ihtiyar, yüz iki yaşındaydı. İleri yaşından ötürü bunamıştı. Akli gidip geliyordu; yemeğini bile birinin yedirmesi gerekiyordu. Yedi yıldır yataktan çıkmamıştı. Profesörle birlikte evine gittik, bize kapıyı seksen yaşındaki kızı açtı. 'Ben Profesör Yousoupoff'um' diye Profesör kendini tanıttı. 'Yaşlı insanlara yardımcı olacak bir ilaç keşfettim. İhtiyar yaşlı babanıza biraz vermemize izin verir misiniz?'

"Ona ne isterseniz verebilirsiniz,' dedi kızı. 'İhtiyar budalanın bugünden yarına ne olduğundan haberi yok. Tam bir baş belası.'

"Yukarı kata çıktık. Profesör, nasıl olduysa, ekmeği ihtiyarın gırtlığına sokmayı başardı. Saatime bakıp zamanı saptadım. 'Sokağa çıkıp, oradan izleyelim,' dedi Profesör.

"Dışarı çıktık ve orada dikildik. Geçtikçe her dakikayı yüksek sesle sayıyordum. Derken -inanmayacaksınız, beyler, ama yemin ederim tıpkı böyle oldu- tam tamına dokuzuncu dakikanın bitiminde, içeride Sawkins'lerin evinde fırtına gibi bir kükreme koptu. Ön kapı kırılarak açıldı, ihtiyar adam sokağa fırladı. Ayakları çıplak, üzerinde ise kirli mavi, gri çizgili pijaması vardı; bembeyaz saçları omuzlarına kadar uzamıştı. 'Bir kadın istiyorum!' diye haykırdı. 'Bir kadın istiyorum, kendime bir kadın bulacağım.' Profesör kolumu kavradı. 'Kı-

mıldama!' dedi. 'Yalnızca izle!'

"Seksenlik kızı babasının peşinden fırladı, koşarak, 'Dön geri, ihtiyar budala!' diye bağırdı. 'Ne halt ettiğini sanıyorsun, sen?'

"Birbirine eş ve bitişik olan evlerin olduğu bir sokaktaydık. Bay Sawkins kızını umursamadı ve bitişikteki eve koşmaya başladı. Kapıyı yumruklamaya başladı. 'Aç kapıyı, Bayan Twitchell!' diye kükredi. 'Gel buraya, güzelim, aç da biraz eğlenelim.'

"Bir an için camdan bakmakta olan Bayan Twitchell'in yüzündeki dehşet ifadesini gördüm. Bay Sawkins, gürleyerek, omzunu çürük kapıya dayamış, kilidi kırmaya çalışıyordu. Sonunda içeri daldı. Bir sonraki gelişmeyi bekleyerek dışarıda sokakta kaldık. Profesör çok heyecanlıydı. Komik siyah çizmeleriyle, bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyordu, 'Büyük bir keşif yaptık! Başardık! Dünyayı gençleştireceğiz!'

"Birdenbire, Bayan Twitchell'in evinden delici çılgınlıklar, bağrışmalar gelmeye başladı. Komşular sokakta toplanıyorlardı. 'Gidip onu alın!' diye bağırdı ihtiyarın kızı. 'Tam delirdi!' İki adam, Bayan Twitchell'in evine koşular. İtişme sesleri geliyordu. Az sonra, iki adam, aralarındaki Bay Sawkins'i kurbağa yürüyüşüyle dışarı çıkarttılar. 'Sahip oldum, ona!' diye bağırdı. 'İhtiyar kancığı bir güzel götürdüm! Neredeyse gebertene kadar takırdattım!' Profesörle ben sessizce oradan uzaklaştık."

Öykümü burada kestim. Yedi büyükelçi, Fransa'nın Dışişleri Bakanı, Fransız ordusunun Generali, ve küçük Japon, gözleri üzerimde, koltuklarında öne doğru eğilmişlerdi.

"Olanlar *tam olarak* bunlar mı?" diye, Sir Charles sordu.

"Her sözcüğü, İncil kadar doğrudur, efendim," diye yalanı bastım. "Profesör Yousoupoff, buluşlarını yayımladığı zaman, tüm dünya, bu size anlattıklarımı okuyacaktır."

"Sonra ne oldu?" diye Peru Büyükelçisi sordu.

"Bundan sonrası daha basitti," dedim. "Profesör, ergin

bir erkeğe uygun, kesinlikle tehlikesiz dozu bulmak için bir dizi araştırmaya yöneldi. Bunun için, üniversite öğrencisi gönüllüler kullandı. Tabii, emin olabilirsiniz ki beyefendiler, genç erkekleri bulmakta bir sorun çıkmadı. Haber üniversitede yayıldığında, sekiz yüz kişilik bir bekleme listesi oluştu. Kısaca söylemek gerekirse, Profesör, sonunda zararsız dozun, o mikroskopik nar çekirdeklerinin beş tanesinden fazla olmaması gerektiğini saptadı ve temel madde olarak kalsiyum karbonatı kullanıp, tam bu ölçüde sihirli madde içeren bir hap yaptı. Ve profesör bu hapların yalnızca bir tanesinin ayrımsız her erkeği, hatta çok yaşlı bir adamı bile, eşine altı saat durmaksızın zevk verebilecek, harikulâde güçlü bir seks makinasına dönüştürebileceğini, her türlü kuşkunun ötesinde kanıtladı."

"Hey, Tanrım!" diye haykırdı Alman Büyükelçisi, "Bu maddeyi nereden bulabilirim?"

"Ben de?" dedi Rus Büyükelçisi. "Benim öncelik hakkım var, çünkü benim yurttaşımın buluşu bu! Çar'ı hemen bundan haberli kılmalıyım!"

Aniden, hepsi birden konuşmaya başladılar. Nereden bulabilirlerdi?. Şimdi istiyorlardı! Kaç paraydı? İyi bir fiyat ödemeye hazırdılar! Solumda oturan küçük Japon, kulağıma doğru eğilip, "Bana bu haplardan, büyük bir miktar sağlayınız, tamam mı? Size çok para veririm," dedi.

"Şimdi, bir dakika, beyefendiler," dedi Sir Charles, buruşuk elini sessizlik için kaldırarak. "Genç arkadaşımız, burada bize büyüleyici bir öykü anlattı, ama açıkça belirttiği gibi de kendisi, -adı bilmemne olan- Profesörün yalnızca yardımcı asistanıymış. Bu yüzden, eminim ki, bu harika hapları bize sağlayabilecek durumda değildir. Belki, sevgili Oswald," ve Sir Charles bana doğru eğilip, elini kibarca kolumun üstüne koyarak, "belki, sevgili Oswald, büyük Profesörle beni tanıştırebilirsin. Elçilikteki görevlerimden birisi de Dışişleri Bakanlığını, yeni bilimsel buluşlardan haberli kılmaktır."

"Anlıyorum," dedim.

"Bu haplardan bir şişe, büyük bir şişe elde edebilirsem, doğruca Londra'ya yollayacağım."

"Ben de Petrograd'a yollayacağım," dedi Rus Büyükelçisi.

"Ben de Budapeşte'ye."

"Ben de Meksiko'ya"

"Ben de Lima'ya."

"Ben de Roma'ya."

"Saçma!" diye bağırdı Alman Büyükelçisi. "Sizi gidi pis ihtiyarlar! Bunu kendiniz için istiyorsunuz!"

"Yani, şimdi, Wolfgang," dedi Sir Charles, biraz kıvrınarak.

"Ne var yani, Sevgili Charles? Ben de kendim için istiyorum. Kaiser için de tabii, ama önce kendime."

Bu Alman Büyükelçisinden hoşlandığımı düşündüm. En azından dürüsttü.

"Düşünüyorum ki, beyefendiler," dedi Sir Charles, "en iyisi, benim bu işi ayarlamam. Profesöre ben kendim yazmalıyım."

"Japonlar," dedi Bay Mitsouko, "bütün masaj tekniklerine, sıcak banyolara ve buna benzer tüm teknik gelişmelere karşı çok ilgilidirler, özellikle de İmparator'un kendisi."

Bitirmelerini bekledim. Kontrol bendeydi ve bu bana çok hoş bir duygu verdi. Kendime bir bardak porto daha aldım, ama Sir Charles'ın ikram ettiği kocaman puroyu reddettim. "Daha ufak birini tercih eder misin, sevgili çocuk?" diye sordu hevesle. "Ya da bir Türk sigarası? Birkaç Balkan Sobranie'm de var."

"Hayır, teşekkür ederim, efendim," dedim. "Ama porto çok lezzetli."

"Buyurun, sevgili çocuğum! Doldurun bardağınızı!"

"Size ilginç bir haberim var," dedim; herkes birden sessizleşti. Alman Büyükelçisi daha iyi işitmek ister gibi bir elini kulağının kenarına destek yaptı. Rus Büyükelçisi, koltuğunda ileri doğru eğildi. Ötekiler de aynı şeyi yaptılar.

"Şimdi size söyleyeceklerim son derece gizli," dedim. "Hepinizin bu konuyu kendinize saklayacağınıza inanabilir miyim?"

Hep bir ağızdan, "Evet, evet! Tabii ki! Kesinlikle! Devam et, delikanlı!" korusu oluştu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi olay şu: Paris'e geleceğimi öğrendiğim zaman, bu haplardan birkaç tane yanıma almam gerektiğine karar verdim, özellikle de babamın en iyi arkadaşı Sir Charles Makepeace için."

"Sevgili evladım!" diye haykırdı Sir Charles, "Ne kadar nazik bir düşünce!"

"Tabii ki, bunu Profesörden isteyemezdim," dedim. "Asla kabul etmezdi. Ne de olsa hâlâ gizli tutuluyor."

"Peki, ne yaptın?" diye sordu Sir Charles. Heyecandan yerinde duramıyordu. "Aşırdın mı?"

"Kesinlikle hayır, efendim," dedim. "Çalmak bir suçtur."

"Bizden çekinme, yavrum. Kimseye bir şey söylemeyiz."

"Peki, ne yaptınız?" diye Alman Büyükelçisi sordu. "Sizde bulunduğunu söylüyorsunuz, ama onları çalmadınız?"

"Kendim yaptım," dedim.

"Çok zekice birşey! diye haykırdılar. "Fevkalade!"

"Profesöre her aşamada yardım ettiğimden," dedim, "haliyle bu hapların nasıl yapıldığını tam olarak biliyordum. Ve ben... eeh... öğle yemeklerine dışarı çıktığı zamanlarda laboratuvarında kolayca hazırladım." Ağır hareketlerle, arkamı aradım ve frakımın kuyruğundaki cepten bir yuvarlak kutuyu çıkardım, alçak orta masasının üzerine koydum. Kapağını açtım. İşte orada, pamuktan yapılmış küçük yuvasında, kırmızı bir hap yatıyordu.

Her biri bakmak için öne doğru eğildi. Derken masanın üstünde Alman Büyükelçisinin beyaz tombul elinin kutuya doğru, sıçanı kapmaya hazırlanan bir gelincik gibi gittiğini gördüm. Sir Charles da gördü. Avucu ile Almanınkini vurarak aşağı itti. "Haydi, Wolfgang," dedi, "sabırsız olma."

"Bu hapı istiyorum!" diye Büyükelçi Wolfgang bağırdı.

Sir Charles öbür elini hap kutusunun üstüne kapatıp, bana: "Daha var mı?" diye sordu.

Frakımın kuyruk ceplerini araştırıp, dokuz kutu daha çıkarttım. "Her biriniz için birer tane var," dedim.

İstekli eller uzanarak küçük kutuları avuçladılar. "Parasını vereyim," dedi Bay Mitsouko. "Ne kadar istiyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Bunlar benim armağanım. Deneyin, beyefendiler. Bakalım ne düşüneceksiniz."

Sir Charles, kutunu üzerindeki etiketi inceliyordu. "Ah-ha," dedi. "Görüyorum ki, burada adresiniz yazılı."

"Olasılığa karşı,"

"Ne olasılığı?"

"Birisinin bir hap daha istemesi olasılığı," dedim.

Alman Büyükelçisinin küçük bir defter çıkarıp not aldığı görüldü. "Efendim," dedim, "sanırım, bilim adamlarınıza nar tohumunu incelemelerini söylemeyi düşünüyorsunuz. Haklı mıyım?"

"Kesinlikle, bunu düşünüyorum."

"Yararı yok," dedim. "Zaman kaybı olur."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Çünkü nar tohumu değil," dedim, "başka bir şey."

"Yani, bize yalan söylediniz!"

"Size anlattığım bütün bu öykünün içindeki tek yalan bu," dedim. "Beni bağışlayın, ama buna zorunluydum. Profesör Yousouppoff'un sırlarını korumalıydım. Bu bir onur sorunu. Geri kalan her şey doğru. İnanın bana doğru. Özellikle de doğru olan şu ki, hepiniz şu an'a kadar dünyada icad edilen en güçlü gençleştirme hapına sahipsiniz."

Bu sırada hanımlar döndüler; bizim gruptaki bütün erkekler çabucak ve gizlice küçük paketlerini ceplerine attılar. Ayağa kalktılar, eşlerini selâmladılar. Sir Charles'ın bir anda gereksiz yere kaygısızlaştığı dikkatimi çekti. Uçarcasına odanın karşı köşesine gitti ve Lady Makepeace'in kıpkırmızı dudaklarına budalaca bir öpücük yapıştırdı. Kadın ona, şu buz

gibi, bir 'bu-da-neyin-nesi?' bakışlarından birini fırlattı. Sir Charles hiçbir utanma belirtisi göstermeksizin, koluna girerek, onu salonun ilerisindeki konuk grubuna doğru yöneltti. Bay Mitosouko'yu en son gördüğümde, pazar yerindeki kısırakları inceleyen bir at satıcısı gibi, salondaki kadın örneklerini yakın plandan denetlemekteydi. Sessizce oradan uzaklaştım.

Yarım saat sonra, Avenue Marceau'daki pansiyonundaydım. Bütün ev halkı çekilmiş, tüm ışıklar sönmüştü, ama yukarı koridorda Matmazel Nicole'ün odasının önünden geçerken, kapının altındaki aralıktan, yanan mumun titrek ışığının yere yansımalarını görebiliyordum. Küçük fahişe yine beni bekliyordu. İçeri girmemeye karar verdim. Orada benim için yeni bir şey yoktu. Kariyerimin bu erken basamaklarında bile, beni ilgilendiren kadınların yalnızca yeni kadınlar olduğuna karar vermiştim. İkinci raund asla ilki gibi olmazdı. Bir dedektif romanını ikinci kez okumak gibiydi bu. Neyin ne zaman olacağını tümüyle biliyordunuz. Matmazel Nicole'ü ikinci kez ziyaret ederek bu kuralı yıkmam özel bir durumdu. Bu yalnızca Kabarcık Böceği tozumu denemek içindi. Bu arada, aynı-kadınla-birden-fazla-asla-olmaz kuralı bütün yaşamımca sıkı sıkıya bağlı kaldığım ve tüm değişiklik seven hareketli erkeklere önerdiğim bir ilkedir.

5

O gece çok rahat uyudum. Ertesi sabah saat on birde Madam Boisvain kapımı yumrukladığında hâlâ derin bir uyku-daydım. "Kalkın, Mösyö Cornelius!" diye bağıırıyordu. "Hemen aşağıya gelmelisiniz! Sabahın köründe bir sürü adam kapımı çalıp sizi görmek istediklerini söylüyorlar!"

Tam iki dakika içinde, giyinmiş olarak aşağıdaydım. Ön kapıya gittiğimde, daha önce hiç görmediğim yedi adam kaldırımında dikiliyorlardı. Renkli şık üniformaları, yaldızlı ya da

gümüş düğmeli ceketleriyle görülmeye değer bir grup oluşturuyorlardı.

Elçilik kuryeleri oldukları anlaşılan bu adamlar, İngiliz, Alman, Rus, Macaristan, İtalyan, Meksika ve Peru Büyükelçiliklerinden gelmişlerdi. Her birinin elinde bana yazılmış birer mektup vardı. Mektupları aldım, hemen orada açtım. Hepsinde aşağı yukarı aynı şey yazıyordu: *Daha hap istiyorlardı. Daha hap için yalvarıyorlardı. Bu mektubu getirene hapları vermemi istiyorlardı, vs.vs.*

Kuryelere dışarıda beklemelerini söyleyip odama çıktım. Bütün mektuplara şu yanıtı yazdım: *Saygıdeğer Efendim, bu hapları imal etmek son derece pahalıdır. Bundan böyle her hapın fiyatının bin frank olacağını üzülerek belirtmek isterim. O günlerde yirmi frank, bir pound ediyordu; bu ise hap başına tam tamına elli gümüş pound istiyorum demektir. Ve 1912 yılında elli pound, herhalde bugünkünün on katından daha fazla değerliydi. Bugünün ölçülerine göre tahminen hap başına beşyüz pound istiyordum. Bu gülünç bir fiyattı, ama bu adamlar da zengin kişilerdi. Aynı zamanda seks delisidiler ve mantıklı her hassas kadının da söyleyeceği gibi, hem çok zengin, hem de seks delisi olan bir adam dünyanın en kolay elde edilecek şeyidir.*

Yeniden aşağıya koştum, patronlarına iletmelerini söyleyerek mektupları saygılı kuryelere verdim. Bunu yaparken, biri Quai d'Orsay'den (Dışişleri Bakanlığı), öteki, adı Savaş Bakanlığı falan gibi bir yerin generalinden iki kurye daha geldi. Bu son iki mektuba fiyat hakkındaki yazımı yazarken, iki tekerlekli tek atlı bir faytonla Bay Mitsouko'nun bizzat kendisi çıkageldi. Görünümü beni çok şaşırttı. Dün akşam, son derece şık, kibardı bu parlak gözlü küçük Japon. Bu sabah ise, taksiden inecek gücü yoktu, bana doğru sendeleyerek gelirken dizleri bükülmeye başladı. Tam zamanında koluna yapışıp düşmesini engelledim.

"Sevgili beyefendiciğim," dedi, destek almak için iki elini omuzlarıma dayayıp soluyarak. "Sevgili beyefendiciğim.

Bu bir mucize. Bu harika bir ilaç. Bu... tüm zamanların en büyük buluşu."

"Durun," dedim. "İyi misiniz?"

"Tabii ki iyiyim," diye çıkıştı. "Biraz yorgunum hepsi o kadar." Kıkırdamaya başladı. Ufak tefek, silindir şapka ve fraklı, doğulu küçük adam, şimdi omuzlarıma sarılmış kontrolünü kaybetmiş bir halde gülüyordu. O kadar küçücüktü ki, kafasındaki silindir şapkanın tepesi ancak benim alt kurgama kadar geliyordu. "Biraz yorgun ve halsizim," dedi, "ama kim olmazdı ki, sevgili oğlum, kim olmazdı ki?"

"Ne oldu, efendim?" diye sordum.

"*Yedi kadınla yattım!*" diye haykırdı. "Üstelik bizim çıtı-pıtı küçük Japon kadınları değildi! Hayır, hayır, hayır! Bunlar korkunç güçlü Fransız dişileriydi! Hepsini sıraya dizdim, *bang bang bang!* Hepsi de *camarade camarade camarade!* diye bağıryorlardı! Bu kadınların arasında korkunçtum, anlıyor musunuz, genç beyefendiciğim? Bir devdim sanki; o koca kamışımı sallayarak hepsini sağa sola devirdim."

Onu içeri alarak Madam Boisvain'in oturma odasına oturttum. Bir bardak brandy verdim. Bir anda yuvarladı ve beyaz yanaklarında soluk sarımsı bir renk belirmeye başladı. Sağ bileğine bir iple bağlı küçük para kesesi dikkatimi çekti, kolundan çıkarıp masanın üstüne koyduğunda, içindeki altınların çingirtisini duydum.

"Dikkatli olmalısınız, efendim," dedim ona. "Siz ufak tefek bir adamsınız; bunlar ise büyükçe haplar. Bir daha ki sefere normal dozun yarısını alırsanız daha güvenli olur sanırım. Yani bir hapın tamamı yerine, yarısı."

"Palavra, beyim!" diye bağırdı. "Bizim Japoncada dediğimiz gibi palavra ve karaturp salçası! Bu akşam bir değil, üç hap almayı düşünüyorum."

"Etiketin üstünde yazanı okudunuz mu?" diye sordum merakla. En son isteyeceğim şey yakınımnda bir Japon ölüsüydü. Patırdıyı düşünün, otopsi, soruşturmalar, üstünde benim adım ve bu evin adresi olan ilaç kutuları."

"Etiketi inceledim," dedi, bardağını yeniden doldurmam için uzatarak. "Üstelik umurumda değil. Biz Japonlar, vücut olarak ufak tefek olabiliriz, ama organlarımız dev boyutlardadır. Bu yüzden hep çarpık bacaklıymış gibi yürürüz."

Fiyatı iki misline çıkartarak onu vazgeçirmeyi düşündüm. "Korkarım bu haplar korkunç pahalı," dedim.

"Para sorun değil, " dedi, küçük keseyi işaret ederek. "Altın olarak öderim."

"Ama Bay Mitsouko," dedim, "her hap size *iki bin franka* mal olacak! Onları üretmek çok zor bir iş. Bir hap için dehşet verici bir para bu."

"Yirmi tane alıyorum," dedi gözünü bile kırpmadan.

Aman Tanrım, kendini *öldürecek* diye düşündüm. "Onları almanıza izin veremem," dedim, "bana bir defada bir tane fazla almayacağınıza söz vermezseniz."

"Bana ders vermeyi bırak, genç budala," dedi. "Haydi, bana hapları getir."

Yukarı kata çıktım, yirmi tane hapi sayıp boş bir şişeye koydum. Bu şişenin üzerinde adımın, adresimin bulunması riskini alamayacaktım.

"On tanesini Tokyo'ya, İmparator'a göndereceğim," dedi Bay Mitsouko, hapları eline alırken. "Bu haplar bana İmparator Hazretleriyle çok sıcak ilişkiler sağlayacak."

"İmparatoriçe'yi de oldukça sıcak ilişkiler içine sokacaklar," dedim.

Sırıtıp deri keseyi aldı, geniş bir altın yığnını masanın üzerine boşalttı. Hepsi de yüzer franklık paralardı. "Her hap için yirmi sikke," dedi, sayıp ayırmaya başlayarak. "Hepsi dört yüz sikke eder. Buna fazlasıyla değer, benim genç sihirbazım,"

Adam gittikten sonra paraları topladım, hepsini yukarıya odama taşıdım.

Tanrım, diye düşündüm. Şimdiden zengin oldum.

Ama daha gün bitmeden çok daha zengin oldum. Elçilerinden, Bakanlarından haber getiren kuryeler, birer birer dö-

külmeye başladılar. Hepsi de kesin siparişler ve çoğu yirmi franklık altınlar halinde tam ödeme tutarlarını getirmişlerdi. İşte listedekileri:

Sir Charles Makepeace, 4 hap	=	4,000 frank
Alman Büyükelçisi, 8 hap	=	8,000 frank
Rus Büyükelçisi, 10 hap	=	10,000 frank
Macaristan Büyükelçisi, 3 hap	=	3,000 frank
Peru Büyükelçisi, 2 hap	=	2,000 frank
Meksika Büyükelçisi, 6 hap	=	6,000 frank
İtalya Büyükelçisi, 4 hap	=	4,000 frank
Fransız Dışişleri Bakanı, 6 hap	=	6,000 frank
General, 3 hap	=	3,000 frank
		<u>46,000 frank</u>
Bay Mitsouko, 20 hap	(çift fiyat)	= 40,000 frank
	TOPLAM	<u>= 86,000 frank</u>

Seksen altı bin frank! Yüz frank, beş pound ettiğine göre, birdenbire dört bin üç yüz pound'luk adam olmuştum. İnanılmaz bir şeydi! Bu parayla, güzel bir ev, bir faytonla bir çift at ve şu yeni gösterişli otomobillerden bir tane alınabilirdi!

Akşam yemeğinde, Madam Boisvain etli güveç sundu, çok kötü değildi, ama sosu ve salçası Mösyö B.'yi o rezalet biçimdeki emme, yalama ve yutma işlemlerini yapmaya cesaretlendirdi. Bir ara, tabağını kaldırıp ağzına dikti, bir parça havuç ve büyük bir parça soğanla birlikte kalan bütün sosu yuttu. "Karım bugün bir sürü garip ziyaretçileriniz olduğunu söyledi," dedi. Suratı kahverengi yağ ile sıvanmış, et parçaları bıyıklarına takılı kalmıştı. "Kimdi bu adamlar?"

"İngiltere Büyükelçiliğinden dostlarım," diye yanıtladım. "Sir Charles Makepeace için ufak bir iş yapıyorum."

"Evimin pazaryerine dönmesine izin veremem," dedi, tıka basa dolu ağzıyla Monsieur B. "Bu işler durmalı."

"Merak etmeyin," dedim. "Yarın başka bir yer ayarlıyorum."

"Yani gidiyor musunuz?" diye haykırdı.

"Korkarım bunu yapmak zorundayım. Ama babamın si-

ze önceden ödediği kirayı alakoyabilirsiniz."

Masada çoğunu Matmazel Nicole'ün çıkarttığı bir şamata koptu, ama ben silâhlarıma yapışmıştım. Ertesi sabah gidip kendime üç geniş odası, bir mutfağı olan, oldukça büyük bir giriş katı dairesi buldum. Avenue Jena'daydı. Bütün eşyalarımı toplayıp bir yük arabasına yükledim. Madam Boisvain, ön kapıya, beni görmeye gelmişti. "Madam," dedim, "sizden küçük bir dileğim var."

"Evet?"

"Ve karşılığında bunu almanızı istiyorum," Elimde beş tane altın yirmi franklık vardı. Neredeyse bayılıyordu. "Zaman zaman," dedim, "bazı kimseler sizin evinizden beni arayabilirler. Bütün yapacağınız, onlara benim taşındığımı söylemeniz, onları yeni adresime yollamanız." Üzerinde yeni adresim yazılı olan bir kâğıt parçasını eline tutuşturdum.

"Ama bu çok büyük bir para, Mösyö Oswald!"

"Alın," dedim, paraları avucunu geri iterek. "Kendiniz için saklayın. Kocanıza söylemeyin. Ama beni her arayana, nerede oturduğumu bildirmeniz çok önemli."

Yapacağına söz verdi ve ben yeni mahalleme doğru yollandım.

6

İşim gelişti. İlk on müşterim bu büyük haberi kendi arkadaşlarına uçurdular, o arkadaşları başka arkadaşlarına, derken bir ay kadar bir zaman içinde, kocaman bir kartopu oluştu. Günümün yarısını hap üretimiyle geçiriyordum. Her şeyden önce, Tanrıya şükür, Sudan'dan bu kadar büyük bir miktar malzeme getirecek kadar ileri görüşlüydüm. Ancak fiyatlarımı düşürmek zorundaydım. Herkes Büyükelçi ya da Dışişleri Bakanı değildi; kısa zamanda herkesin, başlangıçta bir hap için istediğim bin franklık bu saçmasapan fiyatı kaldıramayacağını farkına vardım. Bu yüzden fiyatı iki yüz elliye indirdim.

Para yağıyordu.

Kendime şık giysiler satın almaya, Paris sosyetesine girmeye başladım. Bir otomobil aldım, kullanmayı öğrendim. Arabam bir dört silindirli monoblok, üç vitesli ve elden frenli, son model harikulade bir De Dion-Bouton Sports DK idi. İster inanın, ister inanmayın, ama saatte 70 kilometre hız yaşıyordu ve bir çok kez Champs Elysees'de onu bu hıza çıkarttım.

Hepsinden önemlisi, kadınlarla gönlümce gezip eğlendim. Paris, o günlerde son derece kozmopolit bir kentti. Dünyanın hemen hemen her ülkesinden gelen kaliteli kadınlarla doluydu; işte o günlerdedir ki, garip bir gerçek dikkatimi çekmeye başladı. Hepimiz değişik ülkelerin insanlarının, değişik ulusal özellikleri ve farklı huyları olduğunu biliriz. Bu denli iyi bilinmeyen bir gerçek de, bu farklı ırksal özelliklerin, sosyal ilişkilerden daha çok cinsel ilişkiler sırasında belirgin hale geldiğidir. Ulusal cinsel özellikler üzerinde uzmanlaştım. Değişik ülkelerin kadınlarının ırksal niteliklerine uygun biçimde davranmaları çok ilginçtir. Örneğin yarım düzine kadar Sırp kadını alıp (denemediğimi sanmayın) yeteri kadar yakından incelerseniz, her birinin belirgin tuhaflıkları, benzer ustalıkları, benzer tercihleri olduğunu görebilirsiniz. Polonyalı kadınlar da ortak alışkanlıklar nedeniyle kolayca tanınabilirler. Bask'lı, Fas'lı, Ekvator'lu, Norveç'li, Hollanda'lı, Guatemala'lı, Belçika'lı, Rus, Çin'li ve bütün ötekiler de öyle. Paris'te kaldığım son günlerde, beni gözlerim bağlı olarak, herhangi bir ülkenin bir kadınıyla bir divana koyduğunuzda, size beş dakika içinde, onun bir tek sözcük bile söylemesine gerek kalmadan, hangi ülkeden olduğunu, milliyetini söyleyebilirdim.

İşte şimdi, o ünlü soru! En renkli, en canlı kadınları yaratan ülke hangisidir?

Ben, aristokrat damgalı Bulgar hanımlardan yanayım. Başka özelliklerinin yanı sıra son derece farklı dil yapısına sahiptirler. Bu dillerin yalnızca benzersiz ölçüde bir kas gücü

ve titreşimi olmakla kalmayıp, normal olarak yalnızca kedi dilinde görülen bir tür aşındırıcı niteliği ve sertliği vardır. Parmağınızı bir süre bir kediye yalatın, ne demek istediğimi tam olarak anlayacaksınız.

Türk hanımları da, (Sanırım onlardan daha önce de söz etmiştim) listemde üst sıralardaydılar. Onlar su yosunları gi-biydiler. Nehir kurumadan asla durulmadılar. Ama Tanrı, hakkı için bir Türk kadınına meydan okumadan önce form-da olmalıydınız; ben sıkı bir kahvaltı etmeden önce evime girmelerine izin vermedim.

Hawai'li kadınlar ilgimi çekiyordu, çünkü ayak baş par-maklarının kavrama ve çekme yeteneği fazlaydı, hemen he-men her pozisyonda ayaklarını ellerinden çok kullanırlardı.

Çinli kadınlara gelince, deneyimlerim sonucunda yalnız-ca ya Pekin'li ya da Shan-Tung'un yakın çevresinden gelen kadınlara dokunulabileceğini öğrendim. Üstelik soylu aileler-den gelmeleri de zorunluydu. O günlerde, Pekin ve Shan-Tung'da, soylular, kızlarını, on beş yaşına geldiklerinde, de-neyimli ihtiyar kadınların eline bırakırlardı. İki yıl boyunca bu kızlar, onlara yalnızca tek bir şey öğretmek üzere düzen-lenen -gelecekteki kocalarına bedensel zevk verme sanatını öğrenmek için- son derece sıkı kurslarda eğitilirlerdi. Sonun-da, ciddi bir pratik sınavdan geçirilip başarılı ya da başarısız olduklarını belirten sertifikaları verilirdi. Özellikle yetenekli ve yaratıcı olan kızlara 'Ayrıcalıklı Başarı' denilen bir belge verilirdi ve bunun en üst düzeyi ise 'Takdirli mezuniyet' dip-lomasıydı. Diplomalı bir genç kızın, kocasını kendi seçmesi olasıydı. Ne yazık ki, diplomalı kızların en azından yarısı, he-men İmparator'un Sarayına yollanırdı.

Paris'te 'Takdirli mezuniyet' diplomasına sahip tek bir kadın keşfettim. Bir afyon milyonerinin karısıydı ve oraya giysi seçmeye gelmişti. Bu arada beni de seçti ve kabul etme-liyim ki bu her zaman anımsanacak bir deneyimdi. *Buraya-kadar-ilerisi-yok* olarak adlandırdığı bu uygulamayı incelikli bir sanat gibi geliştirmişti. Hiçbir şey tam olarak bitirilmiyor-

du. Buna izin vermiyordu. İnsanı kıyısına kadar getirirdi. Beni iki yüz kez, bu altın eşiğin kıyısına getirmiş, üçbuçuk saatlik ızdırabım süresince, uzun canlı bir sinirin, yavaş yavaş ve olağanüstü bir sabırla alev alev yanan bedenimden çekilip kopartılmakta olduğunu hisseder gibiydim. Tırnak uçlarımla uçurumun kenarına asılıp, imdat isteyip azad edilmek umuyla bağırdım, ama bu mutlu işkence sürdü, sürdü, sürdü... Bu şaşırtıcı bir beceri gösterisiydi ve hiç unutamadım.

İstesem en azından elli ulusun kadınlarının, garip kadınsal alışkanlıklarını sayabilirim, ama bunu yapmayacağım. Burada yapmayacağım, çünkü ana konuya bağlı olarak öykümü sürdürmeliyim. Nasıl para kazandığımı anlatmalıyım.

Paris'teki yedinci ayımda, gelirimini iki kat arttıran talihli bir rastlantı oldu. Bir öğleden sonra dairemde Çar'la akrabalığı olan bir Rus hanımefendisiyle birlikteydim. Oldukça soğuk, ilgisiz, neredeyse rastgele davranışları olan, ince, beyaz tenli, küçük bir ringa balığı gibiydi. Kazanındaki buhar basıncını yükseltmeyi başarabilmek için, onu oldukça şiddetle sarsmam gerekmişti. Bu tür bir içi geçmişlik, beni daha da kararlı yapar ve onunla işim bitince, onun iyice kavrulmuş bir hale geleceğini size garanti edebilirim.

Her şey bittiğinde kanepeye uzandım, serinlemek için bir bardak şampanya aldım. Rus, isteksizce giyinirken, odayı dolaşıp ona buna göz atıyordu.

"Bu şişedeki kırmızı haplar nedir?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Hiçbir zaman," dedim. "Sana kurallarımı söyledim."

"Huysuzluk ediyorsun," dedi somurtarak. "Bu hapların neye yaradığını söyle, yoksa ben de huysuzlaşacağım. Hepsi ni camdan atarım." Daha bu sabah yaptığım, beş yüz tane kıymetli Kabarcık Böceği hapıyla dolu şişeyi aldı ve camı açtı.

"Yapma," dedim.

"O zaman söyle,"

"Erkekler için güç ilacı," dedim. "Güçlendirici, hepsi bu."

"Neden kadınlar için de değil?"

"Onlar yalnız erkekler için."

"Bir tane deneyeceğim," dedi, şişenin kapağını açıp bir tane hapı alırken. Ağzına attı ve üstüne de biraz şampanya içti. Sonra giyinmesini sürdürdü.

Birdenbire donakaldığında iyice giyinmiş, aynanın önünde şapkasını düzeltmekteydi. Döndü, bana baktı. Uzanmıştım, içkimi yudumluyordum, şimdi biraz da korkuyla onu yakından izliyordum.

Gözlerini soğuk, sert, tehlikeli bir bakışla bana dikerek, belki otuz saniye kadar öylece donmuş kaldı. Sonra birdenbire iki eliyle ipek giysisini yakasından tutup parçalayarak çıkarttı. İç çamaşırlarını yırttı. Şapkasını odanın ortasına fırlattı. Yere çömeldi. İlerlemeye başladı. Odanın içinde antilop benzeri bir kaplanın kararlı yavaşlığıyla bana doğru geldi.

"Ne oluyor?" dedim. Tabii ki ne olduğunu çok iyi biliyordum. Dokuz dakika geçmiş, ilaç onu etkilemişti.

"Dur biraz," dedim.

Üzerime geldi:

"Çekil," dedim.

Gelmesini sürdürdü.

Sonra bir ok gibi fırladı; ilk birkaç dakika içinde görebildiğim tek şey bir kol, bacak, ağız, el, parmak fırtınası oldu. İyice çıldırmıştı. Şehvetten vahşileşmişti. Yattığım yerde, battaniyemin içine sığınıp bu fırtınadan korunmaya çalıştım. Bu onu durduramadı. Hırslayıp homurdanarak beni odanın bir yanına, bir bu yanına fırlatmaya başladı. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ben doymuştum. Bu maskaralığın sona ermesi gerektiğine karar verdim. Ama onu tutabilmek çok güçtü. Sonunda, kolunu yakalayarak arkasına büktüm, çılgık ve tekmelerine rağmen onu banyoya taşıyıp soğuk duşun altına soktum. Beni ısırmaya çalıştı, ama dirseğimle çenesine alttan bir vuruşla bunu engelledim. Onu en az yirmi dakika buz gibi su-

yun altında tutarken sürekli olarak Rusça bağırıp küfrediyordu.

"Yetti mi?" dedim sonunda. Neredeyse boğulmak üzereydi ve oldukça üşümüştü.

"Seni istiyorum," diye vızıldadı.

"Hayır," dedim. "Yatışana kadar seni burada tutacağım."

Sonunda pes etti. Onu serbest bıraktım. Zavallı kız korkunç titriyor ve çok kötü görünüyordu. Bir havlu alıp onu iyice ovaladım; bir bardak brandy verdim.

"O kırmızı ilaç yaptı," dedi.

"Biliyorum."

"Birazını alıp eve götürmek istiyorum."

"Bunlar kadınlar için fazla kuvvetlidir," dedim. "Sana uygun dozda bir miktar yaparım."

"Şimdi mi?"

"Hayır. Yarın yine gel, hazır olur."

Giysileri parçalanmış olduğu için, benim paltoma sarmalayıp De Dion'umla onu evine götürdüm. Aslında bu benim için iyi bir deneyim olmuştu. Bana ilacımın erkeklerde olduğu gibi kadınlarda da etkili olduğunu kanıtlamıştı. Hem daha da fazla. Hemen bir miktar Kadın Hapı hazırlamaya koyuldum. Hazır bir pazar olduğunu düşünerek Erkek Hapının yarısı gücünde yüz tane hap hazırladım. Ama pazar, beklediğimden daha da büyüktü. Ertesi gün öğleden sonra Rus kızı geldiğinde, hemen beş yüz tane istedi.

"Ama bunların tanesi ikiyüzelli franktır."

"Önemli değil. Bütün kız arkadaşlarım istiyor. Dün bana olanları onlara anlattım; şimdi hepsi bundan istiyor."

"Sana yalnızca yüz tane verebilirim. Hepsi bu. Gerisi sonra. Paran var mı?"

"Tabii ki param var."

"Size bir öneride bulunabilir miyim, madam?"

"Nedir o?"

"Bir kadın bu haplardan alırsa, korkarım aşırı saldırgan

oluyor. Erkekler bundan hoşlanmazlar. Örneğin dün benim hoşuma gitmedi."

"Önerin nedir?"

"Bu haplardan almaya niyeti olan bir kadın, aynı zamanda eşinin de almasını sağlamalı. Hem de kesinlikle aynı anda. Ondan sonra birbirlerine uyum sağlarlar."

"Bu çok iyi fikir," dedi.

Elbette iyi fikirdi. Aynı zamanda satışlar ikiye katlanacaktı.

"Erkekler," dedim, "büyük hapi alabilirler. Adı Erkek Hapı'dır. Erkekler kadınlardan daha yapılı olduklarından daha büyük doza gereksinimleri olur."

"Tabii ki," dedi biraz da gülümseyerek, "eşin erkek olduğunu varsayarsak."

"Hangisini yeğlersen," dedim.

Omuzlarını silkti, "Peki, bana yüz tane de Erkek Hapı ver," dedi.

Aman Tanrım, bu gece Paris'in bazı yatak odalarında bayağı eğlence ve şenlik olacak diye düşündüm. Bir erkek tek başına bir hap aldığı anda işler iyi gidiyordu, ama kadın ve erkek bu ilacı birlikte aldıklarında neler olacağını düşününce tüylerim ürperdi.

Büyük bir başarıydı. Satışlar iki katına çıktı. Sonra da üç katına. Paris'te on ikinci ayımı doldururken, bankada yaklaşık iki milyon frankım vardı! Bu yüz bin pound ederdi. On sekiz yaşına ancak geliyordum ve zengindim. Ama yeterince zengin değildim. Paris'teki bir yıl bana, hayatta izlemek istediğim yolu açıkça öğretmişti. Sefahat düşkünüydim. Görkemli ve rahat bir hayat yaşamak istiyordum. Bundan asla sıkılmazdım. Bu benim tarzım değildi. Ancak, yaşadığım lüks en üst düzeyde, boş zamanım ise sınırsız olmadıkça tatmin olamayacaktım. Yüzbin pound bunun için yeterli değildi. Daha fazlasına gereksinimim vardı. En azından bir milyon pound gerekiyordu. Bunu kazanmak için bir çözüm bulacağımdan da emindim. Bu arada, hiç de fena bir başlangıç yapma-

mıştım.

Her şeyden önce eğitimimi tamamlamam gerektiğini anlayacak kadar kafam çalışıyordu. Eğitim çok önemliydi. Eğitimsiz insanlardan nefret ederim. Ve 1913 yazında bütün paramı bir Londra bankasına aktarıp, atalarımın toprağına döndüm. Eylül ayında, Cambridge'e gidip üniveriste eğitimime başladım. Hatırlayacağınız gibi burslu öğrenciydim, Trinity College'dan bursluydum ve bu bana bazı ayrıcalıklar sağlayarak yetkililerde iyi etkiler bırakıyordu.

Servet-yapma yaşamımın ikinci ve son evresi, burada, Cambridge'de başladı. Bana biraz daha sabır gösterebilirseniz, önümüzdeki sayfalarda her şeyi öğreneceksiniz.

7

Cambridge'de kimya öğretmenim A. R. Woresley adında birisiydi. Orta yaşlı, kısa boylu, göbekli, gelişigüzel giyimli, uçları pipo nikotininden sararmış gri bıyıklı bir adamdı. Yani görünüm olarak tam bir üniversite öğretmeni değildi. Onu olağanüstü yetenekli buluyordum. Dersleri hiçbir zaman sıradan değildi. Aklını, her zaman alışılmamışın bulunmasına yorumluyordu. Bir keresinde bize dedi ki:

"Şimdi bize bu şişenin içindekileri bakterilerin saldırısından korumak için bir top ağzı tapası gerekli. Sanırım, top ağzı tapasının ne olduğunu biliyordur, Cornelius?"

"Bildiğimi söyleyemeyeceğim, efendim," dedim.

"Bu İngilizce sözcüğün anlamını söyleyebilecek olan varmı?" dedi A. R. Woresley.

Hiç kimse söyleyemedi.

"O halde, en iyisi bulup öğrenmeniz," dedi. "Size İngilizce öğretmek benim işim değil."

"Ooh, haydi efendim," dedi birisi. "Ne demek olduğunu söyleyin."

"Top ağzı tıpası," dedi A. R. Woresley, "çamur ve tükü-

rükten yapılmış, ayların kış uyukusuna yatmadan önce karın-
caların girmesini engellemek üzere anüslerine soktukları kü-
çük bir topaktır."

Garip bir adam, değişik davranışların karışımı, ara sıra
esprili, çoğu kez azametli ve kasvetli, ama bütün bunların
ötesinde garip, karmaşık bir zekâ. Bu küçük top ağzı tapası
hikâyesinden sonra ondan çok hoşlanmaya başladım. Keyifli
bir öğretmen-öğrenci ilişkisi kurduk. Evine vişne likörü içme-
ye davet etti. Bekârdı. Emmaline adındaki kızkardeşiyle yaşı-
yordu. Kadın bodur ve pasaklı görünümlü, dişinde bakır pası
gibi yeşilimsilik olan bir kızdı. Evde insanların ayaklarına
ameliyat gibi birşeyler yapıyordu. Sanırım kendisine pedikür-
cü diyordu.

Ve Büyük Savaş patladı. 1914 yılıydı ve ben ondokuz ya-
şımdaydım. Önümüzdeki dört yıl boyunca bütün çabalarımı
hayatta kalabilme mücadelesinde yoğunlaştırdım. Savaş za-
manı deneyimlerimden söz etmeyeceğim. Bu güncelerde, si-
perlerin, çamurların, sakatlık ve ölümlerin yeri yok. Kendi
payıma düşeni yaptım. Aslında oldukça da iyi yaptım. Her
şey sona erdiğinde, yirmi üç yaşında, kara ordusunda Mili-
tary Cross nişanı almış bir yüzbaşydım. Hayatta kalmayı ba-
şarmıştım.

Bir an önce eğitimimi tamamlamak üzere Cambridge'e
döndüm. Sağ kalanların buna hakkı vardı, Tanrı biliyor ki
bunlar da çok değildi. A. R. Woresley de sağ kalabilmişti.
Cambridge'de kalmış ve savaşla ilgili bir konuda bilimsel
araştırmalar yaparak, oldukça sakin bir savaş yaşamıştı. Şim-
di ise eski işi olan kimya öğretmenliğine dönmüştü; birbirimi-
zi bir daha gördüğümüze pek sevinmiştik. Dostluğumuz yeni-
den, dört yıl önce kaldığı yerden başladı.

1919 Şubatında, paskalya perhizinin ortalarında bir ak-
şam, A. R. Woresley beni evine yemeğe davet etti. Yemek-
ler iyi değildi. Ucuz yemek, ucuz şarap ve dişleri bakır pası
gibi lekeli, pedikürcü kızkardeşi vardı. İçinde buldukları
durumdan biraz daha iyi yaşayabileceklerini düşünüp, konu-

yu dikkatlice davet sahibine açmaya yeltendiğimde, evin tak-sitlerini ödemek için canlarını dişlerine taktıklarını söyledi. Yemekten sonra, hediye olarak getirdiğim güzel porto şarabını içmek için A. R. Woresley ile çalışma odasına geçtik. İyi anımsıyorsam, bu bir Croft 1890'dı.

"Böyle şeyleri pek sık tadamıyorum," dedi. Elinde piposu ve porto bardağıyla oturduğu koltuğunda rahattı. Gerçekten ne kadar terbiyeli bir adam diye düşündüm ve ne kadar sönük bir hayat yaşıyordu.

Biraz canlandırmak, neşelendirmek için altı yıl önce, 1913'te Paris'te, Kabarcık Böceği haplarından yüzbin poundu nasıl kazandığımı anlatmaya karar verdim. Başından başladım. Kısa sürede kendimi öykü anlatmanın neşesine kaptırdım. Her şeyi anımsıyordum, ama öğretmenime saygımdan müstehcen sayılacak ayrıntıları atladım. Anlatmam, yaklaşık bir saat sürdü.

A. R. Woresley bu serüveni kendinden geçerek dinledi. "Allah Allah, Cornelius," dedi. "Amma da yürekliymişsin! Müthiş bir yüreklilik. Ve şimdi çok zengin bir gençsin."

"Yeterince zengin değilim," dedim. "Otuzumdan önce bir milyon pound yapmak istiyorum."

"İnanıyorum ki yapacaksın," dedi. "Yapacaksın. Sezgilerin çok kuvvetli. Burnun güzel koku alıyor. Hemen harekete geçebilecek cesaretin var. En önemlisi de, ahlâk ilkelerin yok. Yeni zengin milyonerliğin tüm niteliklerine sahipsin."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Evet, ama kaç tane on yedi yaşında çocuk yalnız başına ta Hartuma kadar, ne olduğunu bilmediği bir tozun peşinde gider? Herhalde pek az."

"Böyle bir şans kaçıramazdım," dedim.

"Harika bir önsezim var, Cornelius. Muhteşem bir sezgi. Sana gıpta ediyorum."

Şarabımızı içerek oturduk. Küçük bir Havana purosunu zevkle tütürüyordum. Bir tane de ev sahibine uzattım, ama o berbat kokulu piposunu seçti. Bu pipo bugüne kadar gör-

düğüm en çok duman çıkaran pipoydu. Önünde dumandan bir bulut oluşturan minyatür bir savaş gemisi gibiydi. Bu bulutun arkasında A. R. Woresley, derin derin Paris serüveni mi düşünüyordu. Homurdanıyor, mırıldanıyor, kahakaha atıyor, "İlginç bir buluş!... Ne cesaret!... Ne şevk!... Aynı zamanda da, iyi kimyagerlik, şu hesapları yapmak," diye söylüyor.

Derken sessizlik oldu. Duman başının üstünden dalgalar halinde yükseldi. Porto bardağı, ağzına götürdüğünde duman bulutunun arkasında kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında boşalmıştı. Nicedir konuşmuştum, onun için bir süre sessiz kaldım.

"Evet, Cornelius," dedi A. R. Woresley, sonunda. "Bana güvenerek sırrını açtın. Belki ben de sana benimkini anlatmalıyım."

Durakladı. Bekledim. Ne geleceğini merak ediyordum.

"Biliyor musun," dedi. "Ben de geçtiğimiz birkaç yılda birşeyler yakaladım."

"Öyle mi?"

"Zamanım olursa bu konuda bir tez yazacağım. Belki bastırmayı bile başarabilirim."

"Kimya mı?" diye sordum.

"Biraz kimya," dedi. "Biraz da bio-kimya. Bir karışım."

"Duymak isterdim."

"Gerçekten mi?" Anlatmak istiyordu.

"Tabii." Bir bardak daha porto doldurdum. "İstediğiniz kadar zamanınız var," dedim. "Çünkü bu şişeyi bu gece bitireceğiz."

"Güzel," dedi. Ve öyküsüne başladı.

"Tam olarak on dört yıl önce," dedi, "1905 kışında, bahçemdeki havuzun suyuyla birlikte donan bir kırmızı balık görmüştüm. Dokuz gün sonra buzlar çözüldü ve kırmızı balık yüzmeye başladı, görünüşte hiçbir zarar görmemişti. Bu beni düşünmeye yöneltti. Balıklar soğukkanlı hayvanlardır. Acaba daha başka hangi soğukkanlı canlılar düşük ıslarlarda

saklanabilirdi? Sanırım, oldukça fazla. Buradan yola çıkarak, kansız canlıların alçak ısılarda saklanabilmesi için kuramlar üretmeye başladım. Kansız derken, bakterilerden ve ötekilerden söz ediyorum. Sonra kendi kendime, 'Kim bakteri saklamak ister ki? Ben değil,' dedim. Sonra kendime bir soru daha sordum: 'Canlı organizmalar içinde hangisinin uzun süre yaşadığını görmek istersin?' Yanıt hemen geldi: 'Sperm.'

"Neden sperm?" diye sordum.

"Neden olduğundan tam emin değilim," dedi. "Hem ben bir kimyacıyım, biyolojist değil. Ama bir biçimde bunun önemli bir katkı olacağını hissettim ve araştırmalarımaya başladım."

"Ne ile?" diye sordum.

"Sperm ile. Tabii ki canlı sperm ile."

"Kimin?"

"Kendimin."

Kısa sessizlik süresinde, sıkıcı bir utangaçlık hissettim. Ne zaman bana biri, yaptığı bir şeyi anlattığında, bu ne olursa olsun, zihnimde bütün sahneyi canlandırmaktan kendimi alamam. Yalnızca bir anlık bir görüntü, ama bu hep olur ve şu anda da aynı şeyi yapıyordum. Kepekli saçlarıyla ihtiyar A. R. Woresley'i, laboratuvarında, deneyi uğruna yaptığı şeyi yaparken gözümün önüne getirdim ve utandım.

"Bilim uğruna yapılan her şey hoş görülebilir," dedi rahatsızlığımı algılayarak.

"Oh, kabul ediyorum. Kesinlikle kabul ediyorum."

"Yalnız başıma çalıştım," dedi, "ve çoğunlukla gece geç vakitlerde. Hiç kimse neyin peşinde olduğumu bilmedi."

Yüzü gene duman bulutunun arkasında kayboldu ve sonra yeniden belirdi.

"Yaptığım yüzlerce başarısız deneyi sıralamayacağım," dedi. "Onun yerine başarılarımı anlatacağım. Sanırım ilginç bulacaksın. Örneğin, bulduğum ilk önemli şey, spermleri herhangi bir süre canlı tutabilmek için çok çok düşük ısılarla ge-

reksinim olduğuydu. Spermeleri gittikçe daha düşük ısılarla dondurdum ve ısı düzeyini düşürdükçe yaşam sürelerinin uzadığını farkettim. Katı karbondiyoksit kullanarak, tohumlarımı eksi 97 derece santigrata kadar indirmeyi başardım. Ama bu da yeterli değildi. Eksi doksan yedide sperm ancak bir ay kadar yaşayabildi. "Daha aşağı inmeliyim," dedim kendime. Ama nasıl yapacaktım? Derken ıssıyı -197 IC'ye kadar indirebileceğim bir yol buldum."

"Ama bu olanaksız," dedim.

"Ne kullandığımı tahmin edersin?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Sıvı nitrojen kullandım. Bu işe yarar." "

"Ama sıvı nitrojen korkunç derecede patlayıcıdır," dedim. "Buharlaşmasına nasıl engel oldunuz? Neyin içinde sakladınız?"

"Özel kaplar yaptım," dedi. "Çok dayanıklı, havası alınmış termos kapları. Bunların içinde nitrojen eksi yüzdoksan-yedi derecede sonsuza kadar sıvı halinde kalabilir. Ara sıra üzerine ekleme yapmak gerekiyor, ama hepsi bu."

"Sonsuza dek değil herhalde."

"Oh, evet," dedi. "Nitrojenin gaz olduğunu unutuyorsun. Bir gazı sıvılaştırdığında, buharlaşmasına izin vermezsen, binlerce yıl sıvı halinde kalır. Bundan da, kullandığın kapların ağızlarının iyice kapatılmasını ve yalıtılmasını sağlayarak emin olabilirsin."

"Anlıyorum. Peki, sperm canlı kaldı mı?"

"Hem evet, hem hayır," dedi. "Bana doğru ıssıyı bulduğumu gösterecek kadar canlı kaldılar, ama sonsuza dek yaşamadılar. Hâlâ yanlış olan bir şey vardı. Düşündüm, taşındım, sonunda kararımı verdim. Spermelerin bir tür tampona gereksinimleri vardı, aşırı soğuğa karşı koyabilecek bir palto da diyebilirsin. Aşağı yukarı seksen ayrı maddeyi denedikten sonra, en uygununu buldum."

"Neydi o?"

"Gliserol."

"Yalnızca saf gliserol mu?"

"Evet. Ama ilk deneyde işe yaramadı. Soğutma işleminin de çok dikkatli ve yavaş yavaş yapılması gerektiğini anlayanaya kadar, tam bir sonuç vermedi. Spermiler çok narin yapıtlardır. Şoktan pek hoşlanmazlar. Birdenbire eksi yüz doksan yedi dereceye indirmeye kalkışırsan, hepsini tehlikeye atarsın."

"Yani onları aşamalı olarak mı dondurdunuz?"

"Kesinlikle. Şöyle yapmak gerekiyor: Spermileri gliserolle karıştırıyorsun ve küçük lastik bir koruyucu içine koyuyorsun. Test tüpü olmaz, çünkü çok düşük derecelerde kırılabilir. Bu arada, bütün bu işleri spermi aldıktan sonra hemen yapman gerektiğini söylemeliyim. Acele etmelisin. Sallanıp vakit kaybedemezsin, ölürlere. Ve değerli paketi ilk olarak bildiğimiz normal bir buz kovasına koyarak, ısısını donma ısısına indiriyorsun. Arkasından, daha da fazla dondurmak için nitrojen buharının içine yerleştiriyorsun. En sonunda da, soğukların en soğuğu olan sıvı nitrojenin içine daldırıyorsun. Adım adım giden bir proje. Spermileri yavaş yavaş soğuk iklimine alıştıırıyorsun."

"Peki, bu başarılı oldu mu?"

"Ah, çok başarılı oldu. Gliserolle korunmuş ve yavaş yavaş eksi yuzdoksanyedi dereceye indirilerek dondurulmuş bir spermin istediğin sürece canlı kalacağına kesinlikle eminim."

"Yüz yıl mı?"

"Kesinlikle. Eksi yüz doksan yedi derecede korunduğu sürece."

"Bu sürenin sonunda erittiğinizde, bir kadını dölleyebilir, öyle mi?"

"Bundan eminim. Ama daha oralara varınadan, bu konunun insani yönüne olan ilgim azalmaya başladı. Ben daha da ileri götürmek istemişim. Yapmam gereken bir sürü deney daha vardı. Ama insanlarla deney yapılamıyor, en azından benim istediğim biçimde olmuyor."

"Nasıl denemek istediniz?"

"Bir boşalmada ne kadar sperm ziyarı olduğunu saptamak istedim."

"Sizi pek anlayamadım. Sperm ziyarı ile neyi kastediyorsunuz?"

"Boğa ya da at gibi büyük hayvanlarda boşalma sırasında çıkan meni miktarı her seferde beş cc.dir. Her cc.de bir milyar ayrı sperm vardır. Bu, toplam olarak beş milyar sperm demektir."

"Beş milyar mı? Bir seferde olamaz!"

"Evet öyle."

"Ama inanılmaz bir şey bu."

"Doğru."

"Bir insan ne kadar üretiyor?"

"Aşağı yukarı yarısı kadar. Aşağı yukarı iki cc ve iki milyar sperm."

"Yani bana söylemek istediğiniz, " dedim, "bir genç kadına her zevk tattırdığımda onun içine iki milyar tane sperm fıskırttığım mı?"

"Öyle."

"Her biri kıvranan, eğilip bükülen, fıkır fıkır şeyler."

"Elbette."

"Bunun kadınları doyurmasına şaşmamak gerek."

A. R. Woresley işin bu yönüyle ilgili değildi. "Konu şu:" dedi. "Örneğin bir boğanın, bir ineği döllemesi için kesinlikle beş milyar sperme gereksinimi yoktur. Sonuç olarak yalnızca bir sperm yeterlidir. Ancak, hedefi vurduğundan emin olabilmek için en azından birkaç milyon kullanması gerekir. Ama kaç milyon? İşte bir sonraki soru buydu."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sevgili dostum, ister inek, ister insan, ister kısrak, ne olursa olsun, bir boşalımdaki sperm miktarından kaç dişinin döllenebileceğini bulmak istiyordum. Tabii ki bir varsayımı, ama bu milyonlarca spermin ayrılabilceğini ve paylaşılabilceğini düşünüyordum. Neyin peşinde olduğumu görebiliyor musun?"

"Kesinlikle. Bu deneyler için hangi hayvanları kullandınız?"

"Boğalar ve inekler," dedi A. R. Woresley. "Buradan pek uzak olmayan Steeple Bumpstead'de kardeşimin küçük bir mandrası var. Bir boğası ve seksen tane de ineği vardı. Kardeşim ve ben her zaman iyi arkadaşızdır. Ona güvenip bu olayı anlattım, o da bana hayvanlarını kullanmama izin verdi. Onlara bir kötülük yapmayacaktım. Hatta ona iyilik bile yapabilirdim."

"Nasıl bir iyilik yapabilirdiniz?"

"Kardeşim hiçbir zaman çok zengin biri değildi. Bütçesinin olanak verdiği tek boğa bile orta kalitedeydi. Bütün sürüsünün ödül kazanmış muhteşem bir boğa tarafından döllenerek yüksek verimli buzağılar doğurmaları çok hoşuna giderdi."

"Yani, başkasının boğası mı?"

"Evet."

"Başkasına ait olan, ödül kazanmış boğadan meniye nasıl alacaktınız?"

"Çalacaktım."

"Ah-ha."

"Bir boşalım çalacağım, ondan sonra tabii ki deneylerim başarılı olursa, bu bir boşalımdaki miktarı, yani beş milyar spermi kardeşimin seksen ineğine bölecektim."

"Nasıl bölecektiniz?" diye sordum.

"Hipodermik inseminasyon dediğim bir yöntemle. Bir şırıngayla spermleri ineğin içine akıtarak."

"Sanırım bu yapılabilir."

"Tabii ki yapılabilir," dedi. "Sonuçta erkeklik organı, meni enjekte etmeye yarayan bir şırıngadan başka bir şey değildir."

"Yavaş olun," dedim. "Benimki bundan biraz daha fazladır."

"Bundan kuşku yok, Cornelius, hiç kuşku yok," diye yanıtladı ince bir alayla. "Konuya dönelim mi?"

"Özür dilerim."

"Ve böylece, boğa spermleriyle deneylere başladım."

Porto şişesini aldım, bardağını yeniden doldurdum.

İçimden bir ses, ihtiyar Woresley'in şimdi oldukça ilginç bir şey üzerinde olduğunu söylüyordu, bu yüzden konuşmasını istiyordum.

"Sana söylemiştim," diye sürdürdü, "ortalama olarak boğalar her seferinde beş cc. kadar meni üretirler. Bu o kadar çok değil. Gliserolle karıştırılsa bile bu kadarcık bir miktarı birçok bölüme ayırıp sonra da bu küçük parçaları her bir ineğe enjekte edebilmek olanaksız göründü. Bir sulandırıcı ya da bir şey, volümü arttırabilecek bir şey bulmam gerekti."

"Neden daha çok gliserol eklemediniz?"

"Denedim. Olmadı. Fazla yapışkan oluyor. Sana denediğim bir sürü acayip maddeyi anlatıp canını şıkmak istemiyorum. Yalnızca hangisinin işe yaradığını söyleyeceğim. Kaymağı alınmış süt işe yaradı. Yüzde seksen kaymağı alınmış süt, yüzde on yumurta sarısı ve yüzde on gliserol. İşte sihirli karışım bu. Spermler bayıldı bu ortama. Yapılacak tek şey, bütün kokteyli iyice karıştırmak; böylece deneylerimde kullanabileceğim miktar bir sıvı elde ettim. Uzun yıllar kardeşimin inekleriyle çalıştım ve sonunda en uygun doza ulaştım."

"Neydi bu?"

"En uygun doz, inek başına yirmi milyondan fazla değildi. Bu dozu uygun zamanda ineklere enjekte ettiğimde, yüzde seksen beşi gebelikle sonuçlandı. Ve unutma Cornelius," diye heyecanla sürdürdü, "unutma ki, boğaların her boşalmasında beş milyar sperm vardır. Bunu yirmi milyonluk dozlara bölersen, iki yüz elli tane ayrı doz eder. Şaşırtıcı bir şey, değil mi? Harikulade!"

"Yani bu demek oluyor ki," diye başladım, "yani tek bir boşalmamla, iki yüz elli tane kadını gebe bırakabilir miyim?"

"Kendini boğa gibi düşünmen ne kadar hoşuna gitse de, sen bir boğa değilsin, Cornelius."

"Bir boşalmam kaç kadını gebe bırakabilir?"

"Aşağı yukarı yüz. Ama sana bu konuda yardım etmeyeceğim."

Aman Tanrım, bu oranla haftada yedi yüz kadını gebe bırakabilirdim! "Gerçekten bunu kardeşinizin boğasıyla kanıtladınız mı?" diye sordum.

"Çok kez," diye yanıtladı A. R. Woresley. "Bir boşalmı alıyorum, hemen yağsız süt, yumurta sarısı ve gliserolle karıştırıp tekli dozlara ayırıp donduruyorum."

"Her dozdaki sıvının hacmi nedir?" diye sordum.

"Çok küçük. Tam yarım cc."

"Koskoca bir ineğe enjekte ettiğinizin hepsi bu mu, yalnızca yarım cc sıvı?"

"O kadar. Ama unutma ki, o yarım cc.de canlı olarak yirmi milyon tane sperm var."

"Ah, evet."

"Bu küçük dozları ayrı ayrı lastik tüplere dolduruyorum," dedi. "Ben bunlara çubuk diyorum. İki yanından mühürleyip donduruyorum. Düşün bir kere Cornelius, tek bir boşalımdan, iki yüz elli tane son derece etkili sperm kümesi."

"Düşünüyorum," dedim. "Müthiş bir mucize."

"Ve onları istediğim sürece dondurulmuş olarak saklayabilirim. Bütün yapacağım da, inek kızıştığında, bir kamışı nitrojen kabından çıkartıp eritmek, ki bu da topu topu bir dakika kadar bir zaman alıyor, içindekini şırıngaya çekip ineğe enjekte etmek."

Porto şişesinin dörtte üçü boşalmıştı ve A. R. Woresley hafif çakırkeyif olmuştu. Bardağını yeniden doldurdum.

"Peki söz ettiğiniz o ödüllü boğa ne oldu?" dedim.

"Şimdi ona geliyorum, oğlum. Bu olayın en keyifli kısmı bu zaten. Bu işin kârı."

"Anlatın lütfen."

"Tabii ki anlatacağım. Kardeşime dedim ki... bu üç yıl önceydi, tam savaşın ortasında... kardeşim orduya alınma-

mıştı, biliyorsun çiftçiydi... Ernest'e, "Ernest," dedim, "bütün ahırının yararlanabileceği bir boğayı seçme durumunda olsaydın, hangi boğayı seçerdin?"

"Başka yerleri bilmiyorum,' dedi Ernest, 'ama burarda en güzel boğa Lord Somerton'un sahip olduğu Champion Glory of Friesland'dır. Gerçek temiz bir Friesland'dır ve bunlar dünyanın en gelişmiş süt üreticileridir. Ah Tanrım, Arthur,' dedi, 'bu boğayı görmem gerek! Bir dev! On bin pound gibi bir değeri var, ondan çıkan her buzağı korkunç bir süt makinesi oluyor!'"

"Bu boğa nerede?" diye kardeşime sordum.

"Lord Somerton'un çiftliğinde. Birdbrook'da."

"Birdbrook? Oldukça yakın, değil mi?"

"Üç mil ötede,' dedi kardeşim. 'Yanında iki yüz tane iyi cins, seçereli Friesian² süt ineği var ve bu boğa bütün sürüyü yönetiyor. Çok güzel bir boğa, Arthur, gerçekten.'"

"Tamam," dedim. "Önümüzdeki on iki ay içinde ineklerinin yüzde sekseni bu boğadan birer buzağı doğuracaklar. Nasıl, hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitmek mi?" dedi kardeşim. 'Süt üretimim iki katına çıkar.' Şu olağanüstü portodan son bir bardak daha rica edebilir miyim, Cornelius?"

Olanın hepsini verdim. Şişenin dibinde kalan tortuları bile verdim. "Ne yaptığınızı anlatın, lütfen."

"Kardeşimin ineklerinden birisinin tam olarak kızışmasını bekledik. Ve, o gecenin karanlığı... bu iş cesaret gerektirdi, Cornelius, oldukça cesaret gerektirdi..."

"Eminim, öyledir."

"O gecenin karanlığında, Ernest ineğe bir yular bağlayıp onu üç mil ilerdeki Lord Somerton'un topraklarının sınırına götürdü."

"Siz de birlikte gitmediniz mi?"

1. Hollanda'nın kuzeyinde bir il. (Çev.)

2. *Friesland ineği*: Hollanda'da yetişen ünlü süt ineği. (Çev.)

"Ben bisikletle gittim."

"Neden bisikletle?"

"Birazdan göreceksin. Mayıs ayıydı, güzel, ılık bir gecenin saat bir sularıydı. Ufak bir ay parçası, olayı daha da tehlikeli hale getiriyordu, ama bizim de yapacağımız iş için biraz ışığa ihtiyacımız vardı. Yolculuk bir saat sürdü."

"İşte, geldik,' dedi kardeşim. 'Orada. Onları görebiliyor musun?'"

"Seksen dönümlük topraklara açılan kapının önündeydik; ayışığında dört bir yanda dolaşan büyük bir Friesian sürüsünü görebiliyordum. Bir yanda, oldukça yakında büyük ev, Somerton Hall duruyordu. Üst kat pencerelerinin yalnız birinden ışık geliyordu. 'Boğa nerede?' dedim.

"Buralarda bir yerlerde olmalı,' dedi kardeşim. 'Sürünün arasındadır.'"

"İneğimiz," dedi A. R. Woresley, "deli gibi böğürüyordu. Kızıştıklarında hep böyle yaparlar. Boğayı çağırırlar. Kapı bir zincirle kilitlenmişti, ama kardeşim buna karşı hazırlıktı. Bir demir testeresi çıkarıp zinciri kesti, kapıyı açtı. Bisikletimi çitlere yasladım ve ineğimizi peşimiz sıra çekerek içeriye girdik. Ayışığında otlak, süt beyazı görünüyordu. İneğimiz, öbür hayvanların kokusunu alınca daha da çok böğürmeye başladı."

"Korktunuz mu?" diye sordum.

"Hem de nasıl," dedi A. R. Woresley. "Ben sakın bir adamımdır, Cornelius. Sakın bir hayat yaşarım. Bu tip serüvenler için yaratılmamışım. Her an Lord Hazretlerinin eli silâhlı koruyucularının koşarak üzerimize gelmelerini bekliyordum. Ama kendimi işi bitirmeye zorladım, çünkü yaptığımız şeyi bilim uğruna yapıyorduk. Hem de kardeşime karşı yükümlülüğüm vardı. Bana çok yardımcı olmuştu. Şimdi de ben ona yardım etmeliydim."

Piposu sönmüştü. A. R. Woresley bir tutam ucuz tütünlüle doldurmaya başladı piposunu.

"Devam edin," dedim.

"Boğa bizim ineğin böğürmesinden, onu çağırdığını anlamış olmalıydı. Kardeşim, 'İşte orada!' diye bağırdı. 'İşte geliyor!'"

"Kocaman, siyah beyaz bir yaratık, sürüden ayrılmış, bize doğru geliyordu. Başında iki kısa, sivri boynuzu vardı. Ölümcül görünüyorlardı. 'Hazır ol!' diye bağırdı kardeşim. 'Beklemeyecek! Hemen üstüne atlar! Bana lastik torbayı ver! Çabuk!'"

"Ne lastik torbası?" dedim Woresley'e.

"Meni toplayıcısı, oğlum. Benim keşfim, kalın lastik kenarlı, derin bir torba, bir tür sahte vajina. Ama çok da etkili. İzin ver anlatayım."

"Anlatın," dedim.

"Torba nerede?" diye gürledi kardeşim. 'Acele et, be adam!' Aletleri sırt çantasında taşıyordum. Çıkarttım, kardeşime verdim. Boğanın gerisinde bir yer tuttu. Ben de karşı tarafında, malı almaya hazırdım. Çok korkmuştum, Cornelius, her yanımda ter içindeydi, işemek istiyordum. Boğadan korkuyordum, Somerton Hall'un üst katındaki ışıktan korkuyordum, ama işten vazgeçmedim.

"Boğa, soluyup, köpürerek hızla geldi. Burnuna takılı demir bir halka vardı, Cornelius, yemin ederim, tehlikeli görünümlü bir hayvandı. Duraksamadı. İşini biliyordu. Bizim ineği şöyle bir kokladı ve şahlanıp, ön ayaklarıyla ineğin arkasına bindi. Yanına doğru çömeldim. Organı dışarı çıkıyordu. Dev gibi torbaları vardı; organı çıkıyor, çıkıyor, uzuyordu. Bir teleskop gibiydi. Başlangıçta oldukça kısaydı, hızla uzadı, uzadı, kolum kadar olana dek uzadı. Ama çok kalın değildi. Yürüyüş bastonu kalınlığında diyebilirim. Yakalamaya çalıştım, ama heyecanımdan olacak tutamayıp kaçırdım. 'Çabuk!' dedi kardeşim. 'Nerede? Çabuk yakala şunu!' Ama artık çok geçti. Koca boğa nişancılık uzmanıydı. Hedefi bir serferde vurdu; organın başı çoktan ineğin içindeydi. Yarıya kadar girmişti. 'Yakala onu!' diye bağırdı kardeşim. Bir daha davrandım. Bir kısmı hâlâ dışarıdaydı. İki elimle yakalayıp

çektim. Hâlâ hareketliydi, nabız gibi atıyordu ve oldukça kaygandı. Tıpkı bir yılanı tutmak gibiydi. Boğa içeri sokuyor, ben dışarı çekiyordum. Öyle sert çektim ki, büküldüğünü hissettim. Ama bırakmadım; hayvanın gidip gelmeleriyle, benim çekişimi eşzamanladım. Ne dediğimi anlıyor musun? İleri doğru şahlanacak ve daha da ileri gidebilmek için kalçasını bükerek geriye çekilecekti. Geriye her çekilişinde asıldım ve birkaç santim kazanabildim. Derken boğa bir daha yüklendi ve gene biraz ilerledi. Ama ben yavaş yavaş içerideki kısmını azaltıyordum; sonunda iki elimi de kullanarak neredeyse ikiye büküp dışarı çıkarttım. Organın ucu yanağıma çok sert bir biçimde çarptı. Canım acıdı. Ama onu hemen yakalayıp kardeşimin tuttuğu keseye daldırdım. Boğa hâlâ hızla ileri geri gidip geliyordu. Kendini tümüyle işine vermişti. Allahtan öyleydi. Bizim varlığımızın bile farkında değildi. Ancak, organı artık torbanın içindeydi ve kardeşim onu sıkıca tutuyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra işi bitmişti. Boğa kendini ineğin üzerinden çekti. Birden bizi gördü. Olduğu yerde durup bize baktı. Zihni biraz karışmış gibiydi. Ama bu nedenle kimse onu suçlayamazdı. Derin derin bir böğürdü ve ön ayaklarıyla toprağı eşelemeye başladı. Saldıracaktı. Boğaların huyunu iyi bilen kardeşim yerinden fırladı, boğanın burnuna bir tokat patlatıp, 'Çekil buradan!' dedi. Boğa döndü, eşkin yürüyüşle sürüsüne doğru ilerledi. Aceleyle kapıya doğru yürüdük, arkamızdan da kapattık. Lastik torbayı kardeşimden alıp bisikletime atladım, cehennemini bir hızla doğruca bizim çiftliğe doğru sürdüm. Yolu on beş dakikada aştım.

Mandırada her şeyim hazırды. Boğanın menisini torbadan çıkartıp, süt, yumurta sarısı ve gliserolden oluşan özel eriyiğe karıştırdım. Küçük lastik çubuklardan ikiyüzelli tanesinin her birini yarım cc. sıvı ilé doldurdum. Bu öyle görüldüğü kadar zor bir iş değil. Bütün çubukları metal rafların üzerine dizmiştim, doldurmak için de bir damlalık kullandım. Doldurulmuş olan çubukların rafını yarım saat için bu-

zun içine yerleştirdim. Sonra nitrojen buharı dolu bir kabın içinde on dakika tuttum. Sonunda, sıvı nitrojen dolu olan, havası alınmış kabın içine yerleştirdim. Bütün işlem, kardeşim peşinde ineğiyle geri dönene dek bitti. Şimdi elimde bu ödüllü Friesian boğasının iki yüz elli ineği dölleyecek kadar spermi vardı. En azından ben öyle olduğunu umuyordum."

"İşe yaradı mı?" diye sordum.

"Hem de nasıl," dedi A. R. Woresley. "Ertesi yıl kardeşimin Hereford inekleri, yarım kan Friesian olan buzağular doğurmaya başladılar. Kardeşime yapay döllemenin nasıl yapılacağını öğretmiştim ve donmuş çubukların kasasını çiftlikte ona bırakmıştım. Bugün, sevgili Cornelius, üç yıl sonra, sürüsündeki ineklerin neredeyse hepsi Hereford ve ödüllü Friesian karışımı oldular. Süt üretimide yüzde altmış kadar arttı, ve boğasını da sattı. Tek sorunu çubukların tükeniyor olması. Benden, Lord Somerton'un boğasına o tehlikeli yolculuğu bir daha yapmamızı istiyor. Açıkça söylemeliyim ki, bu fikir beni korkutuyor."

"Ben giderim," dedim. "Sizin yerinizi alırım."

"Ne yapacağını bilemezsin ki."

"Yalnızca o muhteşem organı yakalayıp torbaya sokacağım," dedim. "Siz çiftlikte, meniyi dondurmak üzere beklersiniz."

"Bisiklet kullanabilir misin?"

"Arabamı alırım," dedim. "İki kat hızlı olur."

Paris günlerimde kullandığım 1912 De Dion'uma göre çok daha üstün bir araba olan yepyeni bir Continental Morris Cowley'i daha yeni satın almıştım. Çukulata rengindeydi. Döşemeler deri kaplamaydı. Nikelaj çıtalari, maun torpitosu ve bir de şöför kapısı vardı. Onunla çok gururlanıyordum. "Meniyi size çabucak getiririm," dedim.

"Harika bir fikir," dedi. "Benim için gerçekten bunu yapar mısın, Cornelius?"

"Sevinerek," dedim.

Az sonra oradan ayrılıp, Trinity'ye döndüm. Beynim A.

R. Woresley'in tüm anlattığı şeylerle uğulduyordu. Harikula-
de bir keşif yaptığı açıktı, bulduklarını yayımladığında tüm
dünyada, ondan harika adam olarak söz edilirdi. Büyük olası-
lıkla bir dehaydı o.

Öyle ya da böyle, bu benim aklımı çelmiyordu. Beni ilgi-
lendiren şeydu: Bundan kendime bir milyon pound yapmak
için nasıl yararlanabilirdim? A. R. Woresley'in de bu arada
zengin olmasına hiçbir itirazım yoktu. Bunu hakketmişti.
Ama ben önce gelirdim. Düşündükçe, çevremde, köşe başın-
da, beni bekleyen bir servet olduğunu daha da aklıma yatma-
ya başladı. Ancak, bunun boğalar ve ineklerden olabileceğin-
den kuşkuluydum.

O gece yatağımda doğru dürüst uyuyamadım, bütün ge-
ce aklımı durmaksızın bu soruna odaklandırımdım. Bu güncele-
rin okuyucusuna, biraz umursamaz ve kendini işe vermez bir
tip olarak gözükebilirim, ama kendi çıkarlarım söz konusu ol-
duğunda, çok yoğun bir düşünme yeteneğim vardır. Gecenin
ortalarında bir an, bir fikir geldi ve beynimin içinde vızıldama-
ya başladı. Bu fikir, hayatta bana en eğlenceli gelen iki şeyle
ilgili olduğu için çok çekici geldi: baştan çıkartma ve cinsel iliş-
ki. Düşündükçe bunların *çok büyük ölçüde* olduğunun farkına
varışım bana işi daha da çekici göstermeye başladı.

Yataktan kalktım, sabahlığımı giyindim. Bazı notlar al-
maya başladım. Çıkabilecek sorunları incelemeye başladım.
Onları çözümlene yollarını düşündüm. Sonunda kesin bir
karara vardım, proje yürüyebilirdi. Mutlaka yürüyecekti.

Yalnız bir sorun vardı. A. R. Woresley'in bu konuda
inandırılması gerekiyordu.

8

Ertesi gün, kolejde onu arayıp buldum, akşam benimle ye-
mek yemeye davet ettim.

"Dışarıda hiç yemek yemem," dedi. "Kızkardeşim evde

beni yemeğe bekler."

"Bu iş yemeği," dedim. "Bu yemek bütün geleceğinizi ilgilendiriyor. Ona bunun çok çok önemli olduğunu söyleyin, gerçekten de öyle. Sizi zengin bir adam yapmak üzereyim." Sonunda gelmeye razı oldu.

Saat yedide, onu Trinity Caddesindeki Mavi Domuz'a götürdüm; yemek siparişlerini ben verdim: İkimize birer düzine istiridye ve çok nadir bir şarap olan Clos Vougeot Blanc. Ardından bir kızarmış et, güzel bir şişe Volnay."

"İyi yaşadığını söyleyebilirim, Cornelius," dedi.

"Başka türlü yaşayamam," dedim ona. "İstiridye seversiniz, değil mi?"

"Çok."

Restoranın barındaki bir adam istiridyeleri açtı, biz de onu seyrediyorduk. Colchester¹ istiridyeleri idi. Orta boyda, dolgun. Garson servis yaptı. Şarap garsonu, Clos Vougeot Blanc'ı açtı. Yemeğimize başladık.

"İstiridyelerinizi çiğnediğinizi görüyorum," dedim.

"Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Hepsini olduğu gibi yutun."

"Bu çok saçma."

"Tam tersine," dedim. "İstiridye yemenin en zevk verici yanı, onların gırtlığınızdan aşağıya kaymalarıdır."

"Buna inanmam."

"Ve onları yutarken canlı olduklarını bilmek, bu duyguyu daha da pekiştirir."

"Bunu düşünmemeyi tercih ederim."

"Ama yapmalısınız. Bu konuda yoğunlaşırsanız, bazan canlı istiridyenin midenizde kımıldadığını bile hissedersiniz."

A. R. Woresley'in nikotinden sararmış olan bıyıkları titremeye başladı. Bıyığı üst dudağına yapışmış, tüylü, ürkek küçük bir hayvan gibi görünüyordu.

"İstiridyenin bir bölümünü çok dikkatlice incellersiniz,"

1. Essex'de (İngiltere) istiridyeleriyle tanınan bir kent. (Çev.)

dedim, "tam burası... şu oynayan küçük kıpırtıyı görebilirsiniz. İşte orada. Görüyor musunuz? Çatalınızı oraya batırırsanız... böyle... etleri oynar. Bir büzülme hareketi yapar. Üzerine limon sıkıldığınızda da aynı şeyi yapar. İstiridyeler limon suyunu sevmezler. Kendilerine batırılan çatalları da sevmezler. Büzülürler. Et kıpırdıyor. Bunu hemen yutmalıyım... Bu bir güzellik değil mi?... İşte, aşağı doğru gidiyor... Şimdi midemde hafifçe kımıldayışını hissetmek için birkaç saniye hareketsiz durmalıyım."

A. R. Woresley'in üst dudağındaki küçük azgın hayvan, eskisinden daha fazla atlayıp sıçramaya başladı, yanakları da belirgin bir biçimde solgunlaşmıştı. Yavaşça istiridyeye tabağını kenara itti.

"Size bir tütsülenmiş somon balığı getirteyim."

"Teşekkür ederim."

Somonu ısmarladım; tabağında kalan istiridyeleri kendi tabağıma aldım. Garsonun somonu getirmesini beklerken, benim onları yememi seyretti. Şimdi sessizdi; boyun eğmiş bir şekilde; tam olmasını istediğim gibi. Olacak şey değil, adam neredeyse benim iki misli yaşımıdaydı ve ben büyük önerimi kucağına atmadan önce onu yumuşatmaya çalışıyordum. Planıma katılmaya razı edebilmek için önce onu yumuşatmalı, sonra denetimim altına almalıydım. Onu biraz daha yumuşatmaya karar verdim. "Size hiç ihtiyar dadımdan söz etmiş miydim?" diye sordum.

"Buraya benim keşfimden söz etmeye geldiğimizi sanmıştım," dedi. Garson, önüne tütsülenmiş somon balığı tabağını koydu. "Ah," dedi, "Bu güzel görünüyor."

"Dokuz yaşında, yatılı okula gittiğim zaman," diye başladım, "sevgili yaşlı dadıma ailem baktı. Ona kent dışında küçük bir ev satın aldılar, orada yaşadı. Aşağı yukarı seksen beş yaşındaydı, yabansı bir yaşlı kuştı. Asla hiçbir şeyden yakınmazdı. Ama bir gün annem, görmeye gittiğinde, onu çok hasta görmüş. Annem sıkıştırınca, ihtiyar dadım sonunda midesinde çok kötü sancılar olduğunu söylemiş. Annem ona bu-

nu uzun süredir çekip çekmediğini sormuş. Evet, oldukça uzun zamandır bu sancuların olduğunu sonunda açıklamış etmiş. Ama hiç şimdiki kadar fazla olmamış. Annem bir doktor getirmiş. Doktor onu hastaneye göndermiş. Rontgenini çekmişler, rontgende şimdiye kadar alışılmadık bir şey çıkmış. Midesinin tam ortasında beş altı santim arayla iki tane opak nesne varmış. Saydam birer bilye gibi görünüyörlarmış. Hastanede kimse bunların ne olduğu hakkında bir görüş ileri sürememiş, sonunda, incelemek için ameliyata karar vermişler."

"Umarım bu da senin tatsız öykülerinden biri daha değildir," dedi A. R. Woresley, somonunu çiğnerken.

"Çok çekici bir olay," dedim. "Sizi çok ilgilendirecek."

"Öyleyse devam et."

"Operatör, açtığında," dedim, "bu iki yuvarlak maddenin ne olduğunu gördü dersiniz?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Bunlar birer gözdü."

"Ne demek, 'gözdü'?"

"Operatör karşısında duran bir çift açık gözle karşılaştı. Gözler kırpmadan ona bakıyorlardı."

"Saçma."

"Hayır, hiç de değil," dedim. "Bu gözler kime aitti dersiniz?"

"Kime?"

"*Oldukça büyük bir ahtapota.*"

"Komiklik yapıyorsun."

"Tamamiyle gerçek. O koskoca ahtapot, ihtiyar dadının midesinde asalak olarak yaşıyormuş. Onun yiyeceğini paylaşıyor, karnını güzelce doyuruyormuş."

"Bu kadarı yeter, Cornelius,"

"Tüm sekiz bacağı da içeride, karaciğerini, barsaklarını sarmış. Öyle yapışmış ki sökemediler. Masada öldü zavallı."

A. R. Woresley somonu çiğnemekten vazgeçti.

"En ilginç, o ahtapotun öncelikle oraya nasıl girdiğidir."

Yani demek istiyorum ki, nasıl oluyor da yaşlı bir kadınca-ğız, kendini birdenbire midesinde koskocaman büyümüş bir ahtapotla buluyor? Gırtlığından aşağı geçmesi için çok bü-yüktü. Tıpkı cam şişenin içindeki gemi hikâyesi gibi. Nasıl girdi oraya?"

"Bilmemeyi yeğlerim," dedi A. R. Woresley.

"Nasıl olduğunu söyleyeceğim," dedim. "Her yaz, ailem beni ve dadıyı, Fransa'nın güneyinde Beaulieu'ye götürürler-di. Günde iki kez denize yüzmeye giderdik. Anlaşıyor ki da-dı yıllar önce orada, yeni doğmuş küçük bir ahtapot yutmuş olmalıydı ve bu küçük yaratık da nasıl becerdiyse, dadının midesinin çeperlerine vantuzlarıyla yapışmayı başarmış. Da-dı iyi yemek yedi, küçük ahtapot da iyi yedi. Dadı daima ai-leyle birlikte yemek yedi. Yemekte bazen ciğer ve beykın, bazen de kızarmış kuzu ya da domuz olurdu. İster inanın, is-ter inanmayın, ama dadı özellikle tütsülenmiş somon balığı-na bayılırdı."

A. R. Woresley çatalını bıraktı. Tabagında ince bir so-mon dilimi kalmıştı. Onu da öylece bıraktı.

"Böylece bu küçük ahtapot büyüdü, büyüdü. Ağzının ta-dını bilen bir ahtapot oldu. Aşağıda, midenin karanlık dehliz-lerinde kendi kendine, 'Bu akşam yemeğinde ne yiyeceğimi-zi bilmek isterdim. Umarım şaraplı horozdur. Bu akşam bi-raz şaraplı horoz havamdayım. Yanında biraz da kızarmış ek-mek,' diye düşünürken düşünebiliyorum onu."

"Tiksindirici, tatsız şeylere ilgi duymakta çok yetenekli-sin, Cornelius."

"Bu olay, tıp tarihine geçti."

"Bense iğrenç buluyorum," dedi A. R. Woresley.

"Özür dilerim. Yalnızca söyleyecek bir konu olsun diye anlattım."

"Ben buraya yalnızca söyleşmeye gelmedim."

"Sizi zengin bir adam yapacağım," dedim.

"O halde başla, nasıl olacağını anlat bakalım?"

"Bunu porto şarabına bırakmayı düşünmüştüm. İyi plan-

lar porto şarabı olmadan yapılamazlar."

"Yeterince aldınız mı, efendim?" diye garson, tabakta kalan somon balığına bakarak sordu.

"Kaldırın," dedi A. R. Woresley.

Bir süre sessizce oturduk. Garson, kızarmış etleri getirdi. Volnay açılmıştı. Mart ayındaydık, bu yüzden etimizin yanında kızarmış taze yaban havucu, kızarmış patates ve Yorks-hire pudding¹ de geldi. A. R. Woresley eti görünce biraz neselendi. Sandalyesini masaya yaklaştırarak, iştahla yemeye başladı.

"Babamın, deniz tarihinde çok iyi bir öğrenci olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Hayır, bilmiyorum."

"Bir kez heyecanlı bir hikâyeye anlatmıştı," dedim. "Amerikan Özgürlük Savaşı'nda gemisinin güvertesinde ölümcül bir biçimde yaralanan İngiliz kaptan hakkında. Etinizle biraz kara turp alır mısınız?"

"Evet, lütfen."

"Garson!" diye seslendim. "Bize biraz rendelenmiş taze turp getirin. Şimdi, kaptan yatmış tam ölürken..."

"Cornelius." A. R. Woresley sözümü kesti. "Senin bu hikâyelerinden yeterince dinledim."

"Bu *benim* hikâyem değil. Babamın. Ötekiler gibi değil, bayılacaksınız."

Kızarmış etine saldırıyordu, o yüzden yanıt vermedi.

"Ve tam ölürken," dedim, "kaptan yardımcısından, cesedinin götürülüp İngiliz topraklarına gömülmesini istemiş."

Bu birazsorun yaratmış, çünkü gemi o ara açık denizde, Virginia yöresinde bir yerdeymiş. İngiltere'ye dönmek için en azından beş haftalık bir yolculuk gerekiyormuş. Cenazeyi en iyi biçimde geri götürebilmek için, bir rom fıçısının içinde salamura yapmaya karar vermişler. Fıçı ana direğe bağlanmış ve gemi İngiltere'ye doğru yelken açmış. Beş hafta sonra

1. Rosto ile yenilen bir tür hamur işi. (Çev.)

gemi Plymouth Hoe'ya demirlediğinde, şirketin tüm çalışanları fiçidan bir tabuta aktarılan kaptanlarına son görevlerini yapmak üzere toplanmışlar. Varilin ağzını açtıklarında öyle dayanılmaz bir leş kokusu yayılmış ki ortalığa, gücü yetenler geminin parmaklıklarına koşuşmuşlar. Ötekiler bayılmışlar.

"İşte şimdi burası bir bilmeceydi, çünkü romun içinde her şeyin salamurası kurulabilir. Öyleyse bu korkunç leş kokusu nedendi? Bu soru sorulabilir?"

"Sormuyorum," diye A. R. Worsley kestirip attı. Bıyığı her zamankinden daha fazla titremeye başlamıştı.

"Ne olduğunu anlatayım,"

"Hayır, yapma."

"Anlatmalıyım," dedim. "Uzun yolculuk süresinde bazı gemiciler gizlice varilin dibini delip bir tıpa takmışlar. Haftalar boyunca bütün romu içip bitirmişler."

A. R. Woresley hiçbir şey söylemedi. Hiç de iyi gözük-müyordu.

"Gemicilerden birinin sonradan 'Tattığım en güzel romdu' diye anlattığı duyulmuş. Tatlı olarak ne yiyelim?"

"Tatlı istemem," dedi A. R. Woresley.

Lokantadaki en iyi portoyla biraz Stilton peyniri ısmarladım. Aramızda tam bir sessizlik vardı; ikimiz de şarabın servis edilmesini bekledik. Güzel bir Cockburn'dü ama hangi yılın olduğunu unuttum.

Porto servisi yapıldı ve muhteşem güzel Stilton peyniri tabaklarımızdaydı. "Şimdi," dedim, "size nasıl bir milyon pound kazandıracığımı anlatayım."

Şimdi tetikte ve bir parça vahşi görünüyordu. Ama saldırgan değildi. Kesinlikle yumuşamıştı.

9

"Neredeyse meteliksizsiniz," dedim. "İpotek fazileri sizi canınızdan bezdiriyor. Üniversiteden gelen yetersiz bir aylığınız

var. Birikmiş paranız da yok. Bu deyimim için beni bağışlayın, ama çamurda yaşıyorsunuz."

"Çok iyi yaşıyoruz."

"Hayır, hiç de iyi değil. Ve size yardım etmezsem, asla da olmayacak."

"Peki, planın nedir?"

"Siz, efendim," dedim, "büyük bir bilimsel buluş yaptınız. Buna hiç kuşku yok."

"Keşfimin önemli olduğunu kabul ediyor musun?" diye çekinerek sordu.

"Hem de çok önemli. Buluşunuzu duyuracak olursanız neler olacağına bir bakın. Dünyanın her yanındaki Tom, Dick, Harry, sizin yönteminizi çalıp kendi çıkarları için kullanacaklar. Onları durdurmayı başaramayacaksınız. Bilim tarihinde bu hep böyle olmuştur. Pastörizasyona bakın. Pastör buldu ve açıkladı. Herkes onun yöntemlerini çaldı. Zavallı ihtiyar Pastör'e ne kaldı?"

"Çok ünlü bir adam oldu." diye yanıtladı A. R. Woresley.

"Bütün istediğiniz bu ise, bütün kalbimle söylüyorum, derhal yayımlayın. Ben de zerafetle sahneden çekilirim."

"Sizin projenizle," dedi A. R. Woresley, "keşfimi yayımlama olanağım olacak mı?"

"Tabii ki. Milyon cebinize girdikten sonra."

"Bu ne kadar zaman alır?"

"Bilmiyorum. En çok beş ile on yıl diyebilirim. Ondan sonra ünlü olmak için özgür olursunuz."

"Oldu o zaman," dedi. "Şu parlak planı dinleyelim şimdi."

Porto çok güzeldi. Stilton da çok güzeldi ve damak keyfi için küçük küçük lokmaladım. Bir elma istedim. İnce doğranmış, sert bir elma. Porto şarabıyla en iyi giden şey.

"Yalnızca *insan* spermleriyle ilgilenmemizi öneriyorum," dedim. "Bugün dünyada yaşayan gerçekten önemli ve ünlü olan erkeklerin spermlerini toplayıp, bunlardan bir de-

po oluşturmamızı öneriyorum. Her adamın sperminden iki yüz elli tane çubuk hazırlayacağız."

"Bunun sebebi ne?" diye sordu A. R. Woresley.

"Bir altmış yıl öncesine dönün," dedim. "1860'lara. Diyelim ki siz ve ben o zamanlarda yaşıyoruz ve sonsuza kadar sperm saklama bilgi ve olanaklarına sahibiz. 1860'larda hangi dahileri, önemli insanları verici olarak seçerdiniz?"

"Dickens," dedi.

"Devam edin."

"Ve Ruskin... ve Mark Twain."

"Ve Brahms," dedim, "ve Wagner ve Çaykovski ve Dvoşak. Liste çok uzun. Hepsi de gerçek dehalar. İsterseniz daha da geriye, Beethoven'ın, Napoleon'un, Goya'nın, Chopin'in yaşadıkları yüzyıla gidelim. Şimdi bizim sıvı nitrojen bankasında Beethoven'ın birkaç yüz çubuk canlı spermi olsaydı, heyecanlı olmaz mıydı?"

"Onlarla ne yapacaktın?"

"Satacaktım, tabii ki."

"Kime?"

"Kadınlara. Tüm zamanların en üstün dehalarından çocuk sahibi olmak isteyen çok zengin kadınlara."

"Bir dakika Cornelius, dur bakalım. Bir kadın, zengin olsun olmasın, yüzyıllar önce ölmüş, hiç tanımadığı birinin spermeleriyle, yalnızca adam bir dahiymiş diye döllenmeyi asla istemez."

"Bu sizin düşünceniz. Dinleyin, sizi bir Beethoven konserine götürebilirim ve bu müthiş adamdan bir çocuk sahibi olabilmek için her şeyini verebilecek, en azından yarım düzine kadın çıkacağını size garanti edebilirim."

"Evde kalmış kızlardan mı söz ediyorsun?"

"Hayır. Evli kadınlardan."

"Kocaları ne diyecek?"

"Kocaları bilmeyecek ki. Yalnızca kadın bilecek Beethoven'dan gebe olduğunu."

"Ama ahlâksızlık bu, Cornelius."

"Kadını gözünüzün önüne getiremiyor musunuz?" dedim. "Korkunç çirkin, cahil, kaba görünümlü Birmingham'lı o sanayici ile evli olan, zengin ama mutsuz kadının, artık uğruna yaşayabileceği bir şeyi olacak. Kocasının muhteşem malikanesinin bakımlı bahçelerinde dolaşırken, Beethoven'ın Eroica'sından usul usul ezgiler mırıldanarak, kendi kendine 'Tanrım, harika bir şey değil mi? Gebeyim, hem de bu güzel müziği yüzyıl önce yazan adamdan,' diye düşünecek."

"Beethoven'ın spermleri bizde yok."

"Bir sürü başkaları var," dedim. "Her yüzyılda, her dönemde harika adamlar vardır. Bizim işimiz de onları bulmak. Dinleyin," diye sürdürdüm, "bizim işimizi kolaylaştıran çok önemli bir şey daha var. Dikkat edin, zenginlerin çoğu çirkin, kaba, cahil ve tatsız insanlardır. Hepsi de haydut, eşkiya, ucube gibiler. Bütün yaşamları boyunca milyonlarına milyon katmak üzere koşullanmış insanların düşünce biçimine bir bakın: Rockefeller, Carnegie, Mellon, Krupp. Bunlar eski modeller. Ama günümüzün takımı da aynı şekilde, çekicilikten yoksunlar. Sanayiciler açık göz kimselerdir. Hepsi de korkunç tiplerdir. Hepsi de kadınlarla güzellikleri için evlenirler, kadınlar da onların paraları için. O güzellikler, ağgözlü çirkin kocalarından, bir işe yaramayan çirkin çocuklar doğururlar. Kocalarından nefret ederler. Sıkılır, bunalırlar. Empresyonistlerin resimlerini satın alır, Wagner konserlerine giderler. İşte efendim, bu evrede, kadınlar bizim projemiz için uygundurlar. Evet, Oswald Cornelius, size gerçek Wagner spermleriyle gebe kalma olanağını sunuyor."

"Wagner de öldü."

"Ben sadece size sperm bankamızın, şimdi 1919'da başlarsak, kırk yıl içinde nasıl olacağını anlatmaya çalışıyorum."

"Bankaya kimi koyacağız?" diye sordu A. R. Woresley.

"Kimi önerirsiniz? Bugünün dehası kim?"

"Albert Einstein."

"Güzel," dedim. "Başka kim?"

"Sibelius."

"Harika. Rahmaninov nasıl olur?"

"Ve Debussy," dedi.

"Başka kim?"

"Viyana'dan Sigmund Freud."

"İyi mi?"

"Olacak," dedi A. R. Woresley. "Şimdiden tıp çevrelerinde dünyaca ünlü."

"Bu konuda size güveniyorum, devam edin."

"Igor Stravinsky," dedi

"Müzikten anladığınızı bilmiyordum."

"Elbette."

"Paris'ten ressam Picasso'yu önermek isterim," dedim."

"O da bir dahi mi?"

"Evet," dedim.

"Amerika'dan Henry Ford'u kabul eder misiniz?"

"Oh, evet," dedim. "Bu iyi birisi. Ve Kralımız Beşinci George."

"*Kral Beşinci George!*" diye bir çığlık attı. "Onun bu işle ne ilgisi var?"

"O krallık kanıdır. Kadınların İngiltere Kralından çocuk sahibi olmak için neler ödeyebileceklerini düşünün bir ke-re!"

"Saçmalıyorsun, Cornelius. Davetsiz bir konuk gibi Buckingham Sarayına gidip, Kral Hazretlerinden mümkünse bir boşalılık meni vermelerini isteyemezsin herhalde."

"Bekleyin," dedim. "Daha işin yarısını bile dinlemediniz. Beşinci George'la kalmayacağız ki. Krallık spermleri de dahil olmak üzere, çok kapsamlı bir stok yapmalıyız. Avrupa'nın bütün kralları. Bir bakalım. Norveç Kralı Haakon var. İsveç Kralı Gustav var. Danimarka Kralı Christian. Belçika Kralı Albert. İspanya Kralı Alfonso. Romanya Kralı Carol. Bulgar Kralı Boris. İtalya Kralı Victor Emmanuel."

"Çok şakacısın."

"Hayır değilim. Zengin, aristokrat İspanyol kadınları; Kral Alfonso'dan bir bebek sahibi olmak için çıldırırlar. Her

ülkede aynı şey olur. Aristokrasi, monarşiye tapıyor. Stoklarımızda, büyük miktarda kral spermleri buldurmamız çok önemli. Ben elde edeceğim. Siz hiç merak etmeyin. Ben bulacağım."

"Bu çok kuş beyinlice, uygulanması olanaksız bir iş," dedi A. R. Woresley. Ağzına bir parça Stilton attı, üzerine bir yudum portoyu içip ağzının içinde gezdirdi. Böylece her ikisini de, peyniri de, portoyu da rezil etmiş oldu.

"Ben hazırım," dedim yavaşça. "Yüz bin poundumu son kuruşuna kadar ortaklığımıza yatırmaya hazırım. Bu ne kadar kuş beyinli düşündüğümün kanıtı."

"Sen delisin."

"Beni on yedi yaşımdayken, kalkmış Sudan'a Kabarcık Böceği tozunun peşine giderken görmüş olsaydınız, gene bana deli diyecektiniz, öyle mi? Değil mi?"

Bu onu biraz kendine getirdi. "Peki, bu spermleri kaç satacaksın?" dedi.

"Bir servete," dedim. "Kimse bir bebek Einstein'ı ucuza alamaz. Ya da bir bebek Sibelius'u. Ya da bir Belçika Kralı Albert bebeğini. Hey! Birdenbire aklıma geldi. Bir kralın bebeği, tahta geçmek için sıraya girer mi?"

"Piç olacak."

"Ama birşey kazanma olasılığı da olacak. Her zaman krallık piçleri olmuştur. Kral spermleri için özel bir fiyat uygulamalıyız."

"Ne kadar alacaksınız?"

"Seferine yirmi bin pound düşünüyorum. Sıradan yurttaşlar biraz daha ucuz olacaklar. Bir liste yapıp fiyatları sıralamalıyız. Ama krallar en pahalısı olacak."

"H. G. Wells!" dedi birden. "Buralarda."

"Evet. Onu da listeye koymalıyız."

A. R. Woresley sandalyesinde arkasına doğru yaslanıp, portosundan bir yudum aldı. "Diyelim ki," dedi, "varsayalım ki, bu harikulade sperm hazinesini kurduk, kim gidip de alıcı zengin kadınları bulacak?"

"Ben."

"Peki, onları kim dölleyecek?"

"Ben."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Çabuk öğrenirim. Eğlenceli de olur sanırım."

"Senin bu planında bir sakatlık var," dedi A. R. Woresley. "Önemli bir hata."

"Neymiş o?"

"Asıl değerli olan sperm Einstein'ınki ya da Stravinsky'ninki değil. Asıl onların babalarınınki değerli. Bu dahi adamları yaratanlar babalarının spermleri."

"Kabul," dedim. "Ama bir adamın dahi olarak tanındığı zamana kadar babası ölmüş oluyor."

"Senin bu planın bir sahtekârlık."

"Biz para kazanma peşindeyiz," dedim. "Yeni dehalar üretmek değil. Bu kadınlar Sibeliüs'un babasının spermini istemeyeceklerdir bile. Tüm istedikleri büyük adamın yirmi milyon canlı sperminden iyi ve etkili bir dölleme."

A. R. Woresley o berbat piposunu yakmış, duman bulutları bütün yüzünü kaplamıştı. "Kabul ediyorum, " dedi. "Evet, senin kralların ya da dahilerin spermlerini satın alacak zengin kadınlar bulabileceğini kabul ediyorum. Ancak, bu garip planın, çok basit bir nedenden, yani spermleri ele geçiremeyeceğin için, başarısızlığa uğramaya mahkûm. Kralların ya da önemli kişilerin senin önünde... son derece sıkıcı bir şeye... meni elde etmek için boşalmaya... hem de senin gibi hiç tanımadıkları yabancı genç bir adam için bütün bunlara katlanacaklarını sanırım ciddi olarak düşünmüyorsundur..."

"Benim kullanacağım yöntem bu değil."

"Nasıl yapacaksın?"

"Benim yapacağım yöntemle bir tanesinin bile verici olmaya karşı koyması olanaksız."

"Palavra. Ben karşı koyardım."

"Hayır, yapamazsınız."

İnce bir dilim elmayı ağzıma attım, yedim. Porto bardağımı burnumun düzeyine kadar kaldırdım. Şarapta güzel bir mantar kokusu vardı. Bir yudum alıp dilimin üzerinde dolaştırdım. Lezzeti ağzımı kapladı. Odalara konan kuru çiçek kâseleri aklıma geldi. Bir süre için, tadına bakmakta olduğum şarabın güzelliği ile büyüledim. Yuttuktan sonraki etkisi daha da olağanüstüydü. Kokusu genizde uzun süre daha kalıyordu. "Bana üç gün verin," dedim, "Size garanti veriyorum, elimde, size ait olduğunu imzanızla onayladığınız bir belgeyle birlikte, tam bir boşalıklık sperminiz olacak."

"Saçmalama Cornelius. Bana yapmak istemediğim bir şeyi yaptıramazsın."

"Şu an bütün söyleyebileceklerim bu kadar."

Piposunun dumanları arasından gözlerini kısarak bana baktı. "Beni herhangi bir biçimde zorlamayacaksın, değil mi? Ya da işkence?"

"Tabii ki hayır. Yazı yalnızca kendi isteğinizle verilmiş olacak. Başaramayacağıma benimle bahse girer misiniz?"

"Yalnızca kendi isteğimle," mi dedin?

"Evet."

"O zaman neye istersen bahse giriyorum."

"Tamam," dedim. "Siz kaybederseniz şunları yapmaya söz vereceksiniz: ilk olarak, ikimiz de birer milyon yapana kadar keşfi açıklamayı durduracaksınız. İkincisi, tam ve istekli bir ortak olacaksınız. Üçüncüsü ise, sperm bankasını gerçekleştirilebilmek için bana gerekli tüm teknik desteği vereceksiniz."

"Tutmak zorunda kalmayacağım sözleri vermek beni rahatsız etmez," dedi.

"O zaman söz mü?"

"Söz."

Hesabı ödedim. A. R. Woresley'i arabamla evine kadar götürmeyi önerdim. "Teşekkür ederim," dedi, "ama bisikletim var. Biz zavallı üniversite hocaları zengin değiliz."

"Yakında olacaksınız," dedim.

Trinity Caddesinde dikilip, gecenin karanlığına doğru pedal çevirmesini seyrettim. Saat daha dokuz buçuktu. Bundan sonraki aşamaya hemen geçmeye karar verdim. Arabama atlayıp Girton'a doğru yola çıktım.

10

Bilmiyorsanız, Girton, o günlerde bir kız kolejiydi ve üniversitenin bir parçasıydı; bugün de öyle 1919 yılında bu kasvetli duvarlar arasında öylesine kalın boyunlu ve uzun burunlu bir hanım grubu yaşamaktaydı ki, onlara bakabilmem için kendimi zorlamam gerekiyordu. Bana timsahları anımsatıyorlardı. Sokakta yanlarından geçtiğimde, sırtımdan aşağı ürpertiler hissediyordum. Pek seyrek yıkadıkları gözlükleri, yağlı parmak izleriyle kaplıydı. Kesinlikle akıllıydılar. Birçoğu da son derece parlak zekâlıydı. Ama bana kalırsa bu çok küçük bir karşılıktı.

Ama bekleyin.

Yalnızca bir hafta önce, bu zoolojik türler arasında bir Girton kızı olduğuna inanamayacağım kadar muhteşem güzellikte bir kız keşfettim. Ama öyleydi. Onu bir öğlen vaktinde, çörekçi dükkânında keşfettim. Ayçöreği yiyordu. Masasına oturup oturamayacağımı sordum, başıyla evelledi ve yemesini sürdürdü. Oturup yeniden dünyaya gelmiş bir Cleopatra imişçesine, ağzım ve gözlerim şaşkınlıktan açık onu izledim. Şu kısa yaşamım süresince bu kadar buram buram şehvet kokan bir kız ya da kadın görmemiştim. Üzerinden cinsellik akıyordu. Yüzüne şeker ya da ayçöreği bulaşmış olması fark etmezdi. Bir İskoç etek giymiş, yün bir eşarp takmıştı, ama çırılçıplak da olsa bu kadar iyi dururdu. Hayatımda ya bir ya da ikinci kez böylesi bir kız tanımıştım. Yüzü sözcüklere sığmayacak kadar güzeldi, burun deliklerinin güzelliği, üst dudağının küçük kıpırdamaları, sandalyemde kıvrılmama sebep oldu. Bu kadar kısa sürede şehvet duyguları-

mı böylesine kabartan bir kadın Paris'te bile tanımadım. Ay-
çöreğini yemeye devam etti. Ben de yan gözle onu seyredi-
yordum. Gözleri bir kez, yalnızca bir kez yavaşça yukarı kal-
kıp, sanki bir şey hesaplıymuş gibi kayıtsız ve zeki bir ba-
kışla bir süre kaldı ve az sonra yeniden aşağı indi.

"Durun bir dakika," dedim.

Duraladı, o hesap yapan kahverengi gözler ikinci kez yü-
züme dikildi.

"Ne dediniz?"

"Durun dedim. Gitmeyin. Bir çörek daha yiyin... ya da
elmalı kek ya da başka bir şey..."

"Benimle konuşmak istiyorsanız, neden açıkça söylemi-
yorsunuz?"

"Sizinle konuşmak istiyorum."

Ellerini dizlerinin üzerine koydu, bekledi. Konuşmaya
başladım. Kısa zamanda o da katıldı. Girton'da biyoloji öğ-
rencisiydi, o da benim gibi bursluydu. Babası İngiliz, annesi
İran'lıydı. Adı Yasmin Howcomely'di. Birbirimize anlattıklar-
ımızın şu anda konumuzla pek ilgisi yok. Çörekçiden çıktık,
doğruca benim odama gittik ve ertesi sabaha kadar çıkmadık.
On sekiz saat birlikte kaldıktan sonra kendimi pastırma;
ince dilimlenmiş, suyu gitmiş, kurutulmuş bir et parçası gibi
hissediyordum. Bu kız bir elektrikti ve inanılmaz derecede
becerikliydi. Pekin'de yaşayan bir Çinli olsaydı, elleri arkası-
na bağlı ve ayakları demire zincirliyken bile 'Takdir Dipolo-
ması'nı alabilirdi.

Beni öylesine sersemletti ki, altın kuralımı bozup onu
bir kez daha gördüm.

A. R. Woresley'in bisikletiyle evine yollandığı bu saat-
lerde, ona yirmi kala, ben de Girton'da, Porter's Lodge'ın
ihtiyar kapıcısına, Bay Oswald Cornelius'un, Miss Yasmin
Howcomely'yi çok ivedi bir konuyu görüşmek için görmek istediğini söylemesini rica ettim.

Hemen aşağıya indi. "Arabaya atla," dedim. "Konuşma-
mız gereken şeyler var." Arabaya atladı; Trinity'ye geri döne-

rek, biz yanından geçerken başını öte yana çevirmesi için ka-
pıcıya yarım İngiliz lirası verip odama süzüldük.

"Soyunma," dedim ona. "Bu bir iş görüşmesidir. Zengin
olmak ister misin?"

"Bayılırım," dedi.

"Sana tam olarak güvenebilir miyim?"

"Elbette," dedi.

"Hiç kimseye anlatmayacaksın!"

"Haydi anlat," dedi. "Şimdiden eğlenceli bir şey gibi gö-
rünüyor."

A. R. Woresley'in keşfinin tüm öyküsünü ona anlatma-
ya başladım.

"Aman Allahım," dedi bitirdiğimde. "Bu harika bir bu-
luş! Kimdir bu A. R. Woresley? Dünya çapında biri olacak!
Onu tanımayı çok isterim."

"Yakında tanıyacaksın," dedim.

"Ne zaman?" Genç bir fen öğrencisi olarak çok heyecan-
lanmıştı.

"Bekle," dedim. "Şimdi ikinci taksit." Arkasından, bulu-
şu patlatmak, bir servet yapmak için, kralların ve dahilerin
spermeleriyle sperm bankasını kurmak için yaptığım planları
anlattım.

Bitirdiğimde, şarabım olup olmadığını sordu. Bir şişe
claret açıp bardaklarımızı doldurdum. Şarapla birlikte yiyebi-
leceğimiz güzel kuru bisküviler buldum.

"Bu sperm bankası fikrin oldukça eğlenceli birşey," de-
di. "Ama korkarım ki yürümez." Daha önce A. R. Wores-
ley'in söylediği aynı nedenleri sıralamaya başladı. Söylevini
kesmedim. Ardından ben maça asımı oynadım.

"Geçen karşılaşmamızda sana Paris serüvenimi anlat-
mıştım," dedim. "Hatırlıyor musun?"

"Kabarçık Böceği tozu," dedi. "Umarım, biraz da yanın-
da getirmişsindir."

"Getirdim."

"Ciddi değilsin!"

"Her seferinde bir toplu iğnenin başı kadar kullanırsan, iki buçuk kilo tozun tüketilmesi oldukça zaman alıyor. Yarım kilo kadar daha var."

"O halde çözüm bu!" dedi, ellerini çırparak.

"Evet."

"Onlara gizlice biraz toz ver, her seferinde bize o kıvrık kıvrık şeylerinden bir milyar tane versinler."

"Seni yem diye kullanarak."

"Oh, tabii ki yem olacağım," dedi. "Onları ölümüne kadar yemlerim. Antikalar bile istediğimizi verecek! Göster bana şu büyülü tozu."

Ünlü bisküvi kutusunu açtım. Toz, paketin dibinde üç beş santim kalınlığındaydı. Yasmin parmağını daldırdı, elini ağzına götürürken, bileğini yakaladım. "Delirdin mi?" diye bağırdım. "Şu parmağının ucunda dolu dolu, tam altı doz var!" Bileğine yapışıp onu banyoya sürükledim, parmağını musluğun altına tuttum.

"Denemek istiyorum," dedi. "Haydi sevgilim. Lütfen az bir şey ver."

"Tanrım," dedim, "kadın, bunun sana neler yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Daha önce anlatmıştın."

"Ne işe yaradığını görmek istiyorsan, yarın A. R. Woresley'e verdiğin zaman seyredersin."

"Yarın mı?"

"Kesinlikle," dedim.

"Yuppi! Yarın ne zaman?"

"Yarın sen bizim Woresley'den bir boşalılık alıyorsun, ben de bahsi kazanıyorum," dedim. "Böylece o da bize katılacak. Woresley, sen ve ben. Harika bir ekip olacağız."

"Hoşuma gitti," dedi. "Dünyayı sallayacağız."

"Daha fazla şeyi sallayacağız," dedim. "Avrupa'nın bütün taçlı kafalarını sallayacağız. Ama önce Woresley'i sallamamız gerek."

"Yalnız başına olması gerek."

"Sorun değil," dedim. "Her akşam beş buçuktan, altı buçuğa kadar laboratuvarında yalnızdır. Sonra akşam yemeğine evine gidiyor."

"Ben ona nasıl yedireceğim?" diye sordu. "Tozu yani?"

"Çikolata içinde," dedim. "Lezzetli, küçük bir çikolatanın içinde. Ufak bir çikolata olmalı ki, tümünü bir seferde ağzına atsın."

"Tanrı aşkına, güzel küçük çikolataları bugünlerde nereden buluyoruz?" diye sordu. "Devam eden bir savaş olduğunu unutuyorsun."

"Önemli nokta da bu zaten," dedim. "A. R. Woresley 1914'ten beri doğru dürüst bir lokma çikolata yememiştir. Bu yüzden üstüne atlayacaktır."

"Peki sende var mı?"

"Burada," dedim. "Para her şeyi satın alır." Çekmeceyi açtım, bir kutu fındıklı çikolatayı çıkarttım. Hepsi birbirinin aynıydı. Hepsi de küçük bir bilye boyundaydı. Bana Londra'da Oxford Caddesinin en iyi çikolatacısı Prestat'tan geliyordu. Bir tanesini aldım ve iğneyle bir delik açtım. Deliği biraz genişlettim. Sonra aynı iğnenin başını kullanarak, Kabarcık Böceği tozundan bir dozluk bir ölçüyü aldım. Deliğe doldurdum. İkinci bir doz daha ölçüp onu da deliğe döktüm."

"Hey!" diye Yasmin bağırdı. "Bu iki doz!"

"Biliyorum. Bay Woresley'in vereceğinden emin olmak istiyorum."

"Bu onu delirtebilir."

"Üstesinden gelecektir, merak etme."

"Ben ne olacağım?"

"Sen kendini idare edebilirsin sanırım," dedim. Yumuşamış çikolatayı düzelterip, deliği kapattım. Üstüne de bir kibrit çöpü sapladım. "Sana iki tane çikolata veriyorum," dedim. "Bir tane sana, bir tane de ona. Onunki bu kibrit çöplü olan." Çikolataları bir kâğıda sarıp ona verdim. Sonra savaş planımızı gözden geçirdik.

"Vahşileşir mi?" diye sordu.

"Birazcık."

"Peki, o sözünü ettiğin şeyi nereye koyacağım?"

Sorduğu şeyi önüne koydum. Sağlam olduğuna emin olmak için inceledi, çantasına koydu.

"Her şey tamam mı?"

"Evet," dedi.

"Unutma, bu akşamki, bundan sonrakilerin kostümlü provası olacak. Ona göre öğrenebileceğini öğrenmeye bak."

"Judo bilmeyi isterdim," dedi.

"Merak etme, sana birşey olmayacak."

Onu Girton'a geri götürdüm ve sağ salim kolejin kapısından girdiğini gördüm.

11

Ertesi günkü saat beş buçuğu bekliyorduk. A. R. Woresley'in laboratuvarında, ahşap bir dosya dolabının arkasına, yere keyifle uzanmış yatıyordum. Bütün günü laboratuvara gire çıka, çevreyi kolaçan ederek geçirmiş, bu arada da duvarla arasına rahatça sığabilmek için, yanından her geçişte dosya dolabını öne doğru bir parça çekmişim. Aynı zamanda iki dolabın arasında da beş santimlik bir aralık bıraktım. Böylece laboratuvarın her tarafını görmek mümkün oluyordu. A. R. Woresley genellikle laboratuvarın en dibinde, benim siperlendiğim yerden dört beş metre ötede çalışırdı. Şimdi de oradaydı. Bir sürü test tüpü ve bir pipetle mavi bir sıvıyla uğraşıyordu. Her zaman üzerinde olan beyaz önlüğü bugün yoktu. Gri flanel pantolon üzerine, kısa kollu bir gömlek giymişti. Kapı tıkladı.

"Girin," diye başını kaldırmadan seslendi.

Yasmin girdi. Ona benim de seyredeceğimi söylememiştim. Niye söyleseydim ki? Ama savaş sırasında bir generalin gözü daima ordularının üzerinde olmalıdır. Kızım, vücudunu sımsıkı saran pamuklu basma elbisesinin içinde baştan çıkar-

tıcı görünüyordu ve odaya girdiğinde her yerde onu gölge gibi izleyen şaşırtıcı bir şehvet ve erkek düşkünlüğü havası da çevresini sarıyordu.

"Bay Woresley?"

"Evet, ben Woresley'im," dedi, yine de başını kaldırmadan. "Ne istiyordunuz?"

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için lütfen beni bağışlayın, Bay Woresley," dedi kız. "Ben kimyager değilim. Aslında biyoloji öğrencisiyim. Ama karşıma biyolojiden çok kimya ile ilgili bir problem çıktı. Çevremdeki herkese danıştım, ama kimse doğru dürüst bir yanıt veremedi. Hepsi de size gelmemi söylediler."

"Öyle mi dediler, demişlerdir," dedi A. R. Woresley, hoşnut bir sesle. Geniş bir kabın içindeki mavi sıvıdan pipeti ile dikkatle ölçerek test tüplerine koymaya devam etti. "Şunu bitirmeme izin verin," diye ekledi. Yasmin durdu, beklerken kurbanını süzüyordu.

"Şimdi, çocuğum," dedi A. R. Woresley, pipeti yerine koyup ilk kez başını çevirerek. "Anlattığınız ne..." Cümlesinin tam ortasında kalakaldı. Çenesi aşağı düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra kırmızı dili, sigaradan sararmış bıyıklarının altından görünüp, üst dudaklarının üzerinde gezinmeye başladı. Son yıllarda evde kalmış manyak kızkardeşinden ve birkaç Girton kızından fazla bir şey görmemiş bir adam için Yasmin bir yaratılış, bir ilk sabah, suların üzerinden gelen bir rüzgar gibi görünmüş olmalıydı ona. Ama kendini çabuk topladı.

"Bana soracağın bir şey mi vardı, çocuğum?"

Yasmin sorusunu çok akıllıca hazırlamıştı. Tam olarak nasıl olduğunu unuttum, ama kimya (adamın konusu) ve biyolojinin (kızın konusu) birbirlerine çok çapraşık bir biçimde karıştığı ve çözümlenmesi için derin kimya bilgisi gerektiren bir soruydu. Problemin yanıtı kızın daha önceden de kurnazca hesapladığı gibi, en aşağı dokuz dakika sürecekti, belki de daha fazla.

"Çok çekici bir soru," dedi A. R. Woresley. "Size en iyi nasıl bir çözüm getirelim bakalım." Laboratuvarın duvarına asılmış olan karatahtaya doğru yürüdü. Bir parça tebeşir aldı.

"Bir çikolata ister miydiniz?" dedi Yasmin. Kese kâğıdı elindeydi ve A. R. Woresley ona doğru döndüğünde bir tane çikolatayı ağzına atıverdi. İkinci çikolatayı kese kâğıdından çıkartıp adama doğru parmaklarının ucunda uzattı.

"Allah Allah," diye mırıldandı. "Bu ne güzel bir ikram böyle."

"Çok lezzetli," dedi kız. "Deneyin."

A. R. Woresley çikolatayı aldı, yaladı, ağzının içinde do-laştırdı, çiğnedi ve sonunda yuttu. "Şahane," dedi. "Ne kadar naziksınız."

Çikolata boğazından geçer geçmez, saatime bakıp zamanı aklıma not ettim. Yasmin'inde aynı şeyi yaptığını gördüm. Ne akıllı bir kız. A. R. Woresley, karatahtanın önünde durmuş tebeşirle yazdığı görkemli kimya formülleri ile açıklamalarını sürdürmekteydi. Onu dinlemedim. Geçen dakikaları sayıyordum. Yasmin de öyleydi. Gözlerini kolundaki saat-ten ayıramıyordu.

Yedi dakika geçti...

Sekiz dakika...

Sekiz dakika elli saniye...

Dokuz dakika! Ve tam saati geldiğinde karatahtanın üzerinde tebeşir tutan eli kaskatı kalmıştı.

"Bay Woresley," dedi Yasmin, kusursuz bir zamanlama ile. "Bana bir imzanızı verebilir misiniz acaba? Koleksiyonumda imzası olmayan tek fen dersi öğretmeni sizsiniz." Bir kalem ve Kimya Bölümünün not kâğıtlarından birini uzatmaktaydı.

"O da nesi?" diye kekeledi, arkasına dönmeden önce bir elini pantolonun cebine sokarak.

"İşte şuraya," dedi Yasmin, ona öğrettiğim gibi parmağıyla kâğıdın orta yerini işaret ederek. "İmzanız lütfen. Ko-

leksiyonum için. Sizininki en değerlisi olacak benim için."

Kalemi alabilmek için A. R. Woresley'in elini pantolonunun cebinden çıkartması gerekiyordu. Komik bir manzaraydı. Zavallı adamın pantolonunun içinde canlı bir yılan varmış gibiydi. Şimdi de ayak parmakları üzerinde yaylanıp duruyordu.

"Tam şuraya," dedi Yasmin, parmağını kâğıdın üzerine koyarak. "Sonra bunu ötekiler gibi imza defterime yapıştıracağım."

Gittikçe artan şehvet duygularıyla akli dumanlanan A. R. Woresley imzaladı. Yasmin kâğıdı katlayıp çantasına koydu. A. R. Woresley ahşap laboratuvar tezgâhının kenarına iki eliyle yapıştı. Bütün bina denizde bir fırtınaya tutulmuş gibi sallanmaya başladı. Alnı terden sıırıslılandı. Kendi kendime onun çift doz aldığını düşündüm. Sanırım Yasmin de aynı şeyi hatırlamıştı. Birkaç adım gerileyerek yaklaşan saldırıya karşı kendini hazırladı.

A. R. Woresley yavaşça başını çevirerek ona baktı. Toz onu çok sert etkilemişti, gözlerinde delice bir parıltı vardı.

"Ben...eee...Ben...eee..."

"Bir şey mi oldu, Bay Woresley?" diye sordu Yasmin sevimli bir şekilde. "İyi misiniz?"

Adam tezgâhın kenarını sıkıca tutup ona bakmaya devam etti. Şimdi bütün yüzü terden ıslanmış, damlalar bıyıklarına düşmekteydi.

"Size nasıl yardım edebilirim?" dedi Yasmin.

Gırtlığından komik bir hırıltı sesi geldi.

"Size bir bardak su vereyim mi?" diye sordu kız. "Ya da amonyak tuzu?"

Hâlâ tezgâhı kavramış, kafasını sallayıp garip hırıltılar çıkartarak orada duruyordu. Boğazına balık kılçığı takılmış bir adamı anımsatıyordu bana.

Birdenbire müthiş bir kükremeye kıza doğru atıldı. Onu iki eliyle omuzlarından yakalayıp yere yatırmaya çalıştı, ama kız geriye sıçrayıp ondan kurtuldu.

"Ah-ha," dedi Yasmin. "Derdiniz buydu demek? Peki, bu utanılacak bir şey değil, tatlı adam." Onunla konuşurken sesi, son derece soğukkanlıydı.

Ellerini uzatarak yeniden ona doğru atıldı, ama kız ondan daha çevikti. "Durun bir saniye," dedi Yasmin, çantasını açıp bir gece önce ona verdiğim prezervatifi çıkartarak. "Sizinle gerçekten biraz eğlenmeyi isterim Bay W. ama burarda kimsenin de gebe kalmasını istemeyiz, değil mi? Onun için uslu çocuk olup, bir saniye durun da şu küçük mackintosh'u¹ takayım."

Ama A. R. Woresley küçük mackintosh'u umursamıyordu. Sakin duracağına da benzemiyordu. Ayrıca isteseydi de, ayakta dimdik durabileceğini sanmıyordum. Benim için çift dozun yaptığı garip etkileri bir denek üzerinde gözlemek çok eğiticiydi. Her şeyden önce onu sıçrattı. Sanki beden eğitimi yaparmışçasına aşağı yukarı çömelip zıplıyor, bir yandan da bu garip hırıltıları çıkartmayı sürdürüyordu. Kollarını yel değirmeni gibi çevirip duruyordu. Terler yüzünden akıyordu. Yasmin orada, adamın çevresinde dans eder gibi sıçrayıp, o komik lastik şeyi iki elinde tutarak, "Oh, durun biraz, Bay Woresley! Bunu takana kadar yakınımaya gelmenize izin vermeyeceğim!" diye bağıırıyordu.

Adamın onu duyduğunu bile sanmıyorum. Adamın şehvetten iyice delirdiği açıkça görünmekle birlikte büyük rahatsızlık içinde olduğu izlenimini de veriyordu. Görünüşe bakılırsa aşırı bir sıkıntı onu rahatsız ediyordu. Sanki bir şey onu iğneliyordu. Öylesine iğneliyordu ki adam yerinde duramıyordu. Tazı koşularında, köpeğin hızlı koşmasını sağlamak için kışına zencefil kökü sürerler ve hayvan arkasında hissettiği bu yanmadan kurtulabilmek için daha hızlı koşar. A. R. Woresley'deki iğnelenme, bedeninin daha değişik bir yerindeydi, ve acısı onu zıplatıp duruyordu. Laboratuvarın çevresin-

1. *Yağmurtuk* Kauçuk kaplı ince kumaş, su geçirmez bez. Su geçirmez kumaşların bulucusu Charles Mackintosh'un adından (1766-1843) (Çev.)

de hoplayıp zıplayıp kendi kendine onun bu felaket iğnelenmeden kurtulmasına yalnızca bir kadının yardımcı olabileceğini söylüyordu, ya da öyle söyler gibi görünüyordu. Kızı yakalayamadı. İğnelenme hissi gittikçe daha da şiddetlendi.

Birdenbire, iki eliyle, pantolonunun önünü parçaladı ve yarım düzine düğme, tıngırtılar çıkartarak yerlere saçıldılar. Pantolonu aşağıya kaydı. Yürüyemiyordu bile. Yalnızca zıplıyordu. Yasmin bu kez şansını gördü ve kaçırmamaya karar verdi. Pantolonun önünden fırlayan dikleşmiş, titreyen uzantıya doğru bir dalış yaptı. Sağ eliyle yakalayıp, bir tenis raketini tutarmışçasına sıkıca yapıştı. Artık onu ele geçirmişti. Adam şimdi daha da yüksek sesle ulumaya başlamıştı.

"Tanrı aşkına, yavaş olun!" dedi. "Yoksa bütün üniversite buraya toplanacak! *Rahat* durun da şu Allahın cezasını takabileyim!"

Ama A. R. Woresley şiddetli ve içinden gelen arzularının dışındaki her şeye sağırdı. Bir türlü hareketsiz duramıyordu. Ayaklarının dibine düşmüş olan pantolonla tökezleyerek sıçramayı, elini kolunu sallayarak bir boğa gibi böğürmeyi sürdürdü. Yasmin için bu durum, çalışmakta olan bir dikey makinesinin iğnesine iplik geçirmeye çalışmak gibiydi.

Sonunda sabrını yitirdi ve organına, onu tenis raketi gibi kavrayan sağ eliyle hafif bir fiske vurduğunu gördüm. Havada karşıladığı bir *smash*'a, *backhand* bir vuruşla kavis kazandırır gibiydi. Küçük kötü bir yan vuruştur bu ve kuşkusuz başarılıydı, çünkü kurban, laboratuvardaki test tüplerinin tümünü titretecek bir haykırma koyverdi. Bu onu beş saniye kadar dondurdu ki, bu arada Yasmin lastiği takıp geri sıçrayacak kadar zaman kazandı.

"Birazcık sakinleşemez miyiz?" dedi. "Boğa güreşi değil bu." Ayakkabılarını parçalarcasına çıkartıp, odanın bir köşesine fırlatıyordu. Bileklerine dolaşan pantolonundan kurtulup, tekrar hareket edebilmeye başladığında, Yasmin gerçekle karşılaşma zamanının geldiğini anlamış olmalıydı.

Gelmişti de. Bunu izleyen sert itiş kakış ve düşüp kalk-

maları anlatmanın yararı yok. Duraklamalar, beklemele ve devre araları yoktu. Kabarcık Böceği tozunun çift dozunun bu adama verdiği güç şaşırtıcıydı. Kıza bozuk bir yolmuş ve kendisi de bu yoldaki engebeleri düzelterek silindirmişçesine saldırdı. Tepeden tırnağa tırmaladı. Silâhı alev alev kavrulmasına rağmen, devamlı doldurup, her noktaya, hedef gözetmeksizin ateşledi. Eski Briton'ların bir tahta çubuğu bir başka ağaç parçasına sürerek ateş yaktıklarını söylerler. Bu doğrusa, A.R. Woresley her an büyük bir yangın felaketiyle karşılaşmak üzereydi. Yerdeki güreşçilerden, aniden bir duman bulutu yükselmesi beni zerre kadar şaşırtmayacaktı.

Bütün bunlar devam ederken, ilerideki önlemler için bazı notlar aldım:

Not bir: Yasmin'in çalışacağı odada bir koltuk ya da bir divan, hiç değilse ufak bir halı parçası ayarlanmaya çalışılacak. Kuşkusuz güçlü ve dayanıklı bir kız olmasına rağmen, böylesi güç anlar ve durumlarda sert tahta zemin üzerinde mücadele etmesi oldukça zor bir olay. Olaylar böyle gelişirse bel kemiği zedelenmeleri ya da kalça kırılmalarıyla karşılaşmak olası. Küçük akıllı senaryomuz ne olur sonra, tra-la-la?

Not iki: Bir daha hiçbir erkeğe çift doz uygulamamalı. Fazla toz hassas bölgelerde çok rahatsızlık veriyor ve kurbanı St. Vitus Dansı¹ gibi etkiliyor. Bu da, Yasmin'i sperm taşıyıcıyı yerine takabilmesi için, acımasız yöntemlere başvurmak zorunda bırakıyor. Fazla doz, aynı zamanda kurbanın böğürmesine neden oluyor, bu da yan odada sakın sakın oturup kanaviçe işlemekte olabilecek, örneğin Danimarka Kraliçesinin, ya da Bayan Bernard Shaw'un varlığı ile utandırıcı durumlara yol açabilir.

1. *St. Vitus Dansı:* Kore hastalığı, yüzde kollarda ve bacaklarda tikler meydana getiren bir çocuk hastalığı. (Çev.)

Not üç: Yasmin'in spermi aldıktan sonra derhal alttan kurtulması ve onu çantasına yerleştirdikten sonra tabanları yağlaması için bir çare düşünmeli. Şeytani toz, ne kadar idareli verilirse verilsin, doksan yaşındaki bir dahiye bile, birkaç saat süren şiddetli saldırırlar yaptırtabiliyor. Yasmin'i karşılabileceği bu sıkıntılardan kurtarmanın yanı sıra spermlerin de, daha taze iken hemen dondurucuya girmeleri sağlanmalı. Örneğin şu ihtiyar Woresley'e bak; en azından altı kez teslimatta bulunmuş olmasına rağmen, hâlâ nasıl da istekli bir tavırla dönenip duruyor. Belki de ufak bir şapka iğnesi ile kıcına keskin bir darbe, gelecekte bu konuda bize yardımcı olabilir.

Orada laboratuvarın zemini üzerindeyken Yasmin'e yardımcı olacak bir toplu iğnesi yoktu ve A. R. Woresley'in o müthiş ulumalarından birini daha patlatıp, olduğu yerde donup kaldığında ondan kurtulabilmeyi nasıl sağladığını bugün bile bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum, çünkü bu fasıl benim işim değil. Ama ne olursa olsun, böylesine iyi bir kızın, bunu böylesi kibar bir beye, kesinlikle gerekli olmadıkça yapmayacağından eminim. Bir sonra gördüğüm sahnede, Yasmin ayağa fırlamış, elinde zafer ganimetleriyle kapıya doğru koşmaktaydı. Sahneyi terk ettiğinde neredeyse ayağa kalkıp alkışlıyordum. Ne gösteriydi! Ne muhteşem bir çıkış! Kapı kapandı; kız gitmişti.

Laboratuvar birdenbire sessizleşti. A. R. Woresley'i yaşıca yerden kalkmaya çalışırken gördüm. Şaşkın ve sallanarak ayağa dikildi. Kafasına bir kriket sopasıyla vurulmuş gibi görünüyordu. Lavaboya doğru gidip yüzüne su çarpmaya başladı, ve o bunu yaparken, ben de saklandığım yerden usulca süzülüp odadan çıktım, kapıyı da arkamdan sessizce çektim.

Koridorda Yasmin'den iz yoktu. Ona operasyondan sonra Trinity'deki odamda bekleyeceğimi söylemişim, herhalde o da oraya yollanmıştı. Hemen dışarı fırlayıp arabama atla-

dım, ve onunla yolda karşılaşmamak için uzun bir yoldan döndüm. Arabamı park edip odama çıktım; beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra geldi.

"Bana bir içki ver," dedi, bir koltuğa uzanırken. Çarpık çarpık yürüdüğü ve yavaş hareket ettiği dikkatimi çekti.

"Ghent'ten Aix'e eyersiz atla dörtнала, iyi haberler getirmiş gibi görünüyorsun," dedim.

Yanıt vermedi. Bir iki parmak cin döküp, üzerine de limon suyu ekledim. Kocaman bir yudum alıp, "Ah-ha işte bu iyi," dedi

"Nasıl gitti?"

"Biraz fazla vermişiz."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm," dedim.

Çantasını açtı, açık ucunu güzelce bağlamış olduğu, içi dolu lastiği çıkarttı. Aynı zamanda üzerinde A. R. Woresley'in imzası olan beyaz not kâğıdını da.

"Harika!" dedim. "Başardın! Her şey harika gitmiş! Pekiyi, hoşuna gitti mi?"

Yanıtı beni şaşırttı. "Aslına bakarsan zevk aldım," dedi.

"Aldın mı? Yani fazla sert geçmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bugüne kadar tanıdığım bütün erkekler onun yanında, hadım edilmiş harem ağaları gibi kaldılar."

İşte buna güldüm.

"Sen de dahil," dedi.

Gülmem kesildi.

"Bu," dedi usulca, bir yudum cin daha içip "tam benim erkekte istediğim şey."

"Ama ona çok yüksek doz verdiğimizizi söylemiştin."

"Pek azıcık fazla," dedi. "Onu durduramadım. Kesinlikle yorulmak bilmiyordu."

"Peki, onu nasıl durdurdun?"

"Boşver."

"Bir dahaki sefer, ufak bir iğnenin yararı olur mu?"

"İyi bir fikir bu," dedi. "Yanımda bir toplu iğne taşımalıyım. Ama dozu daha iyi ayarlamayı ve de iğneye gereksinim duymamayı tercih ederim."

"Ayarlarız."

"Gerçekten İspanya Kralının poposuna iğne batırmak istemem, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Oh tabii, tabii."

"İyi ilişkiler içinde ayrılmak isterim."

"Öyle olmadı mı?"

"Tam anlamıyla değil," dedi usulca gülümseyerek.

"Her neyse, iyi oldu," dedim. "Güzel başardın."

"Çok komikti," dedi. "Onu görmeni isterdim. Durmadan hoplayıp zıplıyordu."

Üzerinde A. R. Woresley imzalı boş kâğıdı alıp daktiloma taktım. Oturup imzanın üzerindeki yere şu yazıyı yazdım:

Aşağıda imzası olan ben A. R. Woresley, 1919 yılı Mart ayının 27'sinde Cambridge'deki Uluslararası Sperm Evi'nin Başkanı olan Oswald Comelius Beyefendiye bir miktar spermi tamamen kendi isteğimle teslim ettim. Bu spermin yeni bulunmuş olan Woresley Tekniği kullanılarak süresiz olarak saklanmasına ve adı geçen Oswald Comelius Beyefendi tarafından, istediği her zaman, gelecek kuşakların yararına, benim soyumun devamının sağlanması amacıyla, özel seçilmiş yüksek nitelikli kadınların döllenenmesinde kullanılmasına izin verdiğimi beyan ederim.

A. R. Woresley

Kimya Öğretmeni

Cambridge Üniversitesi

Yasmin'e gösterdim. "Aslında bu Woresley'e uymuyor," dedim. "Çünkü onun şeyi dondurulmayacak. Ama yine de nasıl buluyorsun? Kralların ya da dehaların imzalarıyla güzel duracak mı?"

Dikkatlice okudu. "Güzel," dedi. "Bayağı güzel olacak."

"İddiamı kazandım," dedim. "Woresley şimdi teslim olacak."

Cinini yudumlayarak oturdu. Rahatlamıştı. İnanılmayacak kadar soğukkanlıydı. "İçimde garip bir duygu var," dedi. "Bütün bu olay gerçekten yürüyecek. Başlangıçta çok saçma görünmüştü. Ama şimdi bizi engelleyebilecek hiçbir şey görmiyorum."

"Hiçbir şey bizi durduramaz," dedim. "Adamına ulaştığın ve tozu yedirebildiğin sürece daima kazanacaksın."

"Bu toz harika bir şey."

"Bunu Paris'te anlamıştım."

"Bunun, çok yaşlılara kalp krizi geçirteceğini düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedim, aslında aynı şeyi ben de düşünüyordum.

"Bütün dünyada, peşim sıra cesetlerden bir iz bırakarak dolaşmak istemiyorum," dedi. "Özellikle de önemli ve ünlü erkek cesetleri."

"Bırakmayacaksın," dedim. "Merak etme."

"Örneğin Alexander Graham Bell'i ele al," dedi. "Söylediğine göre yetmiş iki yaşında. *Dayanabilir mi*, sanıyorsun?"

"Ceviz gibi sağlam," dedim. "Bütün büyük adamlar öyledir. Ama seni biraz rahatlatıcaksa ne yapacağımızı söyleyeyim. Dozu yaşlara göre ayarlarız. Ne kadar yaşlı olurlarsa, o kadar az toz veririz."

"Bu uyar," dedi. "İyi bir fikir."

Yasmin'i dışarı çıkarttım, ona Mavi Domuz'da güzel bir akşam yemeği ısmarladım. Bunu hakketmişti. Daha sonra onu Girton'a bıraktım.

12

Ertesi sabah, imzalı kâğıt ve lastik şeyi cebime koyup, A. R. Woresley'i bulmaya gittim. Fen Bilimleri binasında sabah-

tan beri gözükmediğini söylediler. Bu yüzden evine gittim, kapıyı çaldım. Şeytan suratlı kız kardeşi açtı kapıyı.

"Arthur biraz rahatsız," dedi.

"Ne oldu?"

"Bisikletten düşmüş."

"Hay Allah,"

"Eve gelirken bir posta kutusuna çarpmış."

"Çok üzüldüm. Yarası ağır mı?"

"Her yanı çürük içinde," dedi.

"Kırık yoktur, umarım."

"En azından," dedi, sesinde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "*Kemiklerde değil.*"

Aman Allahım diye düşündüm. Oh Yasmin. Ona ne yaptın? "Lütfen kendisine en içten üzüntülerimi iletiniz," dedim ve oradan ayrıldım.

Ertesi gün, A. R. Woresley işine geldi.

Laboratuvarda yalnız kalıncaya dek bekledim, derken önüne altında kendi imzası olan hikâyeyi yazdığım, Kimya Bölümü başlıklı kâğıdı bıraktım. Tamamen kendine ait olan yaklaşık bir milyar spermi (şimdiye dek ölmüşlerdi) de tezgâhın üzerine koydum ve, "Bahsi kazandım," dedim.

Lastik şeye şöyle bir baktı. Mektubu okudu ve imzasını tanıdı.

"Seni ahlâksız herif!" diye haykırdı. "Beni aldattın!"

"Siz de bir hanımefendiye saldırdınız."

"Kim yazdı bunu?"

"Ben."

Her şeyi kabullenerek duraladı.

"Peki," dedi. "Ama ne oldu bana? Kesinlikle delirmiş gibiydim. Allah aşkına bana ne yaptınız?"

"Çift doz *cantharis vesicatoria sudanii* aldınız," dedim.

"Meşhur Kabarcık Tozu. Kuvvetli mal."

Yüzünde anlayış ifadesiyle bana doğru baktı. "Demek *buydu* ha?" dedi. "Kahrolası çikolatanın içindeydi sanırım."

"Elbette. Siz yuttuğunuza göre ötekiler de, Belçika Kra-

lı, Galler Prensi, Bay Joseph Conrad, yani hepsi de yutacaklar."

Laboratuvarın içinde, biraz da tedirgin biçimde, bir aşığı bir yukarı dolaşmaya başladı.

"Sana daha önce de söyledim, Cornelius," dedi. "Sen çok ahlâksız bir herifsin."

"Kesinlikle," dedim sırtarak.

"O kadının bana neler yaptığını biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Bir cadı! O... bir vampir! İğrenç bir kadın!"

"Ondan oldukça hoşlanmış gibiydiniz," dedim tezgâhın üstünde duran lastik torbayı işaret ederek.

"Toz yüzünden, zehirlenmiştim."

"Ama onu iğfal ettiniz. Ona bir hayvan gibi tecavüz ettiniz. Asıl iğrenç olan sizsiniz."

"Kabarcık Tozuydu."

"Elbette o idi," dedim. "Ama M. Marcel Proust ya da İspanya Kralı da ona hayvan gibi saldırırken, Kabarcık Tozu aldıklarını *bilecekler* mi?"

Yanıt vermedi.

"Elbette ki bilmeyecekler," dedim. "Onlar da sizin gibi, kendilerine ne olduğunu merak edecekler. Ama yanıtını asla bulamayacaklar ve sonunda kızın dayanılmaz çekiciliğine yoracaklardır. Başka türlü düşünmeleri mümkün değil. Doğru mu?"

"Eeh....evet."

"Ona tecavüz etmiş olmaktan çok utanacaklar, tıpkı sizin gibi. Çok pişman olacaklar, tıpkı sizin gibi. Bütün olayı örtbas etmeye çalışacaklar, tıpkı sizin gibi. Yani daha doğrusu, bizim başımıza asla bela olamayacaklar. Biz de imzalı kâğıt ve spermlerle ortadan kaybolacağız, konu da konu böylelikle kendiliğinden kapanacak."

"Sen birinci sınıf bir serserisin, Cornelius. Bu yaptığın alçaklığın tam daniskası."

"Biliyorum," dedim gene sırtarak. Ancak, ortaya koydu-

ğum mantığı yadsımağ olanaksızdı. Plan çok sıkıydı. Hiç de aptal olmayan A. R. Woresley, bu gerçeğı görmeye başlamıştı. Onun uyanışını görüyordum.

"Kız ne olacak?" dedi. "Kimdi o?"

"Organizasyonumuzun üçüncü üyesi. Bizim görevli yemimiz."

"Hem de ne yem," dedi.

"Onu bu yüzden seçtim."

"Onunla yine karşılaşsam çok utanırım, Cornelius."

"Hayır, hiç de değil," dedim. "Harika bir kızdır! Ondan çok hoşlanacaksınız. O da sizden çok hoşlanmış."

"Palavra. Bunu da nereden çıkartıyorsun?"

"Sizin kesinlikle, kaşılaştığı en harika erkek olduğunuzu söyledi. Bundan böyle birlikte olacağı bütün erkeklerin sizin gibi olmasını istediğini söyledi."

"Öyle mi dedi? Gerçekten bunu mu söyledi, Cornelius?"

"Hem de bu sözcüklerle."

A. R. Woresley işildiyordu.

"Bütün öbür erkeklerin sizin yanınızda hadım edilmiş harem ağaları gibi kaldığını söyledi," dedim.

A. R. Woresley'in yüzü zevkten parlamaya başladı. "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi, Cornelius?"

"Onu gördüğünüzde kendiniz sorun."

"Peki, peki, tamam," dedi o berbat bıyıklarını elinin tersiyle okşarken. "Peki, peki, tamam," dedi gene. "Bu harika genç hanımefendinin adını sorabilir miyim?"

"Yasmin Howcomely. Yarım kan İranlıdır."

"Çok ilginç."

"Çok müthiş olmalısınız," dedim.

"Ara sıra olur, Cornelius," dedi. "Evet, ara sıra oluyor." Kabarcık Tozunu unutmuş görünüyordu. Bütün payeyi kendine çıkartmaya başlamıştı, ama olsun, ben de ona yol verdim.

"Sizi bir daha görmek için sabırsızlanıyor."

"Harika," dedi ellerini ovuşturarak. "Organizasyonumu-

zun bir üyesi mi olacak diyordun?"

"Kesinlikle. Bundan böyle onu çok sık göreceksiniz."

"İyi," dedi. "Çok, çok iyi."

Ve böylelikle A. R. Woresley şirkete katıldı. Bu kadar da kolay oldu. Dahası da sözünün eri bir adammış.

Buluşunun kamuoyuna açıklanmamasını kabul etti.

Bana ve Yasmin'e her bakımdan yardımcı olmayı kabul etti.

Bize yolculuklarımızda yanımıza alabileceğimiz taşınabilir bir sıvı nitrojen kutusu yapmayı kabul etti.

Bana menileri çoğaltmak ve kamışlara bölüp dondurabilmek için gerekli olan yöntemleri öğretmeyi kabul etti.

Yasmin ve ben, gezici ve toplayıcılar olacaktık.

A. R. Woresley, Cambridge'de işinin başında kalacak, bu arada uygun gizli bir yere daha büyük bir soğuk hava deposu yapacaktı: Sperm Evi.

Zaman zaman, gezginler, yani Yasmin ile ben, ganimetlerimizle geri gelecek ve onları taşınabilir soğutucumuzdan Sperm Evi'ne aktaracaktık.

Gerekli bütün paraları ben sağlayacaktım. Yasmin'le yolda olduğumuz sürece bütün yolculuk giderlerini, otel paralarını vb. ben karşılayacaktım. Süper bir gardrop yapabilmesi için Yasmin'e cömertçe bir alışveriş parası verecektim.

Her şey çok açık seçik ve basitti.

Üniversiteden ayrıldım, elbette Yasmin de.

A. R. Woresley'in yaşadığı yerden pek uzak olmayan bir ev bulup satın aldım. Oldukça geniş iki salonlu ve dört yatak odalı kırmızı tuğladan yapılmış sade bir evdi. Bir İmparatorluk kuruculuğundan emekli olmuş biri sanki başka ad bulamamış gibi, evi 'Dunroamin' adıyla vaftiz etmişti. 'Dunroamin' Sperm Evi'nin genel merkezi olacaktı. Burası hazırlık sürecinde Yasmin ve benim kalacağımız yer ve A. R. Woresley için gizli bir laboratuvar olacaktı. Laboratuvarı sıvı nitrojen elde etmek için aletler, mikroskoplar, karıştırıcılar, gerekli tüm aletlerle donatmak için bir sürü para harcadım.

Yasmin ile ben oraya taşındık. Ama bundan böyle ilişkimiz yalnızca bir iş ilişkisiydi.

Bir ay içinde A. R. Woresley bizim taşınabilir sıvı nitrojen kabını yaptı. İki kat vakumlanmış alüminyumdan çeperler ve üstlerine toplanmış olan sperm çubuklarını yerleştirmek üzere raflar ve küçük tepsiler yapmıştı. Boyu, büyükçe bir elbise valizi kadardı ve görünümü de tıpkı bir valizi andırıyordu, çünkü üzeri de deri kaplanmıştı.

İçinde buz, küçük karıştırıcı, gliserol, yumurta sarıları ve yağsız süt şişelerini koyacak yerleri olan daha ufak ikinci bir çanta vardı. Aynı zamanda alınan spermlerin güçlerini anında ölçebilmek için gerekli bir mikroskop. Her şey en kılı kırk yaran bir dikkat ve titizlikle hazırlanmıştı.

Sonuçta, A. R. Woresley, evin mahzeninde Sperm Evi'ni yapmaya başladı.

13

1919 yılının Haziran ayının başlarında, harekete geçmeye neredeyse hazırдық. Neredeyse diyorum, çünkü, hâlâ ad listesi üzerinde anlaşılamamıştık. Yasmin'in -ve pusuya yatmış vaziyette benim- ziyaretiyle onurlandırılacak, dünyanın en büyük adamı kim olacaktı? Bu karmaşık sorunu tartışmak için 'Dunroamin'de üçümüz bir toplantı yaptık. Krallar kolaydı. Kralları hepimiz istiyorduk. Onları en başa yazdık:

BELÇİKA KRALI ALBERT	Yaşı 45
BULGAR KRALI BORIS	" 25
DANİMARKA KRALI CHRISTIAN	" 49
YUNAN KRALI ALEXANDER	" 23
İTALYAN KRALI VITTORIO EMMANUELE	" 50
NORVEÇ KRALI HAAKON	" 47
ROMEN KRALI FERDINAND	" 54
İSPANYA KRALI ALFONSO	" 33

Hollanda, liste dışındaydı, çünkü orada kraliçe vardı. Portekiz de dışlanmıştı, çünkü monarşi 1910 ihtilalinde devrilmişti. Ve Monako uğraşmaya degecek kadar önemli değildi. Bir de bizim Kral V. George kaldı geriye. Uzun tartışmalardan sonra, ihtiyar çocuğa dokunmamaya karar verdik. Burnumuzun dibindeki bir kişiyi bırakmak garip gelebilir, ama bu saygıdeğer beyefendiden daha başka biçimde yararlanmayı tasarlamıştım; birazdan göreceksiniz. Olası bir yedek gereksinimi için listeye GALLER PRENSİ EDWARD'ı aldık. Kabarcık tozunun da yardımıyla, Yasmin ne zaman istese onu halledebilirdi. Zaten sabırsızlanıyordu.

Büyük adamlar ve dahilerin listesini toparlamak daha zordu. Birkaç tanesi, Puccini, Joseph Conrad ve Richard Strauss gibileri belliydi; Renoir ve Monet gibi derhal ziyaret edilmeleri gereken oldukça yaşlı iki aday da. Ama bunlardan başka daha birçokları vardı. Şu anda (1919) ünlü olanlardan hangilerinin bundan on, yirmi ve hatta elli yıl sonra da ünlerini koruyacaklarına karar vermemiz gerekiyordu.

Daha da zoru ise, şu anda az çok tanınan, ama ileride çok daha ün ve önem kazanma potansiyeline sahip olan daha genç gruptu. Bu bölüm biraz kumar gibiydi. Bu biraz da yetenek ve önsezi işiydi. Örneğin şimdi yalnızca otuz yedi yaşında olan James Joyce, ileriki kuşaklar tarafından bir dahi olarak kabul görecekti miydi? Ben evet dedim. A. R. Woresley de kabul etti. Yasmin, adını bile duymamıştı. İkiye bir oy la onu da listeye yazdık.

Sonunda iki ayrı liste yapmaya karar verdik. Birincisi öncelikli liste olacaktı. İkinci liste ise, olasılıkları kapsayacaktı. Öncelikli listedeki çocukları parlattıktan sonra, öteki listedeki olasılıklara geçecektik. Yaşlarına da dikkat edecektik. Yaşlılarla, sıraları geldiğinde geç kalmış olmamak için, yaş sırasına göre ilgilenilecekti.

Listelerin her yıl gözden geçirilip yenilenmesine ve piyasaya çıkmış yeni adaylar varsa eklenmesine karar verdik.

Haziran 1919'da topladığımız öncelikli adlar listemiz alfabetik sırayla şöyleydi:

BELL, Alexander Graham	Yaş 72
BONNARD, Pierre	" 52
CHURCHILL, Winston	" 45
CONRAD, Joseph	" 62
DOYLE, Arthur Conan	" 60
EINSTEIN, Albert	" 40
FORD, Henry	" 56
FREUD, Sigmund	" 63
KIPLING, Rudyard	" 54
LAWRENCE, David Herbert	" 34
LAWRENCE, Thomas Edward	" 31
LENIN, Vladimir Ilyich	" 49
MANN, Thomas	" 45
MARCONI, Guglielmo	" 45
MATISSE, Henri	" 50
MONET, Claude	" 79
MUNCH, Edvard	" 56
PROUST, Marcel	" 48
PUCCINI, Giacomo	" 61
RACHMANINOV, Sergei	" 46
RENOIR, Auguste	" 78
SHAW, George Bernard	" 63
SIBELIUS, Jean	" 54
STRAUSS, Richard	" 55
STRAVINSKY, Igor	" 37
YEATS, William Butler	" 54

Ve işte oldukça spekülatif ve daha genç adlarla birlikte tam sınır çizgisinde bulunan birkaç adayı kapsayan ikinci listemiz:

AMUNDSEN, Roald	Yaş 47
BRAQUE, George	" 37
CARUSO, Enrico	" 46
CASALS, Paul	" 43
CLEMENCEAU, Georges	" 79
DELIUS, Frederick	" 57
FOCH, Marechal Ferdinand	" 68
GANDHI, Mohandas	" 50
HAIG, General Sir Douglas	" 58
JOYCE, James	" 37
KANDINSKY, Wassily	" 53
LLOYD GEORGE, David	" 56
NIJINSKI, Vaslav	" 27
PERSHING, General John J.	" 59
PICASSO, Pablo	" 38
RAVEL, Maurice	" 44
RUSSEL, Bertrand	" 47
SCHOENBERG, Arnold	" 45
TAGORE, Rabindranath	" 58
TROTSKY, Lev Davidovich	" 40
VALENTINO, Rudolph	" 24
WILSON, Woodrow	" 63

Bu listelerde elbette ki eksiklik ve yanlışlar vardı. Gerçek ve kabul edilmiş bir dehayı henüz hayatta iken saptayabilmek çok zor bir oyun. Ölümünden elli yıl sonra bu daha kolaylaşır. Ama ölümler de bize yaramaz. Bir şey daha. Rudolph Valentino listede, ama onun bir deha olduğunu düşündüğümüz için bulunmuyordu. Bu yalnızca ticari bir karardı. Peşinde bu kadar bağınaz bir hayran grubu bulunan bir adamın menisinin ileride çok yüksek fiyata müşteri bulabileceğini düşünüyorduk. Woodrow Wilson'un da bir dahi olduğunu düşünmedik, Caruso'nun da. Ama bunlar dünyaca ünlü kişilerdi ve bunu göz önüne almamız gerekiyordu.

İlk önce Avrupa bitirilmeliydi. Amerika'ya yapılacak uzun gezi daha bir süre beklemek zorundaydı. Oturma odasının duvarına büyük bir Avrupa haritası astık, üzerini küçük

bayraklarla donattık. Her bayrak, adayların bulunduğu yerleri gösteriyordu: Üzerlerinde ad ve adresler bulunan kırmızı bayraklar önceliklileri, sarı bayraklar ise ikinci grubu belirtiyorlardı. Böylece Yasmin ve ben bilinçsizce kıtanın bir ucundan ötekine gidip geleceğimize, tüm gezi planımızı coğrafi bölgelere göre daha düzgün yapabiliirdik. En çok bayrak Fransa üzerinde vardı ve Paris bölgesi neredeyse abluka altındaydı.

"Degas ve Rodin'in ikisinin de iki yıl önce ölmeleri ne kadar üzücü," dedim.

"İlk önce kralları yapmak istiyorum," dedi Yasmin. Üçümüz de 'Dunroamin'in salonunda oturmuş, bundan sonra yapacağımız işleri tartışıyorduk.

"Neden krallar?"

"Çünkü içimde bir kral tarafından iğfal edilmek için müthiş bir coşku var," dedi.

"Küstahlaşıyorsun," dedi A. R. Woresley.

"Neden seçme hakkım olmasın," dedi. "Zor uçta olan benim, sen değil. İspanya Kralını yapmak istiyorum ilk önce. Oradan İtalya'ya geçer, ihtiyar Vittorio Emmanuele'i hallederiz, oradan Yugoslavya, derken Yunanistan ve devamı. Bunların hepsini birkaç haftada süpürürüz."

"Bu kral saraylarına nasıl girebilmeyi düşündüğünü sorabilir miyim?" diye A. R. Woresley bana sordu. "Yasmin'in gidip sarayın ön kapısını çalmasını ve doğruca kralın yatak odasına buyur edilmesini beklemiyorsundur herhalde."

"Bu kısım o kadar zor değil," dedim.

"Bu kısım olanaksız," dedi A. R. Woresley. "Galiba en iyisi krallardan vazgeçmemiz olacak."

Bu konuyla birkaç haftadır ciddi bir biçimde uğraşıyordum, o nedenle yanıtlım hazır: "Pasta kadar kolay lokma," dedim. "Kral V. George'u yem diye kullanacağız. O bizi oralara sokacaktır."

"Saçmalama, Cornelius."

Çekmeceye gidip birkaç yaprak not kâğıdı çıkardım.

"Diyelim ki, ilk olarak İspanya Kralını yapmak istiyorsun," dedim kâğıtların üstüne üfleyerek. "Ah evet, burada. Sevgili Alfonso..." kâğıdı Woresley'e verdim. Yasmin sandalyesinden kalktı ve adamın omzundan okumaya başladı.

"Bu da neyin nesi Allah aşkına?" diye bağırdı adam.

"Bu Kral V. George'dan, Kral Alfonso'ya çok özel bir mektup," dedim. Gerçekten de öyleydi.

Mektup kâğıdının sol üst başında renkli kabartma kraliyet arması ve sağ başında ise aynı biçimde yazılmış BUCKINGHAM SARAYI, LONDRA yazısı vardı. Altına da, Kral V. George'un el yazısını bir ölçüde taklit ederek şu satırları yazmıştım:

Sevgili Alfonso,

Sara çok yakın bir dostumu takdim ediyorum, Lady Victoria Nottingham. İspanyol kökenli anneannesinden kendisine kalan bir taşınmazın sorunlarını çözümlemek üzere yalnız başına yola çıkmış bulunuyor.

Sizden ricam Lady Victoria'yı kabul edip, gizli olarak dinlemenizdir. Yerel yetkililerle, tapularla ilgili bazı sorunları olmuş ve eminim ki siz bunları kendisinden öğrendikten sonra gerekli kişilerle temas etmesine yardımcı olabilir ve işlerinin kolayca çözümlenmesini sağlayabilirsiniz.

Sevgili Alfonso, Lady Victoria'nın benim özellikle çok yakın bir dostum olduğunu söylerken sırdaşlığınıza kesinlikle güveniyorum. Bu konunun tamamen aramızda kalacağına inancımın sonsuz olduğunu da özellikle belirtmek isterim.

Bu mesajı aldığınızda söz konusu hanımefendi Madrid'de Ritz Hotel'de olacaktır. Onu özel olarak kabul edebileceğiniz zamanı ayırabildiğinizde lütfen kendisine bir haber yollayınız.

Bu mektubu okuyunca lütfen yakınız ve bana yanıt vermeyiniz.

Her zaman hizmetinizdeyim.

A. R. Woresley ve Yasmin faltaşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyorlardı.

"Bu mektup kâğıdını nereden buldun?" dedi Woresley.

"Bastırttım."

"Bu yazıyı sen mi yazdın?"

"Ben yazdım, kendimle de gurur duyuyorum. Kralın el yazısının çok güzel bir taklidi. Ve imza neredeyse gerçek gibi. Bunun için günlerce çalıştım."

"Sahtekârlıktan tutuklanacaksınız! Hapse tıklacaksınız!"

"Hayır, hiç de değil," dedim. "Alfonso kimseye tek söz söyleyemeyecek. Şu işin güzelliğini görmüyor musunuz? Büyük ve asil kralımız Yasmin'le gizli bir ilişkisi olduğunu ima ediyor. Bu da, çok gizli ve tehlikeli bir malzemedir. Ve unutmayın ki, Avrupa Krallıkları dünyanın birbirine en bağlı insanların üye olduğu bir özel kulüptür. Hepsi birlikte çalışırlar. Her kahrolasının bir ötekisiyle bir biçimde ilişkisi vardır. Spagetti gibi birbirlerine dolaşmışlardır. Hayır, Alfonso'nun İngiliz Kralını reddetmesine en küçük bir olasılık bile yok. Yasmin'i derhal görecektir. Onu görmek için sabırsızlıktan ölecektir. Kral Beşinci George'un bu gizli metresine bir göz atmak isteyecektir. Bu arada da Kralımızın bütün kralların en saygıdeğeri olduğunu unutmayın. Ne de olsa daha yeni savaş kazandı."

"Cornelius," dedi A. R. Woresley, "beni ölümüne korkutuyorsun. Hepimizi demir parmaklıkların arkasına tıktıracaksın."

"Bence bu şahane," dedi Yasmin. "Çok parlak. Mutlaka yürüyecektir."

"Sekreterin biri mektubu açacak olursa ne olacak?" dedi Woresley.

"Öyle bir şey olmayacak," dedim. Çekmecedan bir tomar zarf aldım ve üzerinde doğru adres olanını Woresley'e

uzattım. Büyükçe, beyaz ve iyi kalite bir zarf; sol üst köşesinde kabartma kraliyet arması ve sağ üst köşede ise BUCKINGHAM SARAYI. Kralın elyazısıyla üstüne yazdım:

Kral Alfonso XIII Hazretleri

Gizli ve Kişiyeye Özel

Kral Hazretleri tarafından açılmak üzere

"Bu, sorunu çözecektir," dedim. "Mektup Madrid'de Oriente Sarayına bizzat benim tarafımdan bırakılacak."

A. R. Woresley bir şey söylemek için ağzını açtı, ama yeniden kapattı.

"Öbür dokuz krala da yollanmak üzere aşağı yukarı benzer mektuplar hazırladım," dedim. "Elbette bazı küçük değişiklikler var. Her mesaj gideceği kişiye göre biçimlendi. Norveç Kralı Haakon, örneğin Kral George'un kız kardeşi ile evli. Adı Maud -eminim bunu bilmiyordunuz-, ve mektup da şöyle bitiyor: 'Maud'a sevgilerimi iletiver lütfen, tabii aramızdaki bu küçük özel konudan ona söz etmeyeceğine inanıyorum' ve böyle devam ediyor. Evet, tamamiyle kusursuz, sevgili Arthur." Artık onu küçük adıyla çağırıyordum.

"Görülüyor ki, ev ödevini iyi yapmışsın, Cornelius." O ise bütün üniversite hocalarında olan bir alışkanlıkla ilk adımı kullanmayı reddediyordu. "Peki, ötekilerle, kral olmayan ötekilerle nasıl görüşmeyi düşünüyorsun?"

"Hiçbir sorun olmayacak," dedim. "Yasmin gibi güzel bir kız kapıyı çaldığında, görüşmeye karşı çıkacak adam çok azdır. Siz kesinlikle reddetmediniz. Laboratuvara girdiği anda heyecandan eridiğinize bahse girerim."

Bu onu susturdu.

"Yani, ilk olarak İspanya Kralını yapabilir miyiz?" diye sordu Yasmin. "Yalnızca otuz üç yaşında ve resmine bakılırsa oldukça da çekici."

"Çok iyi," dedim. "Madrid ilk durak. Ama ardından Fransa'ya geçmeliyiz. Renoir ve Monet en öncelikliler. Birisi

yetmiş sekiz, öbürü yetmiş dokuz. Geç olmadan onları onurlandırmak istiyorum."

"Kabarcık Tozuyla bu ihtiyar çocuklara kalp krizi gelmesin." dedi Yasmin.

"Dozu azaltacağız," dedim.

"Buraya bak, Cornelius," dedi A. R. Woresley. "Bay Renoir ve Bay Monet cinayetlerine suç ortağı olmak istemiyorum. Ellerimi kana bulayamam."

"Elinizde yalnızca çok değerli spermler olacak, hepsi bu," dedim. "Bu işi bize bırakın."

14

Sahne kurulmuştu. Yasmin ile ben valizlerimizi toplayıp Madrid'e hareket ettik. Yanımızda sıvı nitrojen valizimiz, gliserol v.b.ni doldurduğumuz küçük çanta, Prestat'ın en güzel çikolatalarından büyük bir kutu ve yüz gram kadar da Kabarcık Tozu vardı. O günlerde gümrüklerde valiz kontrollerinin yok denecek kadar az yapıldığını bir kez daha anımsatmalıyım. Bu yüzden bizim acayip çantalarımız pek sorun olmayacaktı. Manş Denizini geçip, Paris'ten Wagon-Lits'yle Madrid'e gittik. Madrid'de Ritz Oteli'nde daha önceden telgrafla Bay Oswald Cornelius ve Lady Victoria Nottingham adına ayırttığımız odalara yerleştik.

Ertesi sabah, kapısının önünde koruma görevlisi askerler tarafından durdurulduğum Oriente Sarayına gittim. Zarfımı sallayıp, "Bu Kral Hazretleri için," diye İspanyolca bağırarak, ana girişe vardım. Zilin kordonunu çektim. Bir teşrifatçı kapıyı açtı. Ezberlediğim İspanyolca cümleyi söyledim: "Bu zarf, Büyük Britanya Kralı Beşinci George'dan, Majesteleri Alfonso'ya yollanmıştır. Çok acildir." Dönüp oradan ayrıldım.

Otele dönüp bir kitap alıp Yasmin'in odasında gelişmeleri beklemeye başladım.

"Kral kent dışındaysa ne olacak?" dedi Yasmin.

"Değil," dedim. "Bayrak çekiliydi."

"Yanıt vermezse ne olacak?"

"Yanıt verecek. O mektubu okuduktan sonra, yanıtlamaya cesaret edemez."

"Ama İngilizce okuyabilir mi?"

"Bütün krallar İngilizce okurlar," dedim. "Onların öğrenimlerinin bir parçasıdır. Alfonso çok düzgün İngilizce konuşur."

Öğle yemeği saatinden az önce kapı çalındı. Yasmin açtı, karşımda otel müdürünün kendisi, yüzünde bir önem ifadesiyle dikiliyordu. Elinde, üzerinde beyaz bir zarf duran, gümüş bir tepsi tutuyordu. "Çok acil bir mesaj, lady hazretleri," dedi. Eğilerek selamlarken, Yasmin mektubu aldı, teşekkür edip kapıyı kapattı.

"Yırt aç," dedim.

Zarfı açtı, muhteşem bir saray kâğıdına el yazısıyla yazılmış mektubu çıkarttı.

Saygıdeğer Lady Victoria, diyordu. Bugün öğleden sonra saat dörtte sizi görmekten mutluluk duyacağız. Girişte adınızı verirseniz içeriye girmenize izin verilecektir.

Alfonso R

"Basit değil mi?" dedim.

"Bu biz demek de ne oluyor?"

"Bütün saraylılar kendilerinden biz diye söz ederler. Hazırlanıp sarayın kapısında olmak için üç saatin var," dedim. "Haydi çikolataları hazırlayalım."

Prestat'tan her birine en çok altı tane çikolata sığabilen küçük, şık kutular almıştım. Yasmin, Kral'a hediye olarak bir kutu verecek ve şöyle söyleyecekti: "Size küçük bir hediye olarak bu çikolataları getirdim, efendim. George bunları benim için özel olarak hazırlattırıyor." Kutuyu açacak ve en şuh edasıyla, "Bir tane çalabilir miyim? Hiç dayanamıyo-

rum," diyecekti. Ağzına attıktan sonra, işaretli çikolatayı alıp zarif bir şekilde "Bir tane deneyin," diye Krala sunacaktı. Zavallı adam çok etkilenecek ve A. R. Woresley'in de yaptığı gibi çikolatayı yutacaktı. İşte hepsi buydu. Bundan sonra, Yasmin'in tek yapacağı şey, geliş nedeni hakkında karmaşık gerekçelere girişmeksizin, dokuz dakikalık işveli bir sohbeti sürdürmektir.

Kabarcık Tozunu çıkarttım; kahredici çikolatayı hazırladık. "Bu kez çift doz yok," dedi Yasmin. "Şapka iğnesini kullanmak istemiyorum." Kabul ettim. Üzerine küçük çizikler yaparak çikolatayı kendisi işaretledi.

Aylardan hazırandı, Madrid çok sıcaktı. Yasmin büyük bir özenle hazırlandı, olabildiğince ince elbiseler giydi. Ona geniş stoğumdan bir lastik şey verdim, çantasına yerleştirdi.

"Allah aşkına bunu mutlaka ona tak," dedim. "Her şey buna bağlı. İş bittikten sonra buraya çabuk dön. Dosdoğru yan tarafa benim odama gel." İyi şanslar diledim, gitti.

Kendi odama geçip, özenle sperm geldikten sonra yapılacak işlerin hazırlıklarına koyuldum. Bu benim gerçek iş koşullarındaki ilk deneyimimdi, bu yüzden de her şeyin yolunda gitmesini istiyordum. Kendimi biraz sinirli hissettiğimi kabul etmeliyim. Yasmin, Saray'a varmıştı. Krala Kabarcık Tozunu veriyordu, ardından bildiğimiz o eski güreş başlayacaktı ve yalnızca onun her şeyi güzelce idare edebilmesini umuyordum.

Zaman çok yavaş ilerledi. Hazırlıklarımı tamamladım. Pencereden, aşağıdaki caddeden geçen taşıtları seyrettim. Bir iki kez motorlu birkaç araç geçti, ama burada Londra'daki kadar çok yoktu. Saatime baktım. Altıyı geçiyordu. Kendime bir viski soda hazırladım. Açık pencerenin önüne getirip orada içmeye başladım. Yasmin'i otelin önünde bir arabadan inerken görebilmeyi umuyordum. Ama henüz onu görmedim. Kendime ikinci bir viski daha hazırladım. Oturdum, kitap okumaya çalıştım. Şimdi saat altı buçuktu. Gideli iki buçuk saat olmuştu. Birdenbire kapım sert bir şekilde vurul-

du. Ayağa fırlayıp açtım. Yasmin, yanakları al al, içeri daldı.

"Yaptım!" diye bağırdı, elindeki çantayı bayrak gibi sallayarak. "Aldım! Bunun içinde!"

"Çabuk ver bana," dedim.

Yasmin'in bana uzattığı lastiğin içinde en azından üç cc krallık menisi vardı. Gücünü ölçmek için bir damla damlatıp mikroskopun altına koydum. Küçük krallık şeyleri vıyıl vıyıl deliler gibi kıpırdanıyorlardı, çok güçlüydüler. "Birinci sınıf mal," dedim. "Sen anlatmaya başlamadan önce şunları çubuklara bölüp dondurayım. Ondan sonra, neler olduğunu bir bir anlatmanı istiyorum."

Yasmin bir duş alıp üstünü değiştirmek için odasına gitti. Ben de işe koyuldum. A. R. Woresley'le her adamın menisinden elli eşit çubuk hazırlamayı kararlaştırmıştık. Bundan fazlası taşınabilir dondurucumuzda çok yer kaplayacaktı. Meniyi yumurta sarısı, yağsız süt ve gliserolle inceltmeye hazırdım. Karıştırdım. Bir damlalıkla ölçerek plastik çubuklar arasında böldüm. Çubukların ağızlarını mühürledim. Yarım saatliğine buzun içine yerleştirdim. Birkaç dakikalığına nitrojen gazına tuttum. Sonunda dikkatlice sıvı nitrojenin içine sokup kapağı kapattım. Başarılmıştı. Şimdi İspanya Kralı'nın elli dozluk menisi vardı elimizde, hem de güçlü dozlar. Denklem aslında çok basit. Bize üç cc meni verdi. Üç cc'de yaklaşık üç milyar sperm var, bunu elli doza böldüğümüzde doz başına altmış milyon sperm düşüyordu ki, bu da A. R. Woresley'in doz başına önerdiği en az yirmi milyon olması gereken spermin üç katıydı. Başka bir deyişle İspanyol Krallık çubukları etkinlik açısından birinci sınıftılar. Çok sevinçliydim. Servis zilini çalıp, buzlar içinde bir şişe Krug ısmarladım.

Yasmin yatışmış ve temizlenmiş olarak içeri girdi. Şampanya da aynı zamanda geldi. Garsonun şişeyi açıp bardakları doldurduktan sonra odadan çıkmasına kadar bekledik. "Şimdi," dedim, "her şeyi anlat."

"İnanılmaz bir şeydi," dedi. "Başlangıçta her şey, senin

söylediğin gibi gelişti. Bütün duvarları Goya'lar ve El Greco'larla kaplı kocaman bir odaya buyur edildim. Kral uzakta ve çok büyük bir yazı masasının arkasında oturuyordu. Normal bir takım elbise giymişti. Ayağa kalktı, elimi sıkmak üzere bana doğru geldi. Bıyıklıydı, hiç de fena görünmüyordu. Elimini öptü. Aman Allahım, İngiltere Kralı George'un metresi olduğumu düşününce beni tepeden tırnağa öyle bir inceledi ki, Oswald, görmeliydin. 'Madam,' dedi, 'sizi tanıdığıma çok sevindim. Ortak arkadaşımız nasıllar?'

"Hafif bir gut hastalığı başlangıçı var,' dedim, 'ama genellikle sağlığı iyi.' Derken çikolata hikâyesine girmiştim; küçük çikolatasını büyük bir keyifle, kuzu gibi yedi. 'Harika bunlar,' dedi, çiğnerken. 'Büyükelçime söyleyeyim de bunlardan birkaç kilo yollasın bana.' Çikolatanın son lokmasını da yutunca saatime baktım. 'Rica ederim, oturun,' dedi.

"Odada dört tane büyük kanepeler vardı ve yerime oturmadan önce çevremi dikkatle inceledim. En yumuşak ve rahat olanını seçmek istedim. Dokuz dakika sonra seçtiğim kanepenin savaş alanı olacağını biliyordum."

"Güzel bir düşünce," dedim.

"Mor kadife kaplı kocaman bir şezlongu gözüme kestirdim. Kral ayakta kaldı, tıpkı düşündüğümüz gibi ellerini arkasında kavuşturarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Dedim ki: 'Ortak dostumuz, kendisinden herhangi bir özel dileğiniz olduğunda her zaman kendisine güvenebileceğinizi size söylememi istediler, efendim.'

"Teşekkür ederim,' dedi.

"Size bir mesaj daha yolladılar, Majesteleri.'

"Nedir o?'

"Ama söylersem kızmayacaksınız değil mi?'

"Kesinlikle hayır, madam. Söyleyin, başka ne dedi?'

"Dedi ki: yakışıklı Alfonso'ya söyle, ellerini sevgilimden uzak tutsun. Hem de bu sözcüklerle söyledi, Majesteleri.' Küçük Alfonso güldü, ellerini çırptı ve şöyle dedi: 'Sevgili lady, onun isteğine uyacağım, ama bunun çok güç olacağı-

na inanın."

"Yasmin," dedim. "çok kurnaz bir kancıksın."

"Oh, çok eğlenceliydi," dedi Yasmin. "Adamla oynamaya bayıldım. Şu benim uyduruk aşk serüvenimi deliler gibi merak ediyordu, ama konuyu açmaya da pek cesaret edemiyordu: Ağzımı aramak için bir sürü soru sorup duruyordu. 'Sanırım eviniz Londra'da.'

"'Elbette,' dedim. 'Normal yaşamımı sürdürdüğüm bir evim var Londra'da. Ayrıca, Windsor Great Park'ta da özel birisinin at binmeye gittiğinde beni kolayca bulabileceği, küçük ve çok gizli bir evim var. Ve Sandringham Estate'de gene bu kişi sülün avına gittiğinde, bir fincan çay içmek için uğrayabileceği küçük bir köy evim daha var. Herhalde biliyorsunuzdur, ava bayılır.'

"'Evet, biliyorum,' dedi Alfonso. 'İngiltere'nin en iyi avcısı olduğunu duyuyorum.'

"'Evet,' dedim, 'her konuda, Majesteleri.'

"'Ha!' dedi. 'Şakacı bir hanımefendi olduğunuzu görüyorum.'

"Saate bakıyor muydun?" dedim Yasmin'e."

"Elbette bakıyordum. Tam zaman geldiğinde ne anlattığını şimdi hatırlamıyorum, ama tıpkı Woresley'e de laboratuvarında olduğu gibi, cümlesinin tam ortasında donup kaldı. Haydi başlıyor, dedim kendi kendime. Boks eldivelerini giy bakalım."

"Üstüne saldırdı mı?"

"Hayır saldırmadı, ama unutma ki Woresley çift doz almıştı."

"Ah, tabii."

"Her neyse, donup kaldığında tam önümde duruyordu; üzerindeki pantolonu da oldukça dardı, tabii ki önünde neler olup bittiğini açıkça görebiliyordum. İşte tam o anda, ünlü kişilerin imzalarını topladığımı ve saray başlıklı kâğıda bir imzasını atıp atamayacağını sordum. Hemen kendim ayağa kalkıp masasına gittim, kâğıdı buldum, imza atmasını istedi-

ğim yeri gösterdim. Çok kolay oldu. Perişan haldeki adamcağz ne yaptığını bilmiyordu. İmzaladı. Kâğıdı hemen çantama yerleştirip yerime oturdum. Oswald, biliyorsun, tozun etkisini göstermeye başladığı o an'ı yakalarsan, bu insanlara yaptıramayacağın hiçbir şey yok. O kadar şaşırmış ve ne olduğunu anlayamamış bir halde oluyorlar ki, her şeyi yapabilirler. İmzalarını almak hiç sorun yaratmayacak. Neyse, yeniden kanepeye oturdum, Alfonso ayakta dikilmiş şaşkın şaşkın bana bakıyor, bir yandan da yutkunup duruyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, derin derin solumaya başlamıştı. Yanımdaki yeri göstererek 'Gelin, oturun Majesteleri,' dedim. Gelip yanıma oturdu. Bu şaşkınlık, yutkunma ve tedirginlik birkaç dakika sürdü, sonra toz etkisini göstermeye başladıkça, içinde kabaran müthiş şehvet duygularını görebiliyordum. Bu, kazanın içinde biriken buharın güvenlik 'supapı' dışında hiçbir yerden çıkamaması gibiydi. Güvenlik supapı da bendeniz küçükhanımdım. Bu küçükhanıma sahip olamazsa patlayacaktı. Birden, boğuk, oldukça da resmi bir ses tonuyla, 'Giysilerinizi çıkartmanızı istiyorum, madam,' dedi.

"Aman efendim!" diye haykırdım ellerimi göğüslerimin üstünde birleştirerek. 'Neler söylüyorsunuz!'

"Çıkartın onları,' dedi yutkunarak.

"Ama sonra beni baştan çıkartacaksınız, Majesteleri!' diye haykırdım.

"Lütfen beni daha fazla bekletmeyin," dedi gene yutkunarak.

"Bana sahip olursanız, gebe kalırım ve ortak arkadaşımız da aramızda bir şey olduğunu anlar. Öylesine kızar ki savaş gemilerini yollayıp, kentlerinizi bombalar.'

"Ona, sizi gebe bırakanın kendisi olduğunu söylersiniz. Haydi gelin, bekleyemiyorum.'

"Kendisi olmadığını anlayacaktır, Majesteleri, çünkü biz onunla her zaman önlem alırız.'

"Öyleyse şimdi de önlem alın!' diye haykırdı. 'Ve lütfen benimle tartışmayın, madam.'

"Harika idare etmişsin," dedim Yasmin'e. "Tabii, hemen şeyi geçiriverdin."

"Sorun olmadı," dedi. "Çok kolaydı. Woresley'le müthiş bir savaş yapmak zorunda kalmıştım, ama bu kez çay poşetini fincana koymak kadar kolay oldu."

"Sonra ne oldu?"

"Bu krallar oldukça garip oluyorlar," dedi Yasmin. "Bizim gibi sıradan ölümlülerin hiç duymadıkları bazı numaraları var."

"Ne gibi yani?"

"Yani," dedi, "öncelikle hiç kıılmıyorduk. Sanırım kralların elleriyle çalışmadıkları teorisi bu olsa gerek."

"Bütün işi sana gördürdü demek."

"Benim de kıılmamama izin vermedi."

"Saçmalama, Yasmin. Hiç kıılmamadan birleşme olur mu?"

"Krallarla olur," dedi. "Bekle de dinle. İnanmayacaksın. Böyle birşeyin olabileceğine inanmayacaksın."

"Nasıl birşey?"

"Mor kadife döşemeli şezlongu seçtiğimi söylemiştim," dedi Yasmin.

"Evet."

"Doğru yeri seçtiğim ortaya çıktı. Bu kahrolası kanepenin sanki özel olarak krallığın zıplama alanı olarak yapılmıştı. Bugüne kadarki en şahane deneyimim oldu. Altında sanki birşey vardı, Allah bilir nedir, sanki bir makine falan, kral bir kolu çevirince, kanepenin bir aşağı, bir yukarı oynamaya başladığı."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedim.

"Seninle dalga geçmiyorum!" diye haykırdı. "İstesem bile böyle birşeyi uyduramam herhalde."

"Gerçekten kanepenin altında bir *motor* olduğunu mu söylüyorsun? Peki, gördün mü?"

"Tabii ki hayır. Ama sesini duydum. Çok matrak bir ses çıkartıyordu."

"Petrolle çalışan bir motor muydu?"

"Hayır, petrolle çalışmıyordu."

"Neydi peki?"

"Saat zembereği gibi birşey."

"Zemberek! Olamaz. Nereden anladın zemberek olduğunu?"

"Çünkü aşağıya inmeye başladığında, adam bir kolu çeviriyordu, kanepenin yeniden yükselmeye başlıyordu."

"Bu anlattıklarının tek sözcüğünü bile anlayamıyorum," dedim. "Peki, bu kol ne biçim bir koldu?"

"Büyük bir kol," dedi. "Arabaların çalıştırma kolu gibi birşey ve çevirdiği zaman tıkr tıkr ses çıkartıp sonunda kilitleniyor gibiydi. O zaman anladım bunun bir zemberek olduğunu. Kolu her çevirişinde zemberek tıkırtısı duydum."

"Tanrım," dedim. "Hâlâ inanamıyorum."

"Krallar hakkında fazla şey bilmiyorsun," dedi Yasmin. "Krallar değişik oluyorlar. Çok sıkılıyorlar, bu yüzden ki sürekli olarak kendilerini eğlendirecek birşeyler arıyorlar. Şu deli Bavyera Kralına baksana, yemek masasının çevresindeki tüm iskemlelerin ortasına birer delik açtırmış. Yemeğin tam ortasında, tüm konukları, o harika giysileri içinde otururlarken, gizli bir vanayı açıyormuş ve o deliklerden yüksek basınçlı su fışkırmaya başlıyormuş. Tam kıçlarına fışkıran son derece basınçlı bir soğuk su. Bu krallar deli."

"Zemberekli kanepeye devam et," dedim. "Şaşırtıcı ve müthiş miydi?"

Yasmin şampanyasından bir yudum aldı, yanıtlamadan önce biraz duraksadı.

"Üstünde imalatçısının adı yok muydu?" dedim. "Acaba ben de bir tane edinebilir miyim?"

"Ben istemezdim."

"Neden?"

"Değmez de ondan. Aslında yalnızca bir oyuncak. Şapşal krallara özgü bir oyuncak. Yalnızca insanı şaşırtıcı bir özelliği var, hepsi bu. İlk çalışmaya başladığında hayatımın

en büyük şokunu yaşadım. 'Hey! neler oluyor?' diye bağırdım.

"Susun!" dedi Kral. 'Konuşmak yasaktır!'"

"Kanepenin altından yüksek bir vızıltı geliyor, lanet olası şey de gümbür gümbür titriyordu. Aynı zamanda bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu. Dürüstçe söylemek gerekirse Oswald, dalgalı bir denizde giden bir geminin güvertesinde at binmek gibi birşeydi. Oh, Tanrım, deniz tutması gibi midem bulanmaya başlayacak diye düşündüm. Midem bulanmadı, ama ikinci sefer kurduğunda işi kavramaya başladım. Yani, tıpkı at binmek gibiydi. Uyum sağlamak gerekiyor. Ritmi yakalamak zorundasın."

"Yani, hoşuna gitmeye, başladı?"

"Tam diyemeyeceğim. Ama yararları da var. En önemli hiç yorulmuyorsun. Yaşlı insanlar için harika olur."

"Alfonso, daha otuz üçünde."

"Alfonso delinin biri," dedi Yasmin. "Bir keresinde motorun kolunu çevirirken, 'Genellikle bu işi bir hizmetkâra yaptırırım,' demez mi. Tanrım, bu tam kaçık diye düşündüm."

"Peki, nasıl kurtuldun?"

"Kolay olmadı," dedi Yasmin. "Yani, ara sıra kanepenin kolunu çevirmek dışında hiçbir şey yapmadığı için bir türlü yorulmuyordu. Yaklaşık bir saat sonra, bıktım. 'Kapat şunu,' dedim. 'Bıktım artık.'"

"Ben emredene kadar devam edeceğiz,' dedi.

"Böyle konuşmayın,' dedim. 'Haydi, toparlanın.'

"Burada benden başka kimse emir veremez,' dedi.

"İyi öyleyse, diye düşündüm. Toplu iğneyi kullanmam gerekecek."

"Kullandın mı? Gerçekten iğneyi batırdın mı?" diye sordum.

"Çok iyi bildin, batırdım," dedi. "Yaklaşık beş santim kadar girdi."

"Ne oldu?"

"Ne olacak, neredeyse tavana çarpıyordu. Kulak paralayıcı bir çığlık atıp yere yuvarlandı. Arkasını ovalarken 'Beni deldin,' diye bağırdı. Ben hemen ayağa fırlayıp giyinmeye başladığımda, o da çırılçıplak hoplayıp zıplayıp, kıcını ovuşturarak, 'Bana iğne batırdın! Beni yaraladın! Bu ne cesaret!' diye avaz avaz bağııyordu."

"Harika," dedim Yasmin'e. "Şahane. Çok güzel. Görebilmeyi isterdim. Peki, kanadı mı?"

"Bilmiyorum, ayrıca bana ne, ama gerçekten bıkkınlık geldi içime; biraz yatışınca dedim ki: 'Dinleyin beni, dikkatle dinleyin. Ortak arkadaşımız bu olanları duyarsa sizi taşaklarınızdan asar. Bana tecavüz ettiniz, farkında mısınız?' Bu onu susturdu. 'Size ne oldu Allah aşkına?' dedim. Olabildiğince hızla giyiniyordum, bir yandan da bağıırıp duruyordum: 'Sizi böyle birşeyi yapmaya zorlayan şey nedir?' Bağıırmak zorundaydım, çünkü kahrolası kanepenin altında hâlâ gürültüler çıkararak çalışıyordu.

"'Anlayamıyorum,' dedi. Birden yumuşayıp sakinleşti. Gitmeye hazır olduğumda, gidip yanaklarından öptüm ve dedim ki: 'Bu olanları unutamam, olur mu?' Aynı anda, soylu organına asılı duran lastiği çabucak çekip çıkarttım, büyük bir fiyakayla odadan çıktım."

"Kimse seni durdurmaya kalkışmadı mı?" diye sordum.

"Hiç kimse."

"Dört dörütlük," dedim. "Harika bir iş başardın. Şu imzalı kâğıdı ver bakayım." Üzeri Kral tarafından imzalı, saray armalı kâğıdı aldım, dikkatle çantama yerleştirdim. "Şimdi git, eşyalarını topla," dedim. "İlk trenle gidiyoruz."

15

Yarım saat içinde eşyalarımızı toparlayıp otelden ayrıldık, tren istasyonuna yollandık. İkinci durak Paris'ti.

İşte böyleydi. Paris'e yataklı trenle parlak bir Haziran

sabahında vardık. Ritz'de odalarımıza yerleştik. "Nerede olursan ol," derdi babam, "kararsızlık çekersen Ritz Oteli'nde kal." Doğru söz. Yasmin stratejimizi tartışmak için benim odama geldi. Erken bir öğle yemeğine oturduk; ikimize de haşlanmış istakoz ve bir şişe Chablis. Masanın üzerinde duran öncelikli adaylar listesini önüme çektim.

"Ne olursa olsun, Renoir ve Monet en başta geliyor," dedim. "Sırasıyla."

"Onları nerede bulacağız?" diye sordu Yasmin.

Ünlü kişilerin buldukları yerleri bulmak asla zor değildir. "Renoir, Essoyes'de oturuyor," dedim. "Paris'in 120 mil güney-batısında, Champagne ile Bourgogne arasında küçük bir kasabadır. Şu anda yetmiş sekiz yaşında ve duyduğuma göre tekerlekli sandalyede yaşıyormuş."

"Aman Tanrım, Oswald, Kabarcık Tozunu zavallı, yataklak bir ihtiyara yediremem!" dedi Yasmin.

"Buna bayılacaktır," dedim. "Biraz damar sertliğinin dışında hiçbir şeyi yok. Hâlâ resim yapıyor. Şu an yaşayan ressamların en ünlüsü. Bu arada sana birşey daha söyleyeyim: Tarihte hiçbir ressam yaşarken yapıp da sattığı resimlerine, Renoir'ın aldığı kadar yüksek ücret alamadı. O bir deha. On yıl sonra onun çubuklarından bir servet kazanacağız."

"Karısı nerede?"

"Öldü. Yalnız bir adam. Onu kendine getireceksin. Seni görür görmez, hemen çıplak resmini yapmak isteyecektir."

"Bu hoşuma giderdi."

"Bu arada, Dédée adında bir modeli var, ona deli oluyor."

"Onu hemen hallederim," dedi Yasmin.

"Kartlarını doğru oynarsan sana bir tablo bile armağan edebilir."

"Hey, bu da hoşuma gider."

"Koparmaya çalış," dedim.

"Peki, Monet ne olacak?" dedi.

"O da yalnız yaşayan bir adam. Yetmiş dokuz yaşında,

Renoir'dan bir yaş büyük, Giverny'de inzivaya çekilmiş olarak yaşıyor. Buradan çok uzak değil. Paris'in biraz dışında. Bu aralar çok az insan onu ziyarete gidiyor. Clemenceau çok seyrek olarak uğruyormuş, duyduğuma göre pek başka kimse de yokmuş. Sen hayatına doğan bir güneş olacaksın. Belki de bir tablo daha? Bir Monet manzarası? Bunlar ileride yüzbinler edecek. Daha şimdiden onbinler ediyorlar."

Bu büyük ressamların birinden ya da her ikisinden de birer tablo edinebilme düşüncesi Yasmin'i çok heyecanlandırdı. "Bu işi bitirmek için daha birçok ünlü ressamı ziyaret edeceksin," dedim. "Büyük bir koleksiyon yapabilirsin."

"Bu oldukça güzel bir fikir," dedi. "Renoir, Monet, Matisse, Bonnard, Munch, Braque ve geri kalan hepsi. Gerçekten bu çok *gizel* bir fikir. Bunu düşünmeliyim."

Istakoz oldukça büyüktü ve kocaman kıskaçları çok lezzetliydi. Chablis de güzeldi; bir Grand Cru Bougros. İyi Chablis'ye tutkunumdur, yalnızca sert, sek Grands Cru'leri değil, üzümün tadını biraz daha fazla aldığınız Premiers Cru'leri de severim. Bu Bougros şimdiye dek hiç görmediğim bir sertlikteydi. Yasmin'le bir yandan yiyip içerken, öte yandan stratejilerimizi tartıştık. Benim savım, böylesine güzel ve alımlı bir genç kadını, hiçbir erkeğin geri çevirmeyeceği idi. Hiçbir erkek, antika bile olsa, böyle bir kadını umursamazlık edemezdi. Nereye gitsek, bunun doğruluğunu görüyordum. Aşağıda resepsiyonda çalışan nazik görümlü, mermer suratlı ibne bile, önünde dikilen Yasmin'i görünce allak bullak oldu. Adamı yakından seyrediyordum, gözlerinin içinde aniden başlayan o bilinen parlamayla, birdenbire dili dışarı çıkıp yalanmaya, kayıt formlarımızı verirken elleri titremeye başladı, sonunda ikimize de yanlış anahtarları verdi. Pırıl pırıl ışıldayan, buram buram cinsellik kokan bir yaratıktı şu Yasmin, kendi başına doğal bir Kabarcık Tozuydu sanki ve dediğim gibi dünyadaki hiçbir erkek ona kalkıp gitmesini söyleyemezdi.

Ama kızın kendini müşteriye sunuşundaki becerisi olma-

sa, bu cinsel kimyasalların hiçbir yararı olmazdı. Düzenli kâhya kadınlar ve sevecen eşler sorun yaratabilirlerdi. Benim iyimserliğim de, peşinde olduğumuz kişilerin hemen hepsinin de, ressam, müzisyen ya da yazar olmalarından kaynaklanıyordu. Hepsi sanatçı kişilerdi. Sanatçılar yanlarına en kolay yanaşabileceğiniz insanlardır. En ünlüleri bile, iş adamları gibi sıkı ağızlı sekreterler ve siyah elbiseler içindeki amatör gangsterlerin korumasında değildirler. Büyük iş adamları ancak bir sürü odadan, her köşesinde birer Cerbetus'un¹ nöbet tuttuğu uzun uzun tünellerden geçerek ulaşılabilecek inlerinde yaşarlar. Sanatçılar ise yalnızdırlar; kapılarını çaldığınızda genellikle kapıyı kendileri gelip açarlar.

Ama, Yasmin kapıyı hangi gerekçeyle çalmalıydı?

Ah evet, o, Mösyö Renoir ya da Mösyö Monet'ye büyük hayranlık duyan, ta ülkesinden kalkıp buralara kadar gelmiş, bu büyük adama saygılarını sunup küçük bir de armağan verip gidecek olan güzel sanatlar öğrencisi (müzik ya da edebiyat, hangisi uygunsa) genç bir İngiliz kıızıydı. Nunc dimittis.²

"Bu," dedim Yasmin'e, ıstakozun kısıkcından son et parçasını çıkartırken; bu arada aklıma geldi, ıstakozun kısıkcına çatalı sokup da o pembemsi et parçasını bir bütün halinde dışarı çekmek ne kadar güzeldir. Küçük bir kişisel zafer duygusunu verir insana. Biraz çocuksu olabilirim, ama aynı zafer duygusunu, bir cevizin kabuğunu kırıp içindeki cevizi parçalamadan bir bütün halinde çıkarttığımda da tadarım. Aslına bakarsanız, bir cevize her zaman içimdeki bu amaçla yaklaşıyorum. Böyle küçük oyunlar oynadığınız zaman yaşam daha eğlenceli oluyor. Neyse Yasmin'e dönelim. "Bu," dedim, "yüz deneyimin doksan dokuzunda, seni evlerine ya da atölyelerine davet ettirecektir. Şu gülümseyişin ve o şehvetli görünüşün karşısında, bu ihtiyar delikanlıların hiçbirinin seni

1. *Cerbetus*: Cehennemin kapısında bekleyen üç başlı köpek. (Çev.)

2. *Nunc dimittis*: Aziz Peter'in ilahisi. (Çev.)

geri çevirebileceğini sanmıyorum."

"Peki, ya karıları ya da köpekleri ne olacak?"

"Sanırım onları da atlatırsın. Ara sıra adamın resim yaptığı ya da yazı yazdığı için meşgul olduğunu, bu yüzden akşam saat altıda gelmeni söyleyebilirler. Ama, sonunda daima kazanacaksın. Unutma ki, yalnızca bir saygı sunmak için o kadar yol geldin. Ayrıca birkaç dakikadan fazla kalmayacağını da özellikle belirt."

"Dokuz," dedi Yasmin sırtarak. "Tam dokuz dakika. Ne zaman başlıyoruz?"

"Yarın," dedim. "Bugün öğleden sonra bir otomobil satın alacağım. Fransa ve Avrupa'daki çalışmalarımız için gerekli olacak. Yarın Essoyes'e gideceğiz ve Mösyö Renoir'la tanışacaksın."

"Hiç boşa zaman harcamıyorsun Oswald, değil mi?"

"Sevgilim," dedim, "servet sahibi olduktan sonra geriye kalan tüm zamanımı boşa geçireceğim. Ama, paralar bankada oluncaya kadar, çok sıkı çalışmalıyım. Sen de öyle yapmalısın."

"Sence bu ne kadar zaman alacak?"

"Servetlerimizi yapmamız mı? Yaklaşık yedi sekiz yıl. Fazla değil. Ondan sonra bütün bir yaşam boyu hiçbir şey yapmadan tembellik edeceğini düşünürsen, bu o kadar da uzun bir süreç değil."

"Hayır değil," dedi. "Her neyse, ben zaten bu işten oldukça hoşlanıyorum."

"Biliyorum."

"Ne hoşuma gidiyor, biliyor musun?" dedi. "Dünyanın en büyük adamları tarafından baştan çıkarılmak; bütün kraları tarafından. Bu gerçekten içimi gıcıkıyor."

"Haydi gidip bir Fransız arabası satın alalım," dedim. Dışarı çıktık; bu kez piyasaya yeni çıkmış, son model, dört koltuklu 10 beygirlik harika küçük bir Citroën *Torpedo* aldım. Bana 350 pound karşılığı Fransız frankına mal oldu, ama tam istediğim gibi bir arabaydı. Bagaj bölümü yoktu,

ama arka koltuklar valizlerimi, alet çantalarımı rahatça yerleştirebileceğim kadar genişti. Üstü açıktı, ama brandası yağmur başladığında bir dakikadan kısa bir sürede takılabiliyordu. Rengi, krallık kanı renginde, koyu maviydi; hızı da neredeyse 55 mile çıkıyordu.

Ertesi sabah, yolculuk laboratuvarımı arabanın arkasına yerleştirip Essoyes'e doğru yola koyulduk. Öğle yemeği için Troyes'de durduk, Seine Nehri'nin ünlü alabalığından yiyip (çok güzeldi, onun için ben iki tane yedim) çok lezzetli bir yerel şarap içtik. Essoyes'e öğleden sonra dörtte vardık, şimdi adını anımsayamadığım küçük bir otele yerleştik. Benim odam, her zamanki gibi laboratuvar haline dönüştü, menileri test etmek, hazırlamak ve dondurmak için gerekli tüm hazırlıkları yaptıktan sonra Yasmin'le birlikte Mösyö Renoir'ı bulmak için dışarı çıktık. Hiç de zor olmadı. Resepsiyondaki kadın bize adresi tam olarak anlattı. Kiliseyi geçtikten sonra, dedi, sağ taraftaki büyük beyaz ev.

Paris'te geçirdiğim bir yıldan sonra çok güzel Fransızca konuşabiliyordum. Yasmin de idare edebilecek kadar konuşuyordu. Çocukluğundaki Fransız dadılarının yararı olmuştu.

Evi hiçbir sorunla karşılaşmadan bulduk. Güzel bir bahçeyle çevrili, orta boy beyaz bir ahşap evdi. Bildiğim kadarıyla üstadın asıl evi burası değildi, malikânesi güneyde, Cagnes'daydı, ama herhalde sıcak yaz aylarında burasını daha serin buluyordu.

"İyi şanslar," dedim Yasmin'e. "Yüz metre ileride yolun kenarında beklerim seni."

Arabadan çıkıp kapıya doğru yürüdü. Gidişini izledim. Krem rengi bir elbise ve düz topuklu ayakkabılar giymişti, başında şapka yoktu. Soğukkanlı ve kendine güvenli bir tavırla kapıdan geçti, kollarını sallaya sallaya yürüyerek evin girişine vardı. Yürüyüşünde çok canlıydı, sanki ona eşlik eden küçük bir gölge vardı; biraz sonra dünyanın en büyük sanatçılarından birinin beynini ve bedenini infilak ettirecek birisinden çok, Başrahibeyi ziyarete giden küçük bir manastır öğ-

rencisi havasındaydı.

Ilık ve güneşli bir akşamüstüydü. Üstü açık arabanın içinde kendimden geçmişim. İki saat sonra Yasmin gelip yanındaki koltuğa oturduğunda uyandım.

"Ne oldu?" dedim. "Çabuk söyle! Her şey yolunda gitti mi? Onu gördün mü? Malı alabildin mi?"

Bir elinde kahverengi bir kese kâğıdı, öbür elinde de çantası vardı. Çantasını açıp imzalı kâğıdı ve de en önemlisi lastik keseyi çıkarttı. Elindekileri tek sözcük bile söylemeden bana doğru uzattı. Yüzünde garip bir ifade vardı, aşırı sevinç ile şaşkınlık karışımı bir ifade ve ben konuşurken sanki o beni duymuyor gibiydi. Sanki kilometrelerce uzaktaydı, kilometrelerce.

"Ne oluyor?" dedim. "Nedir bu müthiş sessizlik?"

Beni duymamışçasına camdan dışarı bakıyordu. Gözleri parlak, yüzü heyecanlı ve sanki garip bir ışık yayıyordu.

"Tanrı aşkına, Yasmin," dedim, "neyin var senin? Sanki bir hayal görmüş gibisin."

"Haydi, yoluna devam et," dedi. "Ve beni rahat bırak."

Biribirimize tek söz bile etmeden otele geri döndük, ikimiz de kendi odalarımıza çekildik. Hemen meni üzerinde mikroskopik bir inceleme yaptım. Meni canlıydı, ama sayı çok azdı, çok çok az. On çubuktan fazla yapamayacaktım. Ama her biri yirmişer milyon sperm içeren on tane çubuk olacaktı. Tanrım, bunlar ileriki yıllarda birisine bir servete malolacak diye düşündüm. Shakespeare'in yapıtlarının özgün metinleri gibi nadide şeyler olacaklar. Şampanya ile bir tabak *kaz ciğeri* ısmarlayıp, garsonla, Yasmin'e gelip bana katılacağını umduğumu belirten bir mesaj yolladım.

Yarım saat sonra geldi. Elinde o küçük kahverengi paket vardı. Ona bir bardak şampanya ikram edip, tost ekmeğinin üzerine de bir dilim *kaz ciğeri* hazırladım. Şampanyayı aldı, *kaz ciğeri*'ni istemedi ve sessizliğini sürdürdü.

"Haydi," dedim, "derdin ne senin?"

Bardağını bir dikişte boşaltıp, daha istemek için bana

doğru uzattı. Bardağı yeniden doldurdum. Onun da yarısını içip masanın üzerine bıraktı.

"Tanrı aşkına, Yasmin!" diye bağırdım. "Ne oldu?"

Bana sert sert baktı ve sadece, "Beni çarptı," dedi.

"Yani, sana *vurdu* mu? Aman Tanrım, çok zgnm.

Yani gerçekten sana yapıştırdı mı?"

"Saçmalama Oswald."

"yleyse *ne* söylemek istiyorsun?"

"Söylemek istediğim: arpıldım. Beni böylesine şaşkına eviren ilk adam."

"Oh, şimdi ne demek istediğini *anlıyorum!* Tanrıya şükür!"

"Bu adam bir harika," dedi. "Bir dahi."

"Elbette bir dahi. Bu yüzden onu seçtik."

"Evet, ama çok güzel bir dahi. Çok güzel bir adam, Oswald, çok kibar ve harika, onun gibi birini hiç tanımamıştıım."

"Peki, seni iyi becerdi mi?"

"Hem de nasıl."

"yleyse derdin ne?" dedim. "Suçluluk mu duyuyorsun?"

"Oh, hayır," dedi. "En küçük bir suçluluk bile duymuyorum. Yalnızca çok etkilendim."

"İşimizi bitirene kadar daha çok etkileneceksin," dedim. "Greceğin tek dahi, bu adam değil."

"Bunu biliyorum."

"Bu işi bırakıp kamıyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Bana biraz daha içki ver."

Bardağını bu kadar kısa süre içinde üçüncü kez doldurdum. Oturup içmeye devam etti. "Dinle, Oswald..."

"Dinliyorum."

"şimdiye dek bütün bu olaylarla dalga geçtik, öyle mi? Her şey biraz da şaka gibiydi, değil mi?"

"Saçma! Ben bu işi çok ciddiye alıyorum."

"Alfonso için ne diyorsun?"

"Onunla dalga geçen sendin," dedim.

"Biliyorum," dedi, "ama o hakketmişti. Soytarının biriydi."

"Nereye varmak istediğini anladığımı sanmıyorum," dedim.

"Renoir çok farklıydı," dedi. "Söylemeye çalıştığım şey bu. O bir deha. Tabloları yüzyıllar boyu yaşayacak."

"Spermleri de öyle."

"Dur da beni dinle," dedi. "Söylediğim şu: Bazı kişiler, bir halta yaramayan adamlar, yani soytarılar. Bazıları değil. Alfonso bir soytarı. Bütün krallar birer soytarı. Listemizde daha başka soytarılar da var."

"Kim?"

"Henry Ford bir soytarı," dedi. "Sanırım Viyana'daki herif, Freud da soytarının biri. Ve şu telsiz adam, Marconi. O da bir soytarı."

"Bütün bunun anlamı nedir?"

"Anlamı şu ki," dedi Yasmin, "soytarılarla dalga geçmek beni hiç rahatsız etmiyor. Onlara gerektiğinde biraz sert davranmak da beni üzmüyor. Ama Renoir, Conrad ve Stravinsky gibi adamların kışına toplu iğneler batırmaya başlamak beni çıldırtabilir. Hele bugün gördüğümden sonra."

"Bugün ne gördün ki?"

"Söyledim sana, gerçekten çok muhteşem ve harika bir adam gördüm."

"Ve seni çarptı."

"Allah kahretsin, doğru."

"Peki, sana şunu sorayım, o iyi vakit geçirdi mi?"

"Hem de nasıl," dedi. "Harika vakit geçirdi."

"Peki, anlat, neler oldu?"

"Hayır," dedi. "Sana soytarıları anlatmak umurumda değil, ama soytarı olmayanlar, kişiye özel."

"Tekerlekli iskemlede miydi?"

"Evet. Boya fırçasını da koluna bağlıyor, çünkü parmaklarını artık oynatamıyor."

"Damar sertliğinden mi?"

"Evet."

"Ona Kabarcık Tozu verdin mi?"

"Elbette."

"Fazla gelmedi mi?"

"Hayır," dedi. "Bu yaşa geldiğinde kesinlikle alman gerek."

"Ve sana bir resim verdi," dedim, kahverengi kese kâğıdını göstererek.

Paketi açtı, bana doğru çevirerek gösterdi. Pembe yankılı, uzun saçlı, mavi gözlü küçük bir kız çocuğunun yağlıboya bir tablosuydu. Gerçekten, şahane bir resim, büyüleyici birşey, Bakılmaya doyulmaz bir yapıt. Resimden sıcak bir ısı yayılıp bütün odayı kapladı. "Ben istemedim," dedi Yasmin. "Kendisi zorla verdi. Çok güzel değil mi?"

"Evet," dedim, "çok güzel."

16

Essoyes'ye yaptığımız dramatik ziyarette, Renoir'ın, Yasmin üzerinde yarattığı etkiler, çok şükür gelecekteki çalışmalarımızın zevkini kaçırarak kadar uzun sürmedi. Ben daima sorunları çok ciddiye almamışımdır ve inanıyorum ki herkes de benim gibi davranırsa dünyada hayat çok daha kolaylaşır. Kesinlikle hiçbir şeye karşı hırsım yok. Sizin de şimdiye dek anlamış olacağınız gibi hayatta kendime ilke edindiğim cümle şu olmuştur: Sıkıntılı bir işi üstlenmektense, hafif bir azar ıstımayı yeğlerim. Hayattan bütün istediğim, zevk alabilmektir. Ancak insan bu mutlu sona erişmeden önce çok para sahibi olmalıdır. Para zevk ve sefa düşkünü bir kimse için en gerekli şeydir. Krallığın anahtarıdır. Okuyucularım, "Hırslı bir insan olmadığını söylüyorsun, peki, ama para hırsının en iğrenç hırs olduğunu görmüyor musun?" diye düşünebilirler.

Bu o kadar da doğru değil. Bunun iğrenç birşey olup ol-

madığı, kişinin para kazanma biçimine göre değişir. Ben para kazanma yöntemlerim konusunda çok titizimdir. Para kazanma konusunda iki altın kuralın dışındaki tüm yöntemleri reddederim. Birincisi, bu iş beni çok eğlendirmeli. İkincisi ise, soyup soğana çevirdiğim o insancıklar da bu işten zevk almalılar. Bu çok basit bir felsefedir ve iş dünyasının bütün korsanlarına, kumarhanecilere, Maliye Bakanlarına, muhasebecilere içtenlikle öneririm.

Bu sürede iki şey çok açık bir biçimde ortaya çıktı. Birincisi, Yasmin'in her ziyaret ettiği sanatçıyla alışılmadık bir biçimde doyuma ulaşmasıydı. Sanatçının evinden ya da stüdyosundan gözlerinde ışıltılar ve yanaklarında pembe güllerle çıkıyordu. Bu beni olağanüstü yaratıcılıkları olan dahilerin, cinsel becerileri hakkında uzun uzun düşünmeye yöneltiyordu. Bu olağanüstü yaratıcılıkları başka alanları da mı etkiliyordu? Öyle ise, kadınları baştan çıkartmaya yönelik, benim gibi sıradan canlıların ulaşamayacağı bazı sırları ya da çok özel yöntemleri mi vardı? Yasmin'in yanaklarındaki pembelikler, gözlerindeki ışıltılar biraz gönülsüzce bile olsa, beni bu savın gerçekliğine inanmaya yöneltti.

Bütün bu olayın ikinci şaşırtıcı yanı da inanılmaz basitliydi. Yasmin'in malı teslim edecek adamlarıyla en ufak bir sorunu olmuyordu. Aslına bakarsanız, daha da önemlisi, bundan sonra da hiçbir sorunu olmayacağını açık olarak görülmesiydi. Erkekler yaratılış olarak çok eşlidirler. Buna bir de bu yaratıcı ruhlu sanatçıların erkekliklerinin hemcinslerinden daha güçlü olduğunu (tıpkı çok ağır içkici oldukları gibi) eklerseniz Yasmin'in hiçbirisiyle neden bir sorunu olmayacağını daha da iyi anlarsınız. Daha iyisi can sağlığı. Elinizde, anlatılamayacak kadar güzel genç bir kadına şaşkınlıktan açılmış gözlerle bakakalan en iyi kaliteden Sudan malı Kabarcık Böceği tozuyla yüklenmiş, inanılmaz derecede yetenekli, bu yüzden de son derece aktif sanatçılar vardı. Şaşkınlık içindeydiler. Mahvedici çikolatayı yuttukları anda alt üst olmuş ve tereyağlı tost ekmeğinin üzerinde servise hazır yumurtaya

benziyorlardı. Eminim ki bu durumda Papa'nın kendisi bile, dokuz dakika içinde cübbesini öbürleri gibi sırtından fırlatıp atmış olurdu.

Şimdi bir an için kaldığımız yere dönelim.

Renoir'dan sonra Paris'teki üssümüz olan Ritz'e döndük. Oradan ihtiyar Monet'nin peşine düştük. Giverny'deki şahane evine yollandık, daha önce olduğu gibi, kapının önünde Yasmin'i arabadan indirdim. İçeride üç saatten fazla kaldı, ama ben bunu hiç umursamadım. Bundan sonra da önümde böylesi uzun beklemelerin olacağını bildiğimden, arabanın arkasına küçük bir kitaplık yerleştirmiştim: bütün Shakespeare'ler, birkaç Jane Austen, birkaç tane Dickens, biraz Balzac ve Kipling'in son yapıtları.

Yasmin sonunda döndü; kolunun altında büyük bir tuval vardı. Kaldırımında salına salına sanki düş görüyormuş gibi ağır adımlarla yürüyordu; daha yakınıma gelince ilk dikkatimi çeken şey gözlerindeki o bildiğim sevinç pırıltıları ve yanaklarındaki parlak pembelik oldu. Hindistan İmparatorunu az önce yutup tadını da çok lezzetli bulmuş evcil bir kaplanı andırıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Resmi görelim."

Monet'nin Giverny bahçesindeki nilüferlerin pastel bir çalışmasıydı, hakiki bir güzellik.

"Mucize yaratıcısı olduğumu söyledi."

"Doğru söylemiş."

"Hayatında gördüğü en güzel kadınmışım. Burada kalmamı istedi."

Monet'nin menisi, bir yaş daha büyük olmasına rağmen Renoir'inkinden sayıca daha fazlaydı ve yirmibeş tane çubuk yapabileceğime emindim. Ancak her çubukta en fazla yirmi milyon sperm bulunabilecekti, ama bu da yeterliydi. Çok işe yarayacaklardı. Bu Monet çubukları kesinlikle ileride yüzbinler edecekti.

Derken çok büyük bir rastlantı oldu. O günlerde Paris'te Diaghilev adında çok ünlü, müthiş bir bale yapımcısı vardı. Diaghilev yeni artistler bulmakta çok büyük bir yeteneğe sahipti. Şu sıralar yani 1919 yılında da topluluğunu savaş sonrasında yeniden toparlayıp yeni bir bale repertuarı hazırlamaya çalışıyordu. Bu nedenle çevresinde çok yetenekli kişiler toplanmıştı. Örneğin şu günlerde:

Igor Stravinsky, Diaghilev'in *Pulcinella*'sının müziğini hazırlamak için İsviçre'den buraya gelmişti. Pablo Picasso dekorları hazırlıyordu.

Picasso aynı zamanda *Üç Köşeli Şapka*'nın dekorlarını da yapıyordu.

Henri Matisse, *Le Chant de Rossignol*'ün kostümlerini hazırlamakla görevlendirilmişti.

Ve adını daha önce hiç duymadığımız bir başka ressam, Andre Derain, *Şahane Butik* adlı oyunun dekorlarını hazırlamaktaydı.

Stravinsky, Picasso ve Matisse bizim listedeydiler. Mös-yö Diaghilev'in yargısının bizimkinden daha iyi olacağı düşüncesiyle Derain'in adını da listeye almaya karar verdik. Bu adamların tümü Paris'teydi.

Önce Stravinski'yi seçtik. Piyanoda *Pulcinella* üzerine çalışırken Yasmin karşısına dikildi. Kızmıştan çok şaşırmış gibiydi. "Merhaba," dedi. "Kimsiniz?"

"Ta İngiltere'den size bir çikolata ikram etmeye geldim," dedi Yasmin.

Yasmin'in çoğu zaman takındığı bu anlamsız tavır, bu kibar ve dost görünümlü adamın tüm silahlarını indirmesine neden oldu. Gerisi kolaydı, aslında ben sulu ayrıntılara girmek istememe rağmen, Yasmin sessiz kaldı.

"Bana hiç değilse nasıl bir adam olduğunu anlatmalısın."

"Korkunç akıllı," dedi. "Oh, çok akıllı ve çok hızlı ve çok zeki. Koskoca bir kafası ve haşlanmış yumurta gibi bir burnu var."

"O da bir dahi mi?"

"Evet," dedi, "bir dahi. Tıpkı Monet ve Renoir gibi on-
da da bir kıvılcım var."

"Kıvılcım nedir?" diye sordum. "Neresinde? Gözlerinde
mi?"

"Hayır," dedi. "Özellikle biryerinde değil. Yalnızca *var*.
Varlığını hissediyorsun. Azizlerin başındaki hale gibi."

Stravinsky'den elli çubuk yaptım.

Sıra şimdi Picasso'daydı. O ara Rue de la Boetie'de bir
stüdyosu vardı. O gün Yasmin'i kahverengi boyalı kapının
önünde bıraktım. Kapının zili yoktu, Yasmin kapıyı itip içeri
girdi. Dışarıda arabada beklerken, *La Cousine Bette*'i oku-
maya başladım. Sanırım ihtiyar Fransızın bugüne değin yaz-
dığı en iyi kitap.

Ancak daha dört sayfa okumuştum ki, arabanın kapısı
açılıp Yasmin'in paldır küldür yan koltuğa atlamasına inana-
madım. Saçı başı darmadağınık, ispermeçet balinası gibi so-
luyordu.

"Tanrım, Yasmin! Ne oldu?"

"Aman Tanrım!" diye inledi. "Aman Tanrım!"

"Seni kovdu mu?" diye haykırdım. "Hırpaladı mı?"

O da bana bir an önce anlatabilmek için nefes nefese-
ydi. Yüzü ter içindeydi. Elinde ekmek bıçağı olan bir manyak
tarafından binanın çevresinde dört tur kovalanmış gibi görü-
nüyordu. Biraz yatışmasını bekledim.

"Aldırma," dedim. "Birkaç tanesinde başarısızlığa uğra-
mamız doğaldır."

"Bu herif iblisin biri!"

"Ne yaptı?"

"Herif bir boğa! Tıpkı azgın bir boğa!"

"Devam et."

"Ben içeri girdiğim zaman büyük bir tuvalin üzerinde ça-
lışıyordu, sonra bana doğru döndü, simsiyah gözleri öylesine
açıldı ki, nerdeyse yuvarlaklaştı. 'Oley' diye bir nara atıp, ba-
cakları üzerinde ağır ağır yaylanarak, sanki üzerime sıçraya-

cakmış gibi bana doğru sokulmaya başladı."

"Sıçradı mı?"

"Evet," dedi Yasmin. "Sıçradı."

"Aman Tanrım."

"Elinden fırçasını bile bırakmadı."

"Tabii ki prezervatifi takamadın."

"Ne yazık ki hayır. Çantamı bile açmaya fırsat bulamadım."

"Allah kahretsin!"

"Kasırgaya tutulmuştum, Oswald."

"Adamı biraz yumuşatacak birşeyler yapamadın mı? Hatırlamıyor musun, ihtiyar Woresley'i nasıl idare edip.oyalamıştın?"

"Bu herifi hiçbir şey durduramazdı."

"Neredeydin, yerde mi?"

"Hayır. Beni kanepе gibi birşeyin üstüne fırlattı. Her yerde boya tüpleri vardı."

"Hepsi üstünde. Elbisene bak."

"Biliyorum."

Eminim ki kimsenin bu başarısızlıktan ötürü Yasmin'i suçlamaya hakkı yoktu. Gene de üzuldüm. Bu ilk başarısızlığımızdı. Daha başkalarının olmamasını diledim.

"Ondan sonra ne yaptı biliyor musun?" dedi Yasmin. "Pantolonunu ilikle ve 'Teşekkür ederim küçükhanım. Çok canlandırıcıydı. Şimdi işimin başına dönmeliyim,' dedi ve arkasını döndü Oswald! Arkasını döndü ve resim yapmaya devam etti!"

"O bir İspanyol," dedim. "Alfonso gibi." Arabadan inip çalıştırma kolunu çevirdim, geri döndüğümde Yasmin aynada saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. "Söylemeye utanıyorum ama," dedi, "bundan da oldukça hoşlandım."

"Tahmin ediyorum."

"Olağanüstü bir canlılık."

"Peki, söyle bakalım," dedim, "Mösyö Picasso da bir da hi mi?"

"Evet," dedi. "Çok güçlüydü. Bir gün çok ünlü olacak."

"Hay Allah!"

"Ne yapalım, hepsini de kazanamayız ki, Oswald."

"Biliyorum."

Sıra Matisse'teydi.

Yasmin, Mösyö Matisse'le yaklaşık iki saat birlikte oldu, küçük hırsız elinde bir tabloyla gelmeseydi çok şaşırıcaktım. Gerçekten çok güzel bir tuvaldi, mavi ve yeşil ağaçlar, gölgeler, 1905 tarihli ve imzalı, şahane bir Fauve manzarası.

"Harika bir resim," dedim.

"Adam da harika," dedi. Matisse hakkında söylediği tek söz bu oldu. Başka tek söz etmedi.

Elli çubuk.

17

Gezici likit nitrojen dolabım çubuklarla dolmaya başlamıştı. Kral Alfonso, Renoir, Monet, Stravinsky ve Matisse. Ama birkaç kişilik daha yer vardı. Her çubukta ¼ cc'lik madde bulunuyordu; ve çubuğun kendisi de kibrit çöpünden biraz daha kalın, biraz daha uzundu. Elli çubuğu yan yana dizip bir sıraya yerleştirdiğim de pek fazla yer kaplamıyordu. Bu seferimizde üç tane daha alabileceğimize karar verdim ve Yasmin'e Marcel Proust, Maurice Ravel ve James Joyce'u ziyaret edeceğimizi söyledim. Hepsi de Paris yöresinde yaşıyorlardı.

Yasmin'le benim bu ziyaretleri birbiri ardına yaptığımızı sanıyorsanız yanıyorsunuz. Gerçekte çok yavaş ve dikkatli hareket ediyorduk. Her iki ziyaretin arasında yaklaşık bir hafta geçiyordu. Bu da bana, üstüne gitmeden önce, yeni kurbanımız hakkında soruşturma yapabilme fırsatını veriyordu. Asla bir evin kapısına dayanıp, kapıyı çaldıktan sonra her şeyin yolunda gitmesi için dua etmedik. Ziyaretimiz öncesinde, adamın alışkanlıkları, çalışma saatleri, ailesi, varsa

hizmetkârları hakkında her şeyi öğreniyordum; gideceğimiz saati de çok dikkatle seçiyorduk. Yine de birkaç kez Yasmin, adamın ya karısının ya da hizmetçisinin alışverişe gitmek için evden çıkmasını arabada beklemek zorunda kaldı.

Şimdiki seçimimiz Mösyö Proust'tu. Kırk sekiz yaşındaydı ve 1913'te, altı yıl önce, *Du Côte de chez Swann*'i yayımlamıştı. Şimdi de *A l'Ombre des Jeunes Filles en Fleurs* adlı yapıtı çıkmıştı. Bu kitap eleştirmenlerden çok büyük övgüler almış, adama da Concourt Ödülünü kazandırmıştı. Ama Mösyö Proust konusunda biraz huzursuzdum. Gerçekten de soruşturmalarım onun garip bir ördek olduğunu ortaya koymuştu. Sınırsız derecede zengindi. Züppenin tekiydi. Yahudi düşmanıydı. Kibirliydi. Astımıyla boğuşan bir hastalık hastasıydı. Öğleden sonra dörde kadar uyuyor, geceleri de sabaha kadar oturuyordu. Laurent-Pichet Caddesi 8 numaradaki binada oturuyor, Celeste adındaki sadık hizmetçisi ona bekçilik ediyordu. Bu bina ünlü aktrist Rejane'a aitti, Proust'un oturduğu dairenin altındaki dairede Rejane'ın oğlu, binanın geri kalan kısmında da kadının kendisi oturuyordu.

Mösyö Proust'un gazete ve dergilerde kitapları hakkında yazı yazan eleştirmenleri etkilemek için para ve kandırma dahil her yolu deneyecek kadar vicdansız biri olduğunu öğrendim. Üstüne üstlük, gerçek bir eşcinseldi. Sadık Celeste'den başka hiçbir kadına, yatak odasına girme izni verilmişti. Bu adamı daha yakından inceleyebilmek için, kendimi, yakın arkadaşı olan Prens Soutzo'nun evinde bir akşam yemeğine davet ettirdim. Orada, Mösyö Proust'un önemsenecek hiçbir yanı olmadığını anladım. Siyah bıyıkları, yuvarlak patlak gözleri ve sarkık suratıyla sinema sanatçısı Charlie Chaplin'e inanılmayacak derecede benziyordu. O gece, Prens Soutzo'da, yemek odasındaki hava cereyanından yakınıp durdu. Konukları tersleyip, kendisi konuşurken herkesin susmasını bekliyordu. O gece söylediği inanılmaz iki cümleyi hâlâ hatırlıyorum. Kadınları tercih eden bir erkek için "Tümüyle anormal," dedi. İkincisinde de "Erkeklere düş-

künlük mertliktir," dedi. Kısacası kurnaz bir adamdı.

"Bekle bir dakika," dedi Yasmin bütün bunları anlattığımda. "Kulampara rolü üstleneceksem, çok sıkılırım."

"Neden olmasın?"

"Aptallaşma Oswald. Yüzde yüz ibnelere takılıyorsa..."

"O buna *invert* diyor."

"Ne deyip demediği beni ilgilendirmiyor."

"Bu Pruşça bir sözcük," dedim. "Sözlüklerde 'invert' sözcüğünün tam karşılığı olarak 'alt üst etmek' yazıyor."

"Beni alt üst edemiyor, teşekkür ederim," dedi Yasmin.

"Heyecanlanma."

"Boşa zaman harcıyoruz," dedi. "Yüzüme bile bakmayacaktır."

"Bence bakacaktır."

"Ne yapmamı istiyorsun, korodaki çocuklar gibi mi giyineyim?"

"Ona çift doz Kabarcık Tozu vereceğiz."

"Bu, onun alışkanlıklarını değiştirmeyecektir."

"Hayır," dedim. "Öylesine şehvete kapılacaktır ki, senin cinsini umursamayacaktır."

"Beni alt üst edecek, öyle mi?"

"Hayır, öyle değil."

"Beni virgül gibi bükecektir."

"Sen de yanına bir şapka iğnesi al öyleyse."

"Bu iş yürümeyecek," dedi. "Yirmi dört ayar bir puşt olduğuna göre, bütün kadınlar ona itici geliyor." "

"Ondan malı almak bizim için çok önemli," dedim. "Elli Proust çubuğu olmazsa koleksiyonumuz eksik kalacak."

"Gerçekten bu kadar önemli mi?"

"Olacak," dedim. "Eminim. İleriki yıllarda Proust çocukları için müthiş bir talep patlaması olacak."

Yasmin, Ritz'in penceresinden Paris'in kurşuni bulutlu gökyüzüne bakıp, "Konu buysa, yapılacak tek bir şey var," dedi.

"Nedir o?"

"Bu işi sen çözümleyeceksin."

Şaşırıp, yerimden fırladım.

"Kendine gel!"

"Erkek istiyor," dedi. "Sen de erkeksin. Hem de harikasın. Gençsin, yakışıklısın, zamparasın."

"Evet, ama ibne değilim."

"Cesaretin mi yok?"

"Tabii ki cesaretim var. Ama alan çalışmalarını senin konunun, benim değil."

"Kim söylemiş?"

"Bir erkekle uğraşamam Yasmin, biliyorsun."

"O bir erkek değil. Puştun teki."

"Allah aşkına!" diye bağırdım. "Bir puştun yanıma yaklaşmasıyla bile çıldırabilirim! Bana bir lavman yapılması bile haftalar boyu titrememe neden olur!"

Yasmin, sonu gelmez bir gülme krizine tutuldu. "Sanırım şimdi de," diye ekledi, "bana dübürünün küçük olduğunu söyleyeceksindir."

"Evet. Mösyö Proust'un onu genişletmesine de izin vermem," dedim.

"Korkağın tekisin, Oswald," dedi.

Bu bir kördüğümdü. Suratım asıldı. Yasmin kalkıp kendine bir içki koydu. Ben de aynı şeyi yaptım. Oturup sessiz bir biçimde içkilerimizi yudumladık. Akşamın karanlığı daha yeni iniyordu.

"Bu akşam yemeğe nereye gidelim?" diye sordum.

"Farketmez," dedi. "Sanırım ilk önce bu Proust sorununu çözmemiz gerek. Bu puştun kaçırılmak istemiyorum."

"Bir fikrin var mı?"

"Düşünüyorum," dedi.

İçkimi bitirip yenisini doldurdum. "Sen de bir tane daha ister misin?" diye sordum Yasmin'e.

"Hayır," dedi. Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Bir süre sonra, "Evet, ama acaba yürür mü diye düşünüyorum," dedi.

"Nedir o?"

"Aklıma bir fikir geldi."

"Söyle bakalım."

Yasmin yanıt vermedi. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü, camdan aşağıya bakmaya başladı. Dolu dolu beş dakika süresince, o pencereden aşağıya, hareketsiz ve düşünerek bakarken, ben de konuşmadan onu seyrettim. Birdenbire sağ elini arkasına doğru uzatıp, havada sanki sinek yakalıyormuş gibi hareketler yapmaya başladı. Bunu yaparken çevresine bakmıyordu. Pencereden dışarı sarkmaya ve bu görünmeyen sinekleri yakalamaya devam ediyordu.

"Allah aşkına, ne oluyor?" dedim.

Bana dönüp baktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "İşte bu harika!" diye haykırdı. "Bayıldım buna! Ben çok akıllı bir küçük kızım!"

"Baklayı çıkar öyleyse ağzından."

"Bu biraz hileli olacak," dedi, "ve çok acele etmem gerekecek, ama yakalamada çok iyiyimdir. Düşünmeye başla bakalım. Kriket topunu yakalamada her zaman ağabeyimden daha başarılı olmuşumdur."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Erkek kılığına girmemden söz ediyorum."

"Kolay," dedim. "Hiç sorun değil."

"Çok güzel bir erkek."

"Ona toz verecek misin?"

"Hem de çift doz," dedi.

"Bu biraz tehlikeli değil mi? İhtiyar Woresley'e olanları unutmamalısın."

"İşte bu adamın da tam öyle olmasını istiyorum," dedi.

"Aklının başından gitmesini istiyorum."

"Lütfen bana tam olarak ne düşündüğünü söyler misin?"

"Bu kadar çok soru sorma, Oswald. İşin bu yanını bana bırak. Mösyö Proust'u hoş bir oyun olarak görmeye başladım. O adam soytarı sınıfına dahil, bu yüzden ona soytarı

muamelesi yapacağım."

"Aslında değil," dedim. "O bir dahi. Her şeye rağmen toplu iğneni yanına al. Kraflık iğnesini. İspanyol Kralının kışına beş santim giren o iğneyi."

"Bir ekmek bıçağı beni daha mutlu ederdi," dedi.

Önümüzdeki birkaç günü Yasmin'i erkek kılığına sokmak için harcadık. Terziye, ayakkabıcıya, perukacıya çok büyük bir kıyafet balosuna hazırlandığımızı söyledik ve hepsi de çok büyük bir heyecanla koşturdular. Güzel bir peruk, bir insanı nasıl da değiştiriyor. Peruk takılıp, makyaj da yapıldıktan sonra Yasmin tam bir erkek oldu. Az kadınımsı gri bir pantolon, bir mavi gömlek, ipek bir kravat, çiçekli bir yelek ve açık kahverengi bir ceket seçtik. Ayakkabıları çift renkliydi: beyaz ve kahverengi. Şapkası enfiye renginde yumuşak derili ve geniş kenarlıydı. Soylu göğsünün kabarıklarını kalın bandajlarla sararak gizledik. Ona fısıltı gibi konuşarak sesini gizlemesini öğrettim ve Celeste kapıyı açtığı anda, ardından Mösyö Proust'un karşısına çıktığında neler söyleyeceğini, nasıl konuşacağını belki yüzlerce kez sıkılmadan prova ettirdim.

Bir hafta sonra harekete geçmeye hazırдық. Yasmin gerçek Prusya tarzında alt üst edilmekten kendini nasıl kurtarmayı düşündüğünü bana hâlâ anlatmamıştı, ben de bu konuda onu sıkıştırmıyordum. Bu adamı halletmeyi kabul ettiği için yeterince sevinliydim.

Adamın evine akşamüstü saat yedide gitmesine karar verdik. O saatte kurbanımız uyanalı üç saat gibi bir süre geçmiş olurdu. Yasmin'in Ritz'deki odasında giyinmesine yardım ettim. Peruk şahaneydi. Altın sarısı, hafif bukleli ve oldukça da uzun bir saç gibi duruyordu. Gri pantolon, çiçekli yelek ve sütlü kahverengi ceket ona biraz kadınımsı ama çok yakışıklı bir erkek görünümü veriyordu.

"Hiçbir oğlancısı sana dayanamaz," dedim.

Gülümsedi, ama hiçbir yorum yapmadı.

"Dur biraz," dedim. "Eksik olan birşey var. Pantolonu-

nun önünün boş olduğu açıkça belli. Bu bizi ele verebilir." Otel idaresinin ikram ettiği meyve tabağı masanın üzerinde duruyordu. Küçük bir muz aldım. Yasmin pantolonunu indirdi, muzu kasiğının üstüne flasterle yapıştırdık. Pantolonu yukarı çekince görünüm çok çarpıcıydı; tam yerinde duran ve de oldukça dikkati çeken bir çıkıntı.

"Görecek," dedim. "Bu onu aptala çevirecek."

18

Aşağı inip arabaya bindik. Laurent-Pichet caddesine gittik, yolun karşı kıyısında, sekiz numaraya yirmi metre kala arabayı park ettim. Evi inceledik. Ön kapısı siyah olan, büyük bir taş binaydı. "Haydi atla aşağı," dedim. "İyi şanslar. İkinci katta oturuyor."

Yasmin arabadan indi. "Muz biraz rahatsız ediyor," dedi.

"Şimdi erkek olmanın nasıl olduğunu anlıyorsun," dedim.

Arkasını döndü, elleri cebinde eve doğru yürüdü. Kapıyı ittiğini gördüm. Herhalde binada birkaç daire olduğu için, sokak kapısı kilitli değildi. İçeri girdi.

Çıkışını beklemek üzere arabaya yerleştim. Ben general olarak, onu savaşa hazırlamak için her şeyi yapmıştım. Bundan sonrası asker Yasmin'e aitti. İyi silahlanmıştı. Yanında çift doz Kabarcık Tozu (sonunda buna karar vermiştik) ve üzerinde Yasmin'in temizlemek istemediği İspanyol Krallık kanı izlerini taşıyan şapka iğnesi vardı.

Paris'te sıcak, ama bulutlu bir Ağustos akşamıydı. Citroën *Torpedo*'mun tentesi arkaya katlanmıştı. Koltuğum rahattı, ama içim kitap okumaya elvermeyecek kadar kıpır kıpırdı. Evi çok iyi görebiliyordum. Sanki büyülenmiş gibi, gözlerimi eve diktim. Mösyö Proust'un oturduğu ikinci katın geniş pencereleri ve iki tarafa bağlanmış kadife perdeleri göre-

biliyordum, ama evin içi gözüküyordu. Yasmin şimdiye çoktan yukarıda, belki de bu odada, ona çok dikkatle öğrettiğim gibi, "Yalvarırım beni bağışlayınız, Mösyö, ama sizin kitaplarınıza aşığım. Size saygılarımı sunabilmek için ta İngiltere'den geldim. Lütfen bu çukulataları kabul buyurunuz... çok lezizdirler... bir tane yiyebilir miyim... bir tane de siz alır mısınız..." demeye başlamıştı bile.

Yirmi dakika bekledim. Otuz dakika bekledim. Saate bakıp duruyordum. Yasmin'in daha önce Renoir ve Monet ile yapmış olduğu baş başa tatlı bir söyleşiyi bu oğlancıyla yapamayacağını düşündüm. Bu ziyaret kısa ve ünlü yazara çok zorlu anlar yaşatacak bir ziyaret olacaktı.

Kesinlikle haklıydım. Yasmin gittikten tam yarım saat sonra büyük siyah kapının açıldığını ve kızın dışarı çıkmakta olduğunu gördüm.

Bana doğru yürümeye başladığında üstünde başında perişanlık izleri aradım. Hiç yoktu. Enfiye renkli şapkası başında az önceki biçimde duruyordu. Görünümü de giderken olduğu gibi temiz ve yakışıklıydı.

Yoksa değil miydi? Yürüyüşünde bir yaylanma eksikliği yok muydu? Gerçekten vardı. Ve o uzun muhteşem bacaklarını biraz fazla dikkatle hareket ettirmiyor muydu? Kesinlikle öyle. Aslında selesi çok rahatsız bir bisikletle yapılan uzun bir geziden yeni dönen biri gibi yürüyordu.

Bu ufak gözlemler beni rahatlattı. Açıklıkla belliydi ki, benim yakışıklı askerim şiddetli bir savaştan çıkmıştı.

"İyi geçmiş," dedim arabaya girdiğinde.

"İyi geçtiğini nereden anladın?"

Bu bizim Yasmin de oldukça soğukkanlıydı.

"Kötü gittiğini söyleme sakın."

Yanıtlamadı. Koltuğa yerleşip, kapıyı kapattı.

"Bilmeliyim Yasmin, malı aldıysan hemen geri dönüp dondurmam gerek."

Almıştı. Elbette ki almıştı. Hemen otele dönüp elli tane benzersiz çubuk yaptım. Yaptığım mikroskopik yoğunluk öl-

çümüne göre her çubukta en azından yetmiş beş milyon sperm vardı. Bunların güçlü spermler olduğunu biliyordum, çünkü bu olaydan on dokuz yıl sonra bugün şu satırları yazarken Fransa'da dolaşıp duran ve babaları Marcel Proust olan on dört tane çocuğun varlığını biliyorum. Kim olduklarını yalnızca ben biliyorum. Bu gibi şeyler büyük sırlardır. Benimle annelerin arasında olan sırlar. Kocalar bilmezler. Bu annenin sırrıdır. Tanrım, bu on dört tane aptalca zengin, hırslı, edebi kafalı anneleri görmelisiniz. Her biri de, Proust piçine gururla bakarken, dünyanın en büyük yazarını doğurduğunu düşünüyor. Aslında yanlış. Hepsi de yanlış düşünüyor. Büyük bir yazardan, büyük bir yazar doğar diye bir kural yok. Küçük bir olasılıkla küçük yazarlar yetiştirebilirler, ama hepsi bu kadar.

Büyük ressamlardan, büyük ressamların çıkabileceği biraz daha olası sanırım. Teniers'e, Breughel'e, ve Tiepolo'ya ve hatta Pissarro'ya bakın. Ve müzikte olağanüstü Johann Sebastian'a. Bunlar o kadar büyük dehalardı ki, birazının çocuklarına geçmemesi olanaksızdı. Ama yazarlar öyle değil. Büyük yazarlar genellikle taşlı topraklardan yetişirler; madden işçilerinin ya da domuz kasaplarının ya da yoksul öğretmenlerin çocuklarıdır. Ama bu basit gerçek, edebiyat ukalâsı birkaç zengin kadını Bay Proust'tan ya da olağandışı Bay James Joyce'tan bir bebek sahibi olma isteğini önleyemezdi..

Proust'un elli tane çubuğunu hazırlayıp sıvı nitrojene yerleştirdiğimde saat neredeyse akşamın dokuzu olmuştu. Yasmin yıkanıp, şık kadın giysilerini giyip geldi ve başarıımızı kutlamak için onu Maxims'e yemeğe götürdüm. Bana hâlâ neler olduğu hakkında tek söz etmemişti.

Güncelerime yazdığımıza göre o akşamki yemeğimize ikimiz de birer düzine salyangoz yiyerek başlamışız. Ağustos ayının ortalarıydı ve yaban tavukları Yorkshire ve İskoçya'dan bu tarafa doğru gelmeye başlamışlardı. Bu yüzden iki tane yaban tavuğu ısmarladım ve şefgarsona az pişmiş olmalı-

rını söyledim. Şarabımız da en beğendiğim Bourgogne şaraplarından bir şişe Volnay'di.

"Şimdi," dedim siparişlerimizi verdikten sonra, "her şeyi anlatabilirsin."

"Tüm ayrıntılarıyla mı istiyorsun?"

"En küçük ayrıntısına kadar."

Masada bir tabak turp vardı; Yasmin bir tanesini ağzına atıp ısırды. "Kapıda bir zil vardı," dedi, "çaldım. Celeste kapıyı açtı, bana ters ters baktı. Celeste'i görmeliydin Oswald. İnce burunlu, bıçak gibi ağızlı sıska kadın, kahverengi küçük gözleriyle korkunç tiksiniyormuşçasına beni tepeden tırnağa süzdü. 'Ne istiyorsunuz?' dedi soğuk bir tavırla. Ben de taptığım bu ünlü yazara küçük bir armağan sunmak üzere İngiltere'den geldiğimi söyledim. 'Mösyö Proust çalışıyorlar,' deyip kapıyı suratıma kapatmaya çalıştı. Kapının arasına ayağımı koyup onu engelledim, sonra itip içeri girdim. 'Bu kadar yolu, çaldığım kapının suratıma kapanması için gelmedim,' dedim. "Lütfen efendinize, onu görmek için beklediğimi söyleyin."

"Çok iyi yapmışsın," dedim.

"Diklenmek zorundaydım," dedi. "Celeste şöyle bir baktı. 'Adınız neydi?' diye fısıldadı. 'Bay Bottomley,' dedim, 'Londra'dan.' Bu ad da bayağı hoşuma gitti."

"Uygun," dedim. "Kadın seni takdim etti mi?"

"Oh, evet. Ve ardından bu küçük, komik, patlak gözlü oğlanc, hâlâ elinde tuttuğu kalemiyle, dışarı çıktı."

"Sonra ne oldu?"

"Derhal bana öğrettiğin o uzun konuşmaya, 'Lütfen beni bağışlayın efendim...' diye başlayıp ancak beş on sözcük etmişim ki ellerini çarpıp bağırdı: 'Yeter! Sizi çoktan affettim!' Sanki hayatında gördüğü en güzel, en alımlı, en şeker delikanlı benmişim gibi hayranlıkla bakmaya başladı. Aslında da eminim ki öyleydim."

"İngilizce mi, Fransızca mı konuşuyordu?"

"İkisinden de biraz. İngilizcesi fena değildi, benim Fran-

sızcam kadar, bu yüzden pek farketmedi."

"Ve tabii sana bayıldı."

"Gözlerini benden ayıramadı. 'Peki, teşekkür ederim Celeste,' dedi dudaklarını yalayarak. Celeste bundan hiç hoşlanmadı. Yerinden kıınıldamadı. Kadın belâ kokusunu almıştı.

"'Çekilebilirsin Celeste,' dedi Mösyö Proust, sesini yükselterek.

"Kadın gitmeyi yine de reddetti. 'Başka bir şey istemiyor musunuz Mösyö Proust?'

"'Yalnız kalmak istiyorum,' diye fısıldadı adam; kadın da surat asarak odadan çıkmak zorunda kaldı.

"'Rica ederim oturunuz, Mösyö Bottomley,' dedi. 'Şapkanızı alabilir miyim? Hizmetçim için özür dilerim. Biraz fazla koruyucudur.'

"'Sizi neye karşı koruyor, Mösyö?'

"Ayrıklı ve çirkin dişlerini göstererek sıırttı. 'Size karşı,' dedi yavaşça.

"Eyvah, her an invert edilebilirim diye düşündüm. O anda, Oswald, ciddi olarak Kabarcık Tozundan vazgeçmeye niyetlendim. Adamın şehvetten salyaları akıyordu. Ayakkabımı bağlamak için bile eğilsem, o anda üzerime atlayacak gibiydi."

"Ama vazgeçmedin değil mi?"

"Hayır," dedi. "Çikolatayı verdim."

"Neden?"

"Çünkü tozun etkisi altında olduklarında, idare etmek daha kolay oluyor. Genellikle ne yaptıklarının farkında olmuyorlar."

"Çikolata işe yaradı mı?"

"Çikolata daima işe yarıyor," dedi. "Ama bu zaten çift dozdu, bu yüzden daha da iyi oldu."

"Ne kadar daha iyi?"

"Oğlancılar değişik oluyorlar," dedi.

"İnanırım."

"Yani," dedi, "sıradan bir adam tozun etkisiyle kendini kaybettiğinde tek istediği şey hemen bir kadına tecavüz edebilmek. Ama bir kulampara, tozun etkisindeyken hemen karşısındakini becermeye kalkışmıyor. Önce karşısındaki erkeğin organıyla oynamaya başlıyor."

"Bu oldukça ters."

"Çok," dedi Yasmin. "Yanıma sokulup beni de mıncıklamasına izin versem, eline alabileceği tek şey ezilmiş muz parçaları olacaktı."

"Peki, ne yaptın?"

"Hemen fırlayıp önünden kaçtım," dedi. "Sonunda tabii ki kovalamaca başladı. Öyle bir kovalamaca ki, odanın içinde beni kovalarken sağda solda ne varsa devriliyordu."

"Oldukça hararetli."

"Evet, tam o sırada kapı açıldı ve o çirkin küçük hizmetçi yeniden karşımıza dikildi. 'Mösyö Proust,' dedi, 'bütün bu egzersizler astımınıza kötü gelir.'

"Çık dışarı!' diye haykırdı. 'Çık dışarı, cadı karı!'"

"Kadın, bu tür davranışlara alışkın olmalı."

"Eminim öyle," dedi Yasmin. "Her neyse, odanın ortasında bir yuvarlak masa vardı, ben de yakalanmamak için o masaya doğru yaklaştım. Birçok kız yuvarlak masalar sayesinde ihtiyar heriflerden kurtulmuştur. Yalnız bu kez sorun vardı, adamın işin bu kısmından hoşlanıyor olmasıydı. Odanın içindeki kovalamaca, bu heriflerin vazgeçilmez bir ön hazırlık yöntemi olmalı diye düşündüm."

"Bir cins konserve açacağı gibi."

"Doğru," dedi. "Masanın çevresinde dönüp dururken, bir yandan da konuşuyordu."

"Ne diyordu?"

"Pis sözler," dedi. "Yinelemeye değmez. Ha, bu arada söyleyeyim, muz koymak hataydı."

"Niye?"

"Kabarıklık çok büyük oluyor," dedi. "Hemen farkettiler. Beni masanın çevresinde kovalarken hep orama bakıp övgü-

ler yağıdırıyordu. Onun Ritz Oteliinden gelen aptal bir muz, olduğunu söylemek istiyordum, ama yapamazdım. O koca muz adamı iyice çıldırtıyor ve Kabarcık Tozu da her an etkisini arttırıyordu ki birden aklım başıma geldi: Allah aşkına diye düşündüm, adam bana atlamadan önce prezervatifi nasıl takacağım? Bunun çok gerekli bir önlem olduğunu söyleyemezdim, değil mi?"

"Gerçekten."

"Onu da bırak, üstümde böyle birşeyi neden taşıdığımı bile açıklayamazdım."

"Oldukça güç," dedim. "Çok güç. Nasıl başardın?"

"Sonunda dedim ki 'Beni istiyor musunuz, Mösyö Proust?'"

"'Evet!' diye inledi. 'Hayatımdaki herkesten çok istiyorum! Koşmayı bırak artık!'"

"'Daha değil,' dedim. 'Onu sıcak tutmak için, ilk önce şu küçük şeyi takmalısınız.' Cebimden çıkartıp, masanın üzerine fırlattım. Beni kovalamayı bırakıp masaya baktı. Daha önce kimseye böyle baktığını sanmam. 'Bu da ne?' diye haykırdı."

"'Gıdıklayıcı,' dedim. 'Oscar Wilde'ın icat ettiği ünlü İngiliz gıdıklayıcılarından birisi.'

"'Oscar Wilde!' diye haykırdı. 'Ah-ha! Büyük adam!'"

"'Gıdıklayıcıyı o icat etti,' dedim. 'Ve Lord Alfred Douglas da ona yardımcı oldu.'

"'Lord Alfred de çok iyi bir adamdı,' dedi."

"'Kral Yedinci Edward,' dedim 'üzerinde daima bir gıdıklayıcı taşırdı.'

"'Kral Yedinci Edward!' diye haykırdı. 'Aman Tanrım!' Masanın üstündeki küçük şeyi alıp, 'İyi oluyor, öyle mi?' dedi."

"'Zevki iki katına çıkartıyor,' dedim. 'Hemen takın onu, iyi bir çocuk gibi. Sabırsızlanıyorum.'

"'Bana yardım edin.'

"'Hayır,' dedim. 'Kendiniz yapın.' Ve orada o uğraşıp

dururken, Ben.. yani... ben de muzu ve altından öbür meyveyi görmeyeceğinden emin olmalıydım, öyle değil mi?... Ve tabii pantolonumu indirdiğimde felaket zamanı gelmiş olacaktı..."

"Bu biraz tehlikeli tabii."

"Başka yolu yoktu, Oswald. Adam, Oscar Wilde'ın büyük icadıyla uğraşırken, ben de kanepenin üzerine eğilip, doğru pozisyonun bu olduğunu varsayarak, kıcımlı döndüm..."

"Aman Tanrım, Yasmin. Ona izin vereceğini söylemiyorsun sanırım."

"Elbette ki hayır," dedi. "Ama muzu saklamam, görmemesini sağlamam gerekiyordu."

"Tamam. Peki, sana saldırmadı mı?"

"Bana, eskiden kale kapılarını yıkmak için kullanılan o kocaman kütüklerle saldırır gibi saldırdı."

"Nasıl sıvıştın?"

"Sıvışmadım," dedi sırtıtarak. "Bütün olay burada."

"Anlayamadım." dedim. "Üzerine kütük gibi geldiyse, sen de sıvışamadıysan, sana takmış olmalı."

"Senin *düşündüğün* anlamda takmadı bana," dedi. "Biliyor musun Oswald, birşey anımsadım. A. R. Woresley'in kardeşinin boğası, organını bir delikte sanırken, aslında başka bir delikte olmasını nasıl da yutmuştu; işte onu anımsadım. A. R. Woresley boğaninkini tuttuğu gibi başka yere sokmuştu."

"Sen de öyle mi yaptın?"

"Evet."

"Herhalde Woresley'in yaptığı gibi bir torbaya sokmadın."

"Saçmalama Oswald. Benim torbaya ihtiyacım yok."

"Elbette hayır... hayır... şimdi ne dediğini anlıyorum... ama bu biraz tehlikeli değil miydi?... Yani demek istediğim... yani arkan dönükken... ve herif de kapı kütüğü gibi saldırırken... çok hızlı olman gerek, öyle değil mi?"

"Hızlıydım. Havada yakaladım."

"Ama, adam anlamadı mı?"

"Boğanın anladığından pek fazla değil," dedi. "Aslında daha bile az, neden olduğunu söyleyeyim."

"Neden?"

"Bir kere, Toz'dan delirmiş gibiydi, tamam mı?"

"Tamam."

"Homurdanıyor, soluyor, kollarını sağa sola sallayıp duruyordu, tamam mı?"

"Tamam."

"Başını da bir boğa gibi havaya dikmişti, tamam mı?"

"Herhalde, evet."

"Her şeyden önemlisi, benim *erkek* olduğumu sanıyordu. Yani bir *erkeğe* geçirdiğini sanıyordu."

"Elbette."

"Kuşu da iyi bir yuvanın içindeydi. Zevk de alıyordu, tamam mı?"

"Evet."

"Eh, ona göre bu yalnızca tek bir yer olabilirdi. Bir erkeğin *başka* oyuğu olamaz ki."

Hayranlıkla ona baktım.

"Aldanması kaçınılmazdı," dedi. Bir salyangozu kabuğundan çıkartıp, ağzına attı.

"Muhteşem," dedim. "Kesinlikle muhteşem."

"Bu iş beni de oldukça eğlendirdi."

"Bu dünyanın en büyük aldatmacası."

"Teşekkür ederim, Oswald."

"Tam olarak anlayamadığım birşey var," dedim.

"Nedir o?"

"Sana babafingosuyla yüklenirken, hedef almadı mı?"

"Şöyle böyle."

"Ama çok deneyimli bir nışancıdır."

"Sevgili arkadaşım," dedi, "bir adamın çift dozdan sonra ne halde olduğunu senin kafan hâlâ almıyor."

Bal gibi de anlıyorum, dedim kendi kendime. A. R. Wo-

resley nasibini aldığıında, ben de dolabın arkasındaydım.

"Hayır," dedim. "Anlayamıyorum. Bir adam çift doz aldığıında nasıl oluyor?"

"Perişan," dedi. "Vücudunun öteki bölümünün ne yaptığıından öylesine habersiz hale geliyor ki, herifinkini tutup da turşu kavanozuna soksan farkında olmazdı."

Geçen yıllar boyunca genç kadınlarla ilgili şu şaşkırtıcı ama basit gerçeği keşfettim: *Yüzleri ne kadar güzelse, düşünceleri o denli kaba oluyor.* Yasmin de bu kuralın dışında değildi. Burada Maxim'de, üzerinde Fortuny'den alınma şahane giysileriyle karşımda oturmuş, Mısır Kraliçesi Semiramis görünümündeydi, ama konuşma tarzı kabaydı. "Terbiyesizce konuşuyorsun," dedim.

"Ben terbiyesiz bir kızım," dedi sırtarak.

Volnay'i getirdiler, tadına baktım. Harika bir şarap. Babam, şarap listesinde Volnay görürsen asla onu atlama derdi. "Sonra nasıl kurtuldun?" diye sordum.

"Pek hoyratça davranıyordu," dedi. "Hoyrat ve biraz da tırmalayıcı. Sırtımda sanki kocaman bir istakoz varmış gibiydi."

"Çok kötü."

"Felaket," dedi. "Yeleğine bağlanmış ağır bir altın köstek zincir vardı, devamlı belkemiğime sürtünüp duruyordu. Yelek cebinde de kocaman bir saat."

"Saate yazık."

"Çatır çatır ezildi. Sesini duydum."

"Evet, öyleyse..."

"Çok güzel bir şarap, Oswald."

"Biliyorum. Peki, hemen nasıl kurtuldun?"

"Genç olanlarla tozdan sonra bu biraz sorun oluyor," dedi. "Bu adam kaç yaşında?"

"Kırk sekiz."

"Hayatının en güzel çağında," dedi. "Yetmiş altıya geldiklerinde farklı oluyor. Bu yaşta böceğe rağmen bir süre sonra duruluyorlar."

"Ama, bu adam değil."

"Aman Tanrım, hayır," dedi. "Sonsuz devinim. Mekanik bir ıstakoz."

"Peki, sonra ne yaptın?"

"Ne yapabiliydim ki? Ya o, ya ben dedim. Patlayışını yapıp, malları verir vermez, ceketimin cebinden sadık şapka iğnemi çıkardım."

"Batırdın mı?"

"Evet, ama unutma ki bu kez *backhand*¹ vuruşu gerekiydi, bu da o denli kolay bir iş değil."

"Anlayabiliyorum."

"Allahtan *backhand*'im en kuvvetli yanımdır."

"Teniste mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedi.

"İlk vuruşta mı isabet kaydettin?"

"Hem de tam *baseline*'in² dibine kadar," dedi. "İspanya Kralından daha derine. Tam bir galibiyet."

"Tepki göstermedi mi?"

"Aman Tanrım," dedi. "Domuz gibi bağırdı. Odanın içinde dansedip, kışını tutarak, cıyıkladı, 'Celeste! Celeste! Çabuk bir doktor bul! Bıçaklandım!' Kadın anahtar deliğinden seyrediyor olmalıydı, çünkü bir anda odaya girdi ve adamı tutup bağırmaya başladı: 'Nereden? Nereden? Bakayım!' Kadın adamı incelerken, ben en önemli şeyi, lastiği adamdan çıkartıp, pantolonumu çektim, hemen odadan çıktım."

"Bravo," dedim. "Ne büyük bir zafer!"

"Aslında biraz da cümbüş," dedi. "Bayağı hoşlandım."

"Hep hoşlanıyorsun."

"Çok güzel salyangozlar," dedi. "Büyük ve çok lezzetli."

"Salyangoz çiftliğinde, satışa çıkarmadan önce, iki gün talaş üzerine koyuyorlar," dedim.

"Neden?"

1. *Backhand*: Teniste elin tersi öne doğru gelecek biçimde yapılan vuruş. (Çev.)

2. *Baseline*: Saha kenar çizgisi. (Çev.)

"Böylece salyangozlar kendilerini temizliyorlar. İmzalı kâğıdı ne zaman alabildin? Başlangıçta mı?"

"Evet, başlangıçta. Hep öyle yapıyorum."

"Ama, neden Rue Laurent-Pichet yerine, Boulevard Haussmann diye yazmış?"

"Onu ben istedim," dedi. "Eskiden orada oturduğunu söylemişti."

"Öyleyse iyi yapmışsın," dedim.

Boş salyangoz tabaklarını kaldırdılar, az sonra da yaban tavuklarını getirdiler. Yaban tavuğu derken kırmızı tavuktan söz ediyorum. Kara tavuk, ya da çalı tavuğu, ya da orman tavuğundan söz etmiyorum. Bunlar da güzeldir, özellikle de beyaz orman tavuğu, ama kırmızı tavuk bunların arasında kraldır. Tabii bu yılın kuşları olmaları koşuluyla dünyada bundan daha yumuşak, daha lezzetli bir et yoktur. Av mevsimi Ağustosun on ikisinde başlar; ve bu tarihi, Colchester ve Whitstable'den istiridyelerin getirilme zamanı olan Eylül ayını beklediğimden çok daha büyük bir heyecanla beklerim. Tıpkı iyi bir bonfilede olduğu gibi, kırmızı tavuk da az pişmiş ve kanı kırmızıdan biraz daha koyulaştığında yenmelidir. Maxim'de de başka türlü ısmarlamanızdan asla hoşlanmazlar.

Tavuğumuzu yavaş yavaş, göğsünden ince dilimler kesip, ağzımızda eriterek yedik. Tabii ki her lokmanın ardından da bir yudum mis kokulu Volnay içerekten.

"Şimdi sırada kim var?" diye sordu Yasmin.

Ben de kendi kendime aynı şeyi düşünüyordum. Yasmin'e dedim ki: "Mr James Joyce olacaktı, ama İsviçre'ye küçük bir gezi yaparak ortam değiştirmemizin de güzel olacağını düşünüyorum."

"Bunu sevdim," dedi. "İsviçre'de kim var?"

"Nijinski."

"Ben onun da burada, Diaghilev'le birlikte olduğunu sanıyordum."

"Öyle olmasını ben de isterdim," dedim. "Ama anlaşılın

biraz manyaklaşmış. Kendini Tanrıyla evli sanıyormuş; boyunca kocaman altın bir haçla dolaşıyormuş."

"Amma da kötü talih," dedi Yasmin. "Yani dans etmeyi bıraktı mı?"

"Kimse bilmiyor," dedim. "Birkaç hafta önce, St. Moritz'de bir otelde dans ediyormuş, ama yalnızca zevk için, konukları eğlendirmek için."

"Otelde mi oturuyor?"

"Hayır, St. Moritz'in tepesinde bir villası var."

"Yalnız mı?"

"Elbette ki hayır," dedim. "Karısı, bir çocuğu, bir sürü de hizmetkârı. Zengin bir adam. İnanılmaz paralar alıyor. Diaghilev'in her gösteri için yirmi beş bin pound verdiğini biliyorum."

"Aman Tanrım. Sen hiç dans ederken seyrettin mi?"

"Yalnızca bir kez," dedim. "Savaşın bittiği yıl, bin dokuz yüz on dördte, Londra Palace Theatre'da. *Les Sylphides*'i oynuyordu. Eşsiz birşeydi. Bir Tanrı gibi dans etti."

"Onu görmek için deliriyorum," dedi Yasmin. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın," dedim. "Sürekli hareket halinde olmalıyız."

19

Öykümün bu bölümünde, Nijinski'yi bulmak için İsviçre'ye yaptığımız geziyi anlatmaya başlıyordum ki, kalemim birden durdu, bocalamaya başladım. Değişmeyen bir programın içine mi giriyordum? Tekrarcı mı oluyordum? Yasmin, önümüzdeki on iki ay süresince daha bir çok önemli kişiyle tanışacaktı, buna kuşku yoktu. Ama genellikle her olayda (elbette ki bir iki kuraldışılık vardır) gelişmeler birbirinin tıpkısı olacaktı. Böcek tozu verme, ardından gelen tufan, ganimetlerle kaçış ve sonrası; ki bu da adamların kendileri ne denli ilginç olsalar da, okuyucu için sıkıcı olacaktı. İkimizin birlik-

te Nijinski'yi villasının altındaki yolda nasıl tanıdığımızı, ona nasıl çikolata verdiğimizizi, dokuz dakika süresince onu nasıl lafa tuttuğumuzu; Yasmin'i karanlık ormanın içinde kovalamasını, kayaların birinden ötekine sıçrarken sanki uçuyormuş gibi görüldüğünü en ince ayrıntılarıyla anlatmak benim için çok kolay birşeydi. Bunları anlatsaydım, James Joyce karşılaşmasını, Joyce'un Paris'te koyu mavi serj giysilerinin içinde, başında siyah fötr şapkası, ayağında tenis ayakkabıları, elindeki bastonu sallayıp açık saçık sözler ederek dolaşmasını da anlatmam gerekecekti. Joyce'dan sonra programda Mr Bonnard ve Mr Braque olacak ve ardından da değerli ganimetlerimizi boşaltmak için Cambridge'e Sperm Evi'ne kısa bir dönüş gelecekti. Kısa bir dönüş diyorum, çünkü Yasmin de, ben de kendimizi işin akışına kaptırmıştık ve bir an önce sonunu getirmek istiyorduk.

A. R. Woresley, mallarımızı görünce delicesine heyecanlandı. Elimizdekiler Kral Alfonso, Renoir, Monet, Matisse, Proust, Stravinsky, Nijinski, Joyce, Bonnard ve Braque idi. "Ve dondururken de güzel çalışmışsın," dedi bana, öndeki etiketlenmiş çubuk raflarını, benim gezici dondurucumdan, dikkatle Genel Merkezimiz 'Dunroamin'deki büyük dondurucu odaya aktarırken. "Devam edin, çocuklar, " diyerek ellerini oğuşturdu, sanki zengin bir toptancıymış gibi. "Devam edin."

Devam ettik. Ekim ayının başıydı ve D. H. Lawrence'ı aramak üzere Güney İtalya'ya doğru yollandık. Onu Capri'de, Frieda ile birlikte Palazzo Ferraro'da bulduk. Yasmin'in Lawrence'la çalıştığı iki saat boyunca, şişman Frieda'yı oyalamak zorunda kaldım. Lawrence'la biraz şok olduk demek gerek. Capri'de otele menileri koşturup, mikroskopta incelediğimde gördüm ki, tüm spermeler ölüydü. En ufak bir kırırdama bile yoktu.

"Tanrım," dedim Yasmin'e. "Adam resmen kısır."

"Hiç de öyle gözüküyordu," dedi kız. "Bir keçi gibiydi. Hem de kızıymış bir keçi."

"Onu listeden silmemiz gerekiyor."

"Sıradaki kim?" diye sordu.

"Giacomo Puccini."

20

"Puccini çok büyük biri," dedim. "Bir dev. Başarmalıyız."

"Nerede oturuyor?" diye sordu Yasmin.

"Lucca yakınlarında. Floransa'nın yaklaşık kırk mil batısında."

"Onu bana anlat bakalım."

"Puccini son derece zengin ve ünlü bir kişi," dedim. "Doğduğu kasaba olan Torre del Lagon'un kıyısında, Villa Puccini adında muhteşem bir villa yaptırdı. Yasmin, bu adam, *Manon*, *La Boheme*, *Tosca*, *Madame Butterfly* ve *The Girl of the Golden West*'i yazan adam. Her biri birer klasik. Herhalde bir Mozart ya da Wagner ya da Verdi değil, ama bu adam da bir dahi, büyük bir adam. Biraz da delikanlı."

"Ne anlamda?"

"Harika bir zampara."

"Süper."

"Şu an altmış bir yaşında, ama bu onu durduramadı," dedim. "Dalgacı, içkici, deli gibi araba kullanan bir adam, hasta bir balıkçı ve dahası da keskin bir ördek avcısı. Hepsinin de ötesinde aşırı zampara. Birisi söylemişti: kadınları önce avlıyor sonra da operasını yazıyormuş."

"İyi bir adama benziyor."

"Harika birisi," dedim. "Bir karısı var, Elvira adında eski bir çanta ve ister inan ister inanma, bu Elvira bir keresinde Puccini'nin sevgililerinden birini öldürmek savıyla beş ay hapis yattı. Kız evdeki hizmetçilerden biriydi ve bir geceyarısı bu canavar Elvira, Puccini'yi bahçede kızla birlikte yakaladı. Kıyametler koptu. Kız evden kovuldu; ondan sonra Elvira kızı öylesine rahat bırakmadı ki, kız zehir içerek intihar et-

ti. Kızın ailesi mahkemeye başvurdu, Elvira'ya beş ay hapis cezası verdiler."

"Hapse girdi mi?"

"Hayır," dedim. "Puccini kızın ailesine on iki bin liret ödeyerek karısını kurtardı."

"Peki, planımız nedir?" diye sordu Yasmin. "Kapıyı çalıp içeri mi giriyorum?"

"Bu yürümeyecektir," dedim. "Çok sadık bekçi köpekleri ve Allahın cezası karısıyla kuşatılmış durumda. Ona asla yanaşamazsın."

"O halde ne öneriyorsun?"

"Şarkı söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Bir Melba değilim," dedi Yasmin. "Ama oldukça düzgün bir sesim var."

"Harika," dedim. "O zaman oldu bu iş. Yapacağımız şu."

"Ne?"

"Yolda anlatırım," dedim.

Capri'den anakaraya döndük ve Sorrento'ya vardık. İtalya'nın bu kesiminde ılık bir Ekim mevsimi sürmekteydi ve cefakâr Citroën *Torpedo*'muza atlayıp kuzeye, Lucca'ya doğru yola çıktığımızda gökyüzü masmaviydi. Tente açıldı ve Sorrento'dan Napoli'ye kadar kıyı yolunda araba kullanmak çok keyif vericiydi.

"Her şeyden önce Puccini'nin, Caruso'yla nasıl tanıştığını anlatayım," dedim. "Çünkü bunun senin yapacaklarınla ilişkisi olacak. Puccini dünya çapında ünlüydü. Caruso hemen hemen hiç tanınmıyordu, ama Livorno'da sahneye konacak olan *La Boheme* adlı yapıtında Rodolfo rolünü alabilmek için çıldırıyordu. Ve bir gün Villa Pucini'ye gelip, bu büyük adamı görmek istediğini söyledi. Neredeyse hergün ikinci sınıf şarkıcılar Puccini'yi görmek için içeri girmek istiyordu, bu yüzden adamı bunlardan korumak gerekiyordu, yoksa asla dinlenemeyecekti. 'Meşgul olduğumu söyleyin,' dedi Puccini. Hizmetkâr, adamın gitmeyi kesinlikle reddettiğini

Puccini'ye ilettili. 'Gerekirse bahçenize çadır kuracağını söylüyor.' 'Nasıl bir adam?' diye sordu Puccini. 'Güdük boylu, bıyıklı, ufak tefek, kasketli bir adam. Napoli'li olduğunu söylüyor.' 'Ne cins bir şarkıcı?' diye sordu Puccini. 'Dünyanın en iyi tenoru olduğunu söylüyor,' diye yanıtladı hizmetkâr. 'Hepsi aynı şeyi söylerler,' dedi Puccini, ama bugün bile ne olduğunu bilemediği birşey onu kıskırttı ve okuduğu kitabı bırakıp koridora çıktı. Ön kapı açıktı ve küçük Caruso da bahçede dikilmiş duruyordu. 'Siz de kimsiniz?' diye bağırdı Puccini. Caruso gırtlığından gelen o muhteşem sesi ve *La Boheme*'de Rudolfo'nun söylediği cümleyle yanıtladı, '*Chi son? Sono un poeta*'... 'Ben kim miyim? Ben bir şairim.' Puccini duyduğu bu sesin kalitesiyle şaşkına döndü. Daha önce böyle bir tenor hiç duymamıştı. Caruso'nun üstüne atılıp onu kucakladı ve bağırdı: 'Rudolfo senindir!' Bu gerçek bir öykü, Yasmin. Puccini kendisi bu hikâyeyi anlatmaya bayılır. Ve şimdi Caruso elbette ki dünyanın en büyük tenoru ve Puccini'yle ikisi en yakın arkadaşlar. Oldukça güzel bir hikâye, öyle değil mi?"

"Benim şarkı söylememle bunun ne ilgisi var?" diye Yasmin sordu. "Benim sesim Puccini'yi ancak kaçırtır."

"Elbette. Ama genel fikir aynı. Caruso bir rol istedi. Sen de üç santimetreküp meni istiyorsun. Puccini için senin istediğin ötekenden daha kolay, hele hele senin gibi bir afete. Şarkı söylemek yalnızca adamın dikkatini çekebilmek için bir yol."

"Devam et öyleyse."

"Puccini yalnız geceleri çalışır," dedim. "Akşam on onbuçuktan sabah üçe dörde kadar. Bu sırada evdeki tüm insanlar uykuda olurlar. Geceyarısı seninle ben gizlice Villa Puccini'nin bahçesine dalıp, stüdyosunun nerede olduğunu saptayacağız; sanırım alt kattadır. Nasıl olsa bir açık pencere buluruz, çünkü geceler hâlâ sıcak oluyor. Ben çalılıkların arkasına gizlenirken, sen açık pencerenin önünde usulca *Madam Butterfly* operasından *Un bel di vedromo* aryasını söyle-

yeceksin. Her şey düşündüğümüz gibi giderse, Puccini pencereye koşacak ve orada dikilmekte olan olağanüstü güzelliği görecek: seni. Gerisi kolay olacak."

"Bunu oldukça beğendim," dedi Yasmin. "İtalyan'lar da imma pencere önlerinde şarkı söylerler."

Lucca'ya vardığımızda, ufak bir otele yerleştik ve otelin salonundaki eski piyanonun eşliğinde, Yasmin'e aryayı söylemeyi öğrettim. Hiç İtalyanca bilmiyordu, ama kısa zamanda sözleri ezberledi; sonunda da bütün aryayı oldukça güzel söylemeye başladı. Sesi küçüktü ama tonu kusursuzdu. Derken ona İtalyanca, "Maestro, çalışmalarınıza baylıyorum. Ta İngiltere'den buraya..." v.b. diyebilmeyi öğrettim. Ve tabii, "Bütün istediğim özel kâğıdınızda bir imzanız" da dahil olmak üzere birkaç gerekli cümle daha.

"Sanırım ki bu adamla Böceğe gerek duymayacaksın," dedim.

"Ben de sanmıyorum," dedi Yasmin. "Bu seferlik vazgeçelim bakalım."

"Topluluğne de yok," dedim. "Bu adam benim için bir kahraman. Yaralanmasını istemiyorum."

"Böcek kullanmayacaksam, iğneye de gereksinim olmaz," dedi. "Bu adamı gerçekten merakla bekliyorum, Oswald."

"Eğlenceli olacağı benziyor," dedim.

Her şey hazır olduğunda, bir öğleden sonra çevreyi gözlemek için Villa Puccini'ye yollandık. Geniş bir gölün kenarına kurulmuş büyük bir malikâneydi ve çevresi üç metre yüksekliğinde demir parmaklıklarla çevrilmişti. İşte bu kötüydü. "Küçük bir merdiven gerekli," dedim. Lucca'ya geri döndük, tahta bir merdiven satın alıp arabanın arkasına yerleştirdik.

Geceyarısından az önce yeniden Villa Puccini'nin önündeydik. Harekete hazırdık. Gece karanlık, ılık ve sessizdi. Merdiveni parmaklıklara yasladım. Tırmanıp bahçeye atladım. Yasmin de beni izledi. Merdiveni de öte yana geçirip kaçışa hazır durumda bıraktım.

Bütün binada ışığı yanan tek odayı hemen gördük. Göl tarafına bakıyordu. Yasmin'in elini tuttum, birbirimize sokulduk. Ayışığı olmadığı halde giriş katındaki iki büyük odanın camından sızan ışık göle vuruyor, evin ve bahçenin üzerine soluk bir aydınlık yansıyor. Bahçe, ağaçlar, çalılıklar, fundalıklar ve çiçek tarhlarıyla doluydu. Bu hoşuma gitmişti. Yasmin'in söylediği gibi tam bir 'cümbüş'tü. Pencereye yaklaştığımızda piyanonun sesini duyduk. Pencerelerden biri açıktı. Parmaklarımızın ucuna basarak yaklaştık ve içeriye gözetledik. İşte, adam oradaydı. Bir duvar piyanosunun önüne oturmuş, gömleğinin kollarını kıvrımış, ağzında purosuyla birşeyler çalıyor, sonra yazmak için duruyor, sonra yeniden çalmaya başlıyordu. Tık naz, biraz da göbekliydi ve siyah bıyıkları vardı. Piyanonun iki yanına bronz şamdanlar takılmıştı, ama mumları yanmıyordu. Yanda duran bir sehpanın üzerinde, uzun bacaklı, acayip kafalı içi doldurulmuş beyaz bir kuş duruyordu. Ve odanın tüm duvarlarında Puccini'nin ünlü atalarının yağlıboya tabloları asılıydı: büyükbabasının büyükbabası, babasının büyükbabası, büyükbabası ve kendi babası. Bütün bu adamlar çok ünlü müzisyenlerdi. İki yüz yılı aşkın bir süredir Puccini ailesinin erkekleri, çocuklarına değerli müzik yeteneklerini aktarıyorlardı. Elde edebilirsek, Puccini çubukları çok değerli olacaktı. Bu kez hep yaptığımız gibi elli tane değil, yüz tane çubuk yapmaya niyetliydim.

Yasmin'le ben, açık pencerenin arkasından bu büyük adamı gözetlemeye devam ettik. Önden arkaya fırçalanmış siyah saçlarıyla, güzel bir kafa şekli olduğu dikkatimi çekti.

"Ben gözden kayboluyorum," diye Yasmin'e fısıldadım. "Piyano çalması duruncaya kadar bekle, ondan sonra aryana başla."

Kabul ettiğini belli etmek için başını salladı.

"Seni merdivenin yanında bekliyorum."

Yine başını salladı.

"İyi şanslar," dedim ve parmaklarımın ucuna basarak uzaklaşıp, pencereye beş altı metre uzaklıktaki çalılardan arka-

sında dikildim. Çalı yapraklarının arasından yalnız Yasmin'i değil, bestécinin oturduğu odayı da görebiliyordum, çünkü pencereler geniş ve alçaktı.

Piyano çingırdadı. Bir duraklama oldu. Bir daha çingırdadı. Melodiyi tek parmağıyla çalarak, çıkartmaya çalışıyor-
du; ve gerçekten burada, İtalya'nın bir köşesinde, bir gölün kenarında, gecenin orta yerinde, Giacomo Puccini'nin yeni operasının, muhakkak ki çok güzel olacak bir aryasını beste-
lemesini dinlemek, harikulade birşeydi. Yeniden bir durakla-
ma oldu. Bu kez bölüm tam oturmuştu ve yazmaya başladı. Elinde bir kalemle ileri doğru eğilmiş, önündeki nota kâğıdı-
na yazıyordu. Notaları güftecinin sözlerinin altına tek tek işa-
retliyordu.

Birdenbire, çevreye hakim olan kesin sessizliğin içinde, Yasmin'in küçük tatlı sesi, *Un bel di vedremo* aryasını söyle-
yemeye başladı. Etki şaşırtıcıydı. Bu yerde, bu atmosferde, Puccini'nin penceresinin önündeki göl kenarında, bu alaca karanlıkta sözcüklerle anlatılamayacak kadar duygulanmış-
tım. Bestecinin donup kaldığını gördüm. Dışarıdan gelen se-
si dinlerken elindeki kalemi kâğıdın üzerinde dondu kaldı ve bütün vücudu hareketsizleşti. Çevresine bakmadı. Bu büyü-
yü bozmak korkusuyla yerinden kıvıldamadı. Penceresinin önünde bir genç kız, en sevdiği aryalardan birisini, küçük, te-
miz bir sesle ve kusursuz bir tonla söylüyordu. Yüzünün ifa-
desi değişmedi. Çenesi kıvıldamadı. Arya devam ettiği süre-
ce onun hiçbir yanı hareket etmedi. Büyülü bir andı. Derken Yasmin şarkıyı kesti. Puccini, birkaç dakika daha piyanonun önünde oturarak durdu. Sanki devamını bekliyor gibiydi, ya da dışarıdan bir işaret gibi birşey. Ama Yasmin yerinden kı-
vıldamadı, tek söz de söylemedi. Yüzü pencereye dönük bi-
çimde, adamın ona gelmesini bekledi.

Ve adam ona gitti. Kalemini bırakıp, piyano iskemlesin-
den kalktığını gördüm. Pencereye doğru yürüdü. Ve Yas-
min'i gördü. Onun kıvılcımlar saçan güzelliğinden birçok kez söz etmişim. Dışarıda öylece hareketsiz ve ciddi duruşu

Puccini'de olağanüstü bir etki yapmış olmalıydı. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bu bir düş müydü? Yasmin adama gülümse-di ve büyüü bozdu. Birdenbire adamın da şaşkınlıktan kur-tulup 'Dio mio come bello!' dediğini duydum. Hemen cam-dan dışarı atladı ve Yasmin'i bütün gücüyle kucakladı.

Tıpkı böyleydi, düşündüğüm gibi. Gerçek Puccini buy-du. Yasmin de karşılık vermekte aceleliydi. Birden adamın İtalyanca, "İçeri girmeliyiz. Piyanonun sesi uzun süre kesilir-se, karım uyanır ve kuşulanır," dediğini duydum, ama emi-nim ki Yasmin anlamadı. Adamın bunları söyledikten sonra parlak düzgün dişlerini göstererek gülümsediğini gördüm. Ardından Yasmin'i kolundan tutarak pencereden içeri atlattı ve arkasından kendi de girdi.

Ben seyirci değilimdir. A. R. Woresley'in antikalarını sadece profesyonel nedenlerden ötürü görmek zorunda kal-mıştım, ama Yasmin ve Puccini'yi pencereden gözleyecek de-ğildim. Cinsel birleşme, burun silme gibi birşey. Bu işi kendi-niz yaparken iyi olabilir ama bir gözlemci için pek çekici bir görüntü değildir. Çekip gittim. Merdivene tırmanıp parmak-lıkların öte yanına atladım ve göl kıyısında yürüyüşe çıktım. Yaklaşık bir saat sonra merdivenin başına geri döndüğümde Yasmin'den hiçbir iz yoktu. Aradan üç saat geçtikten sonra neler olduğuna bakmak için yeniden bahçeye girdim.

Dikkatlice yürüyordum ki, birdenbire çakıltaşlı yolun üzerinde ayak sesleri duydum, Puccini, kolunda Yasmin'le üç metre önümden yürüyerek geçtiler. Ona İtalyanca, "Hiç-bir erkek bir hanımefendinin gecenin bu saatinde Lucca'ya yalnız başına yürümesine izin veremez." dediğini duydum.

Onunla otele kadar birlikte mi yürüyecekti? Nereye git-tiklerini görmek için onları izledim. Puccini'nin otomobili evin büyük kapısının önünde duruyordu. Yasmin'e yan koltu-ğa oturması için yardım ettiğini gördüm. Sonra bir süre uğra-şıp kibritler yakarak, arabanın asetilen farlarını ateşledi. Çalıştırma kolunu çevirdi. Makine ateşlendi ve tıkırdamaya baş-ladı. Bahçe kapılarını açtı ve şoför koltuğuna atlayıp yola çık-

tılar.

Ben de dışarıya, kendi arabama koşup çalıştırdım. Sü-
ratle Lucca'ya doğru gitmeye başladım, ama Puccini'ye yeti-
şemedim. Neredeyse henüz yolu yarılamıştım ki, yanımdan
geçip geri dönüyordu. Bu kez yalnız başınaydı.

Yasmin'i otele buldum.

"Malı aldın mı?"

"Elbette," dedi.

"Çabuk ver bana."

Hemen verdi ve Tanrım, en iyi kalite yüz tane Puccini
cubuğu yaptım. Ben çalışırken Yasmin de, benim odamda
bir koltuğa çökmüş, kırmızı bir Chianti şarabını yudumlar-
ken, bana raporunu vermeye başladı:

"Harika vakit geçirdim," dedi. "Gerçekten harika. Keş-
ke hepsi onun gibi olsa."

"İyi."

"Öyle *neşeliydi* ki," dedi. "Çok güldük. Bana yeni hazır-
ladığı operadan parçalar çaldı."

"Adının ne olduğunu söyledi mi?"

"Turio," dedi. "Turidot. İşte öyle birşey."

"Yukarıda kalan karısından bir ses çıktı mı?"

"Hiç," dedi. "Ama çok komikti, çünkü kanepenin üzerin-
de sevişmeye tam daldığımız sırada bile piyanoya uzanıp bir-
şeyler tıngırdatıyordu. Karısına, sözde bir kadınla vuruştugu-
nu belli etmemek, çalıştığını belirtmek için."

"Büyük bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Müthiş," dedi Yasmin. "Olağanüstü. Bana onun gibi
bir tane daha bul."

Lucca'dan kuzeye, Viyana'ya yollandık ve yolda Sergei
Rachmaninov'u Lusern gölündeki şahane evinde ziyaret et-
tik.

"Komik birşey," dedi Yasmin, büyük müzisyenle gerçek-
ten yorucu bir oturumdan kalkıp arabaya girince. "Çok ko-
mik. Rachmaninov'la Stravinsky arasında inanılmaz bir ben-
zerlik var."

"Yüz olarak mı demek istiyorsun?"

"Her şeyle," dedi. "Her ikisinin de küçük bedenleri ve ay gibi büyük yüzleri var. Kocaman kırmızı burunlar. Çok güzel eller. Küçük ayaklar. İnce bacaklar. Ve dev gibi kamışlar."

"Bugüne kadarki deneyimin, bu dahilerin sıradan adamlardan daha büyük kamışları olduğunu mu gösteriyor?"

"Kesinlikle," dedi. "Çok daha büyük."

"Bunu söyleyemenden korkuyordum."

"Ve onu kullanmasını da daha iyi biliyorlar," dedi üsteleryerek. "Silâhşörlükleri bir harika."

"Palavra."

"Palavra değil, Oswald. Ben bilirim herhalde."

"Hepsinin Böcek yediğini unutuyorsun?"

"Böceğin yardımı oluyor," dedi. "Elbette yardımcı oluyor. Ama yaratıcı bir dahinin kılıcını tutuş biçimiyle, sıradan bir adaminkini kıyaslamak olanaksız. Bu yüzden çok güzel vakit geçiriyorum."

"Ben sıradan bir kişi miyim?"

"Aksileşme," dedi. "Hepimiz bir Rachmaninov, ya da Puccini olamayız."

Çok derinden yaralanmıştım. Yasmin beni en duyarlı yerimden vurmuştu. Viyana'ya kadar somurttum, ama bu soylu kentin görünümü moralimi düzeltti.

Yasmin, Viyana'da Dr. Sigmund Freud'un Bergasse 19'daki muayene odasında çok gürültülü bir savaş geçirdi; bu yüzden bu ziyaretin kısaca anlatılması gerektiğini düşünüyorum.

Öncelikle çok ivedi bir psikiyatrik tedaviye gereksinimi olduğunu ileri sürerek, bu ünlü adamdan randevu almak için başvuruda bulundu. Dört gün beklemesi gerektiğini söylediler. Ben de bu boş geçen zamanı değerlendirebilmesi için Richard Strauss'u görmesini sağladım. Mr Strauss az zaman önce Viyana Devlet Operası'na müdür yardımcısı olarak atanmıştı ve Yasmin'in söylediğine göre oldukça azametliy-

di. Ama kolay bir parçaydı ve ondan elli kusursuz çubuk yaptım.

Ardından sıra Dr Freud'undu. Ünlü doktorun adı yarı-soytarılar listemizdeydi ve bu yüzden biraz dalga geçmemizde hiçbir sakınca yoktu. Yasmin de bu düşüncemi onayladı. Yasmin için değişik bir psikiyatrik hastalık icat ettik. Ilık bir ekim günü öğleden sonra ikibuçukta, Berggasse'deki gri taş eve gitti. Akşamüzeri ben çubukları dondurduktan sonra bir şişe Krug eşliğinde anlattıklarına göre olaylar şöyle gelişmişti:

"Kaz gibi bir yaşlı kuş," dedi. "Çok ciddi görünümlü ve sanki banker falan gibi ağır giyimli."

"İngilizce konuşuyor muydu?"

"Oldukça güzel konuşuyor, ama tabii ki o rezalet Alman lehçesiyle. Beni yazı masasının karşısına oturttu; ben de hemen çikolatayı ikram ettim. Kuzu gibi aldı. Bu biraz acayip değil mi, Oswald, nasıl oluyor da hepsi en küçük bir tepki göstermeden çikolatayı alıyorlar?"

"Ben acayip olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Bu yapılacak en doğal şey. Bana da güzel bir kız çikolata ikram etseydi, alırdım."

"Oldukça kıllı bir adamdı," dedi Yasmin. "Bıyıkları ve ayna önünde makasla çok özenle düzeltilmiş olduğu belli olan sivri bir sakalı vardı; kurşuni beyaz. Sakalı o kadar düzgün kesilmişti ki, kalın dudaklarının çevresindeki kıllar sanki bir resim çerçevesi gibi duruyordu. Her şeyden önce dikkatimi çeken şey dudakları oldu. Çok çarpıcıydı. Çok kalın. Gerçek dudaklarının üzerine yapıştırılan, lastikten yapılmış sah-te dudaklara benziyorlardı."

"Evet, şimdi fräulein,' dedi, çukulatayı çiğnerken, 'bu acil sorununuzu anlatın bana.'

"Oh, Dr Freud, umarım bana yardımcı olabilirsiniz!' diye biraz da kendimi zorlayarak sızlandım. 'Sizinle açıklıkla konuşabilir miyim?'

"Onun için buradasınız,' dedi. 'Şuraya, kanepenin üzeri-

ne uzanın lütfen ve kendinizi bırakın.'

"Kahrolası kanepeye uzandım, Oswald, uzanırken de kendi kendime fişek patlayınca'ya dek, hiç değilse bir kez oldukça rahat bir yerde uzanıyor olacağım diye düşündüm."

"Anlıyorum."

"Ve dedim ki: 'Bende korkunç bir terslik var, Dr Freud! Korkunç ve şaşırtıcı birşey!'

"'Peki, nedir bu?' diye sordu canlanarak. Korkunç ve şaşırtıcı şeyler duymaktan hoşlandığı açıkça belli oluyordu.

"'İnanmayacaksınız,' dedim, 'bir erkekle birkaç dakikadan fazla bir arada duramıyorum, bana hemen tecavüz ediyor! Vahşi bir hayvan oluyor! Giysilerimi parçalayarak çıkarıyor! Cinsel organını gösteriyor... anlatabiliyor muyum?'"

"'Çok iyi anlatıyorsunuz,' dedi. 'Devam edin, fräulein.'

"'Üzerime atlıyor!' diye bağırdım. 'Beni yere yatırıyor! Benden yararlanıyor! Karşılaştığım her erkek aynı şeyi yapıyor, Dr Freud! Bana yardım etmelisiniz! Öldüresiye işgal edildim!'

"'Sevgili hanımefendi,' dedi, 'bazı tip histerik kadınlarda görülen sıradan bir hayaldir bu. Bu kadınlar erkeklerle fiziksel ilişkide bulunmaktan korkan kadınlardır. Aslında bu kadınlar cinsel ilişkide bulunmak, seksin tüm eğlencesini ve zevkini duyabilmek için can atarlar, ama sonuçlarını düşünüp dehşete düşerler. Bu yüzden de hayal kurarlar. İşgal edildiklerini düşlerler. Aslında böyle birşey olmamaktadır. Hepsi de bakiredirler.'

"'Hayır, hayır!' diye bağırdım. 'Yanlışsınız var, Dr Freud! Ben bakire değilim! Ben bu dünyadaki en çok işgal edilmiş kadınıml!'

"'Hayal görüyorsunuz,' dedi. 'Sizi kimse işgal etmedi. Bunu neden kabullenmiyorsunuz, hemen rahatladığınızı göreceksiniz.'

"'Doğru olmayan birşeyi nasıl kabullenebilirim?' dedim. 'Karşılaştığım her erkek benimle yattı! Burada sizinle biraz daha kalırsam gene aynı şey olacak, göreceksiniz!'

"Saçmalamayın, fräulein,' diye hemen yanıtladı.

"Olacak, olacak!' diye bağırdım. 'Siz de bu görüşmemizin sonunda ötekiler kadar kötü olacaksınız!'

"Bunları söylediğimde, Oswald, ihtiyar şahin, gözlerini tavana dikip, kibirli bir gülümsemeyle, 'Hayal, hayal,' dedi, 'hepsi hayal ürünü.'

"Sizin doğru, benim yanlış olduğumu düşünmenizin sebebi nedir?' diye sordum.

"Biraz daha açıklamama izin verin,' dedi ve koltuğuna yaslanıp ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. 'Bilinç altınızda, sevgili fräulein, erkeklik organının bir makineli tüfek olduğunu düşünüyorsunuz...'

"Benim durumum da aşağı yukarı öyle!' dedim, 'öldürücü bir silah!'

"Tamam,' dedi. 'Şimdi bir yere varıyoruz. Ve onu size doğru nişanlayan bir erkeğin tetiği çekip sizi kurşunlayacağını düşünüyorsunuz.'

"Kurşun değil,' dedim. 'Başka birşey.'

"Ve kaçırıyorsunuz,' dedi. 'Erkekleri reddediyorsunuz. Onlardan saklanıyorsunuz. Geceler boyunca yalnız başınıza oturuyorsunuz...'

"Yalnız oturmuyorum,' dedim. 'Çok sevdiğim Doberman Pincher köpeğimle oturuyorum, Fritzy.'

"Erkek mi, dişi mi?' diye sordu.

"Fritzy erkek.'

"Daha da kötü,' dedi. 'Bu Doberman Pincher'la cinsel ilişkiye giriyor musunuz?'

"Deli olmayın, Dr Freud. Siz beni ne sanıyorsunuz?'

"Erkeklerden kaçırıyorsunuz,' dedi, 'köpeklerden kaçırıyorsunuz, erkeklik organı olan her şeyden kaçırıyorsunuz...'

"Hayatımda hiç bu kadar palavra işitmedim!' diye bağırdım. 'Hiç kimsenin organından korkmuyorum! Makineli tüfek olduğunu da düşünmüyorum! Kahrolası bir başbelası olduğunu düşünüyorum, hepsi bu! Bıktım artık! Yetti!'

"Havuç sever misiniz?' diye sordu birden.

"Havuç mu?" diye şaşırđım. 'Allah Allah! Özellikle, havır. Olduğunda küpler halinde doğranmış ya da rendelenmiş olarak yerim.'

"Peki, ya salatalık, fräulein.'

"Oldukça lezzetsiz,' dedim. 'Turşusunu tercih ederim.'

"Ya, ya,' dedi bütün bunları benim kayıt kâğıdıma yazarken. 'Fräulein, gerek havuç gerekse salatalığın çok kuvvetli birer seks sembolü olduklarını bilmenizi isterim. Erkeklik organını temsil ederler. Ve siz bunları ya doğramak ya da turşusunu kurmak istiyorsunuz.'

"İnan bana, Oswald," dedi, 'insanların bu boktan laflara inandıklarını düşündükçe kahkahayla haykırmamak için kendimi nasıl tuttuğumu anlatamam.'

"Kendisi buna inanıyor," dedim.

"Biliyorum. Oturdu bütün bunları büyük bir dosya kâğıdına teker teker yazdı. Sonra da, 'Bana başka söyleyeceğiniz ne var, fräulein?' dedi."

"Bendeki rahatsızlık hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim,' dedim."

"Lütfen devam edin.'

"Sanırım içimde küçük bir dinamo var,' dedim, 'bu dinamo vızıldıyor, vızıldıyor ve çevreye çok güçlü bir cinsel elektrik yayıyor.'

"Çok ilginç,' dedi aceleyle not tutarken.

"Bu cinsel elektrik o kadar yüksek voltajlı ki,' dedim, 'bir erkek yakınıma geldiğinde benden ona atlayıp kuş kaldırıyor.'

"Kuş kaldırmakla ne demek istediğinizi sorabilir miyim?'

"Yani onu uyarıyor demek istiyorum,' dedim. "Özel yerlerini elektrikleendiriyor. Ateş gibi yapıyor. Ve işte o zaman delirip, bana saldırıyor. Bana inanıyor musunuz, Dr Freud?'

"Bu çok ciddi bir durum,' dedi ihtiyar bunak. 'Sizi normale döndürmek için bir dizi psikoanalitik incelemeler yap-

mamız gerekecek.'

"Bu arada, Oswald," dedi Yasmin, "gözüm sürekli saatimdeydi. Sekiz dakikanın geçtiğini görünce dedim ki: 'Lütfen beni iğfal etmeyin, Dr Freud. Siz böyle şeylerin çok üzerinde olmalısınız.'

"Saçmalamayın, fräulein,' dedi. 'Yine hayal kurmaya başladınız.'

"Ama, elektriğim!' diye bağırdım. 'Kazık kesileceksiniz! Biliyorum, olacak bu! Benden size geçip, özel yerlerinizi elektriklendirecek! Organınız akkor gibi olacak! Giysilerimi parçalayacaksınız! Üstüme atlayacaksınız!'

"Bu histerik bağırmanızı hemen kesin!' diye haykırdı ve masasından ayağa kalkıp benim uzandığım kanepenin yanına geldi. 'İşte buradayım,' dedi kollarını açarak. 'Size bir zarar vermiyorum, öyle mi? Üstünüze atlamaya da çalışmıyorum, tamam mı?'

"İşte tam o anda, Oswald," dedi Yasmin, "Böcek tozu, adamı öyle bir çarptı ki, aleti bir anda canlandı ve öyle bir kalınlaştı ki, sanki pantolonunun altına bir yürüyüş bastonu girmiş gibiydi."

"Çok güzel zamanlamışsın," dedim.

"Oldukça iyi değil mi? Kolumu kaldırıp suçlayıcı parmağımla göstererek bağırdım: 'İşte! Size de oluyor, sizi gidi ihtiyar keçi! Elektriğim sizi de sarstı! Şimdi bana inanıyor musunuz Dr Freud? Söylediklerime inanacak mısınız?'

"Suratını görmeliydin, Oswald. Gerçekten görmeliydin. Böcek iyice etkisini göstermeye başladı, gözlerinde o cinsellik ışıltısı belirginleşti, kollarını ihtiyar kargalar gibi çırpıp durmaya başladı. Ama şunu da söylemek gerekir ki, hemen üstüme atılmadı. En azından bir dakika kadar duraksadı ve kendisine neler olduğunu anlamaya çalıştı. Pantolonunun aşağılarına baktı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Ondan sonra mırıldanmaya başladı: 'Bu inanılmaz!... şaşırtıcı!... inanılmaz bir şey!.. Not etmem gerek... Her anını not etmeliyim. Tanrı aşkına kalemim nerede? Mürekkep nerede? Kâ-

ğit nerede? Oh, kâğıt da cehennemin dibine! Lütfen giysilerinizi çıkartın, fräulein! Daha fazla bekleyemiyorum!"

"Adamı bayağı sarsmış olmalı," dedim.

"Taş kesildi," dedi Yasmin. "O ünlü teorilerinden biri çürütülüyordu."

"Şapka iğnesini batırmadın, değil mi?"

"Elbette ki hayır. Gerçekten çok saygılıydı. İlk patlamasından sonra hâlâ böceğin etkisinde olmasına rağmen birdenbire ayağa fırladı ve çırılçıplak bir halde masasının başına oturup notlar almaya başladı. Korkunç irade gücü olan bir adam. Müthiş bir entellektüel merak sahibi. Ama bu olanlar onu korkunç bir biçimde şaşırttı."

"Şimdi bana inanıyor musunuz, Dr Freud?" diye sordum.

"İnanmam gerek!' diye haykırdı. 'Siz bu elektriğinizle yepyeni bir çığır açtınız! Bu olay tarihe geçecek! Sizi yine görmeliyim, fräulein.'

"Bana atlayacaksınız,' dedim. 'Kendinizi durdurmayı beceremeyeceksiniz.'

"Biliyorum,' dedi, ilk kez gülümseyerek. 'Bunu biliyorum, fräulein, biliyorum.'"

Elli tane birinci sınıf çubuk yaptım Dr Freud'dan.

21

Soluk sonbahar güneşinde Viyana'dan kuzeye, Berlin'e yollandık. Savaş biteli ancak on bir ay olmuştu, kent karanlık ve kasvetliydi, ama bizim ziyaret etmemiz gereken çok önemli iki kişi vardı ve bunları kaçırmamaya kararlıydım. Birincisi Mr Albert Einstein'dı ve Haberlandstrasse'deki 9 numaralı evinde, Yasmin, bu muhteşem adamla çok keyifli, çok başarılı anlar yaşadı.

"Nasıldı?" diye alışlagelmiş soruyu sordum arabaya bindiğinde.

"Çok güzel vakit geçirdi," dedi.

"Ya sen?"

"Pek değil," dedi. "Yalnızca beyin var, vücut yok. Puccini'yi hergün versen kabulüm."

"Lütfen şu İtalyan Romeo'sunu unutmaya çalışır mısın?"

"Evet, Oswald. Haklısın. Ama sana ilginç bir şey söyleyeyim: Zeki olanlar, Böcek etkilediğinde, sanatçılara oranla daha değişik davranıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Zekiler duraksıyor, düşünüyorlar. Başlarına ne geldiğini, neden böyle olduğunu kestirmeye çalışıyorlar. Sanatçılar ise olanı kabullenip, içine dalıyorlar."

"Einstein'ın tepkisi ne oldu?"

"İnanamadı," dedi. "Aslında kuşkulandı. Şimdiye kadar bir bit yeniğinden kuşkulanan ilk adam oldu. Tabii bu da ne kadar zeki olduğunu gösteriyor."

"Ne dedi?"

"Karşıma dikilip çalı gibi kaşlarının altından bakarak dedi ki: 'Burada çok kuşkulu bir durum var, fräulein. Bu benim güzel bir ziyaretçiye olağan tepkim değil.'

"'Bu, karşınızdakinin güzelliğine göre değişmez mi?' dedim.

"'Hayır, fräulein, değişmez,' dedi. 'Bana verdiğiniz, sıradan bir çikolata mıydı?'

"'Kesinlikle,' dedim biraz kekeleyerek. 'Bir tane de ben yedim.'

"'Zavallı küçük adam, Böcek'ten çok kızışmıştı, ama ihtiyar Freud gibi o da, başlangıçta kendini denetlemeye çalışıyordu. Odanın içinde dolaşırken mırıldanıyordu: 'Neler oluyor bana? Bu normal birşey değil... Yanlış olan birşey var... Buna asla izin veremem...'

"Kanepenin üzerine uzanmıştım, baştan çıkarıcı bir tavırla, yanıma gelip başlamasını bekliyordum; ama hayır Oswald, kesinlikle hayır. Düşünme süreci, yaklaşık beş dakika

boyunca şehvet duygularını bastırdı. Bulmacayı çözmeye çalışan o koca beynin vızıltısını neredeyse duyabiliyordum.

"Mr Einstein,' dedim, 'sakinleşin."

"Dünyanın en akıllı adamıyla pazarlık ediyorsun, Yasmin," dedim. "Adamın doğaüstü bir mantık yürütme yeteneği var. Adamın görecelik hakkında söylediklerini anlamaya çalışırsan ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Ne halt karıştırdığımızı birisi anlarsa, işimiz bitik demektir," dedi Yasmin.

"Hiç kimse anlayamaz," dedim. "Yalnızca bir tane Einstein var."

Berlin'deki ikinci önemli vericimiz Mr Thomas Mann'dı. Yasmin'in söylediğine göre hoş, ama pek çekici olmayan bir adammış.

"Tıpkı kitapları gibi," dedim.

"Peki öyleyse neden onu seçtin?"

"Bazı güzel romanlar yazdı. Sanırım adı yaşayacaktır."

Gezici likit nitrojen çantamda şimdi Puccini, Rachmaninov, Strauss, Freud, Einstein ve Mann vardı. Değerli yükümüzle bir kez daha Cambridge'e döndük.

A. R. Woresley sevinçten uçuyordu. Gerçekten çok büyük bir işin içinde olduğumuzu anlıyordu. Üçümüz de sevinçliydik, ama ben kutlamalarla boşa zaman harcama havasında değildim. "Hazır buradayken," dedim, "birkaç tane İngiliz delikanlısını parlatalım. Yarın başlarız."

Bana göre Joseph Conrad en önemlisiydi, bu yüzden ilk onu seçtik. Adresi 'Capel House, Orlestone, Kent'ti. Kasım ayının ortalarında oraya yollandık. Kesin tarih söylemek gerekirse, 16 Kasım 1919'du. Tekrarlayıcı olmamak için, yaptığımız her ziyareti ince ayrıntılarıyla anlatmak istemediğimi daha önce de söylemiştim. Arada karşılaştığımız eğlenceli ve matrak şeyler dışında bu kuralı bozmayacağım. Mr Conrad'ı ziyaretimiz ne matrak, ne de eğlenceliydi. Yasmin, sonradan, bugüne dek karşılaştığı en iyi adamlardan biri olduğunu söylemesine karşın, sıradan bir ziyaretti bu.

Kent'ten sonra Mr H. G. Wells'i onurlandırmak üzere Crownborough, Sussex'e gittik. "O kadar kötü bir yumurta değil," dedi Yasmin dışarı çıkınca. "Oldukça heybetli ve ukalâ, ama gene de çekici. Büyük yazarlarda çok acayip birşey var," dedi, "Hepsi de çok sıradan görünüyorlar. Onlarda, resamlarda olduğu gibi, büyüklüklerini gösteren en ufak bir belirti yok. Büyük bir ressam bir biçimde büyük ressam olduğunu *belli ediyor*. Ama büyük yazarlar genellikle peynir fabrikasındaki muhasebecilere benziyorlar."

Crownborough'dan, yine Sussex'e, Rottingdean kasabasına, Mr Rudyard Kipling'i aramaya gittik. "Kıllı pis oğlan-cı." Yasmin'in tek yorumu bu oldu. Kipling'den elli çubuk oluşturdu.

İşin temposuna öyle girmiştik ki, Sussex'in aynı bölgesindeki Sir Arthur Conan Doyle'u ağaçtan kiraz kopartır gibi, çok kolay bir biçimde hallettik. Yasmin yalnızca kapıyı çaldı ve hizmetçiye, yayımcısından kendisine verilmek üzere çok önemli bir dosya getirdiğini söyledi. Kendini bir anda çalışma odasında buldu.

"Mr Sherlock Holmes hakkında neler düşünüyorsun?" diye sordum.

"Özel birşey yok," dedi. "Yalnızca ince kalemli bir yazar daha."

"Bekle," dedim. "Listede bundan sonra da bir yazar var, ama bunu sıkıcı bulacağını hiç sanmıyorum."

"Kim o?"

"Mr Bernard Shaw."

Shaw'un yaşadığı Ayot St. Lawrence Hertfordshire'e gitmek için Londra üzerinden geçtik; yolda Yasmin'e bu şımarık edebi palyaço hakkında birşey söyledim: "Her şeyden önce," dedim, "çok bağınaz bir vejetaryendir. Yalnızca çiğ sebze, meyve ve tahıl yer. Bu yüzden çikolatayı kabul edeceğini sanmıyorum."

"Ne yapacağız, havuç içinde mi vereceğiz?"

"Turp nasıl olur?" dedim.

"Yer mi ki?"

"Ola ki hayır," dedim. "Üzüm olması daha iyi olur. Londra'dan güzel bir salkım üzüm alırız, bir tanesini tozla tedavi ederiz."

"Bu olabilir," dedi Yasmin.

"Olmak zorunda," dedim. "Bu delikanlı Böcek olmadıkça hiçbir şey yapmayacaktır."

"Ne gibi bir arızası var?"

"Hiç kimse tam olarak bilmiyor."

"Soylu sanatla uğraşmıyor mu?"

"Hayır," dedim. "Seksle ilgilenmiyor. Sanki hadım edilmiş bir horoz."

"Allah kahretsin!"

"Çekilmez derece kibirli, geveze ve cılız bir horoz."

"Ön takımının çalışmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu Yasmin.

"Emin değilim. Altmış üç yaşında. Kırk iki yaşında bir kadınla evlendi, rahatlık ve arkadaşlık evliliği. Seks yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama genel kanı bu. Kendisi söylemiş bir gün, 'Yirmi dokuz yaşına kadar cinsel bir serüvenim olmadı,' diye."

"Biraz geri kalmış."

"Gerçekten hiçbir zaman öyle bir yaşamı olmadığını sanıyorum," dedim. "Birçok ünlü kadın kovaladı onu, ama hepsi de başarısızlığa uğradı. Şahane artist Mrs Pat Campbell demiş ki: "Tıpkı bir tavuk, horozu yok?"

"Hoşuma gitti bu."

"Onun diyeti," dedim, "zihinsel verimi arttırıcı biçimde ayarlanmış. Bir seferinde, 'Açıkça söylüyorum, viski ve ölü vücutlarla beslenen bir adam, kesinlikle iyi işler başaramaz,' diye yazmış"

"Viskiye ve canlı vücutlara karşı çıkmak içindir, sanırım."

Bizim Yasmin oldukça akıllı bir kızdı. "O Marksist bir

sosyalist," diye ekledim. "Her şeyin devlet tarafından yapılması gerektiğine inanıyor."

"Düşündüğümde de kötü bir göt," dedi Yasmin. "Böcek çarptığı zamanki suratını görmek için sabırsızlanıyorum."

Londra'dan geçerken Jackson's of Piccadilly'den kocaman bir salkım Muscatel üzümü satın aldım. Soluk sarımsı yeşil renkte, çok iri taneli ve çok pahalıydı. Londra'nın kuzeyinde, arabayı yolun kenarına çekip, Kabarcık Böceği tozunu çıkarttık.

"Çift doz verelim mi?" diye sordum.

"Üç doz olsun," dedi Yasmin.

"Tehlikeli olmaz mı?"

"Onun hakkında söylediklerin doğruysa, şişenin yarısını vermemiz gerek."

"Tamam öyleyse," dedim. "Üç doz oldu."

Salkımın en dibinde asılı duran üzümü seçtik; kabuğunun üzerinde çakıyla çok ince bir yarık açtım. İçindeki etli kısmından minik bir parça çıkarttım, bir iğneyle iteleyerek yarığa tozu doldurdum. Daha sonra Ayot St Lawrence'a doğru yolumuza devam ettik."

"Farkındasın değil mi?" dedim, "ilk kez birisi üç doz almış olacak."

"Tasalanmıyorum," dedi Yasmin. "Açıkça görülüyor ki, adamın cinselliği gizli. Merak ediyorum, hadım mı acaba? Sesi nasıl, kalın mı?"

"Bilmiyorum."

"Aşağılık yazarlar," dedi Yasmin. Koltuğa iyice gömüldü ve geri kalan yol boyunca sessiz kaldı.

Shaw'un Köşesi diye anılan, güzel bahçeli, büyük taş ev gösterişsizdi. Arabadan indiğimde saat öğleden sonra dördü yirmi geçiyordu.

"Ne yapıyorum şimdi?" diye sordu Yasmin.

"Evin arkasına yürüyeceksin, doğruca bahçenin dibine gideceksin," dedim. "Orada çatısı eğimli, küçük bir baraka

göreceksin. İşte orada çalışıyor. Şu anda kesinlikle oradadır. Doğruca içeri dal ve olağan söylevine başla."

"Ya karısı beni görürse ne olacak?"

"Bu da göze almamız gereken bir olasılık," dedim. "Meraklanma, başaracaksın. Adama vejetaryen olduğunu söyle. Umarım hoşlanacaktır."

"Oyunlarının adları neydi?"

"*Adam ve Super adam*," dedim. "*Doktor'un ikilemi, Bin-başı Barbara, Sezar ve Kleopatra, Androcles, Aslan ve Pygmalion*."

"En çok hangisini beğendiğimi sorarsa?"

"*Pygmalion dersin*."

"Tamam, *Pygmalion* derim."

"Gururunu okşa. Ona yalnız en büyük oyun yazarı değil, şimdiye kadar gelmiş geçmiş en büyük müzik eleştirmeni olduğunu da söyle. Korkmana gerek yok. Konuşma işini üstlenecektir."

Yasmin arabadan indi, kendinden emin adımlarla kapıdan geçip Shaw'un bahçesine doğru yürüdü. Bahçenin arka tarafında gözden kaybolana kadar arkasından baktım, sonra kasabaya dönüp Vagon ve Atlar adı motelde bir oda ayırttım. Yukarıda odada, bütün aletlerimi sıralayıp, Shaw'un menilerini çabucak donmuş çubuklar haline getirmek için gerekli tüm hazırlıkları yaptım. Bir saat sonra, Yasmin'i beklemek üzere Shaw'un Köşesi'ne geri döndüm. Fazla beklemedim. Şimdi daha önceki olanları anlatmadan, bundan sonrasını anlatmayacağım. Bazı şeyler oluşum sırasına göre anlatıldığında daha güzel oluyorlar.

"Bahçeye girdim," diye Yasmin anlatmaya başladığında, lokantada oturmuş, şahane bir et ve böbrekli böreğimizle, oldukça güzel sayılabilecek Beaune şarabımızı yudumluyorduk. "Bahçeye girdim, barakayı gördüm. Aceleyle o yana yürüdüm. Her an Bayan Shaw'un 'Dur!' diye bağırın sesiyle karşılaşmayı bekliyordum. Ama kimse beni görmedi. Barakanın kapısını açıp içeri baktım. Bomboştu. Uzun bacaklı bir

koltuk, üstü kâğıtlarla dolu bir masa vardı, yani berbat bir atmosferdi. Ama Shaw ortalıkta yoktu. İşte bu kadar diye düşündüm. En iyisi çıkıp gitmek. Geri döneyim dedim. Kesin başarısızlık. Kapıyı sertçe kapattım.

"Kim var orada?" diye bağırان bir ses geldi kulübenin arkasından. Yüksek tonlu ama oldukça gıcırtilı bir erkek sesiydi. Aman Allahım, adam resmen hadım diye düşündüm.

"Sen misin Charlotte?" diye sordu cızırtılı ses.

"Yüzde yüz iktidarsız olan bir adama Böcek nasıl bir etki yapacak diye düşündüm.

"Charlotte!" diye yineledi. 'Ne yapıyorsun?'

"Derken kocaman sakallı, kemikli, uzun boylu yaratık, kulübenin arkasından, bir elinde bahçe makasıyla çıkageldi. 'Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?' diye sordu. 'Burası özel bir mülktür.'

"Genel tuvaleti arıyordum," diye yanıtladım.

"Ne bok karıştırıyorsunuz küçük hanım?" diye sordu. 'Barakama girdiniz. Ne çaldınız?'

"Hiç bir bok çalmadım," dedim. 'İlle de bilmek istiyorsanız, söyleyeyim: Size bir armağan sunmaya gelmiştim.'

"Armağan, ha?" dedi biraz yumuşayarak.

"Paketten üzüm salkımını çıkarıp uzattım.

"Bu cömertliğinizi hak etmek için ne yaptım acaba?" diye sordu.

"Tiyatroda bana çok büyük bir zevk verdiniz,' dedim. 'Benim de karşılığında size birşey vermemin güzel olacağını düşündüm. İşte hepsi bu. Buyurun, bir tane deneyin.' En alttaki üzümü koparıp ona ikram ettim. 'Gerçekten çok lezzetli.'

"Bir adım ilerleyip üzümü aldı, dudağına sarkan kılların arasından ağzına attı."

"Fevkalade,' dedi. 'Bir Muscatel.' Sarkık kaşlarının altından bana bakarak, 'İyi ki çalışmıyordum, küçük hanım, üzüm olsun olmasın sizi kapı dışarı ederdim. Şu sırada güllerimi buduyordum.'

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim,' dedim. 'Beni bağışlar mısınız?'

"Dürtülerinizin saflığından emin olunca sizi bağışlarım.'

"Bakire Meryem kadar temizim,' dedim.

"Sanmıyorum,' dedi. 'Bir kadın herhangi bir çıkarı olmadıkça bir adamı ziyaret etmez. Bunu oyunlarımda çok kez belirtmişimdir. Kadın, yırtıcı bir hayvandır, madam. Erkeklerle beslenir.'

"Ne aptalca bir söz,' dedim. 'Avcı olan *erkektir.*'

"Hayatımda asla bir kadın avlamadım,' dedi. 'Kadınlar beni avlarlar. Tabanları yanmış tilki gibi kaçırım. Açıgözlü yaratıklar,' diye ekledi üzümün çekirdeğini tükürürken. 'Açıgözlü, yırtıcı, obur hayvanlar.'

"Haydi canım siz de,' dedim. 'Herkes iyi kötü biraz avlanır. Kadınlar erkekleri evlenmek için avlarlar, ne kötülük var bunda? Ama erkekler kadınları sırf onlarla yatmak istedikleri için avlarlar. Bu üzümleri nereye koyayım?'

"İçeriye, kulübeye koyarız,' diye yanıtladı elimden alırken. Barakadan içeri girdi, ben de onu izledim. Dokuz dakikanın çabuk geçmesi için dua ediyordum. Koltuğuna oturdu ve yine o kalın sarkık kaşlarının altından beni süzmeye başladı. Ben de hemen ortalıktaki tek sandalyeyi alıp oturdum.

"Oldukça esprili bir kişisiniz,' dedi. 'Espriden hoşlanırım.'

"Kadınlar hakkında bir sürü saçmasapan şey söylüyorsunuz,' dedim. 'Sanırım kadınlar hakkındaki en önemli şeyi bilmiyorsunuz. Hiç tutkulu bir aşka yakalandınız mı?'

"İşte tipik kadınca bir soru,' dedi. "Benim için bir tek tutku vardır. Zekâ bir tutkudur. Aklın canlılığı bence en büyük tutkudur.

"Fiziksel tutkular ne olacak?' dedim. 'Onlara hiç şans tanımıyor musunuz?'

"Hayır, madam. Tanımam. Örneğin, Descartes, tutkuluymdu. Casanova'ya oranla hayattan çok daha zevk aldı ve

çok daha tutkuluydu.'

"Peki, ya Romeo ile Jüliet?"

"Çocuksu aşk,' dedi. 'Yüzeysel bir saçmalık.'

"Sizin *Sezar ile Kleopatra'nızın, Romeo ve Jüliet'ten* daha güzel bir oyun olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Kuşkusuz,' dedi.

"Yaa, çok sinirsiniz Mr Shaw.'

"Siz de öylesiniz, küçükhanım.' Masadan bir dosya kâğıdı aldı. 'Dinleyin şunu,' dedi ve o cızırtılı sesiyle okumaya başladı: '...vücut daima sonunda insana baş belası olur. Düşünmek dışında hiçbir şey güzel ve çekici olarak kalmaz, çünkü düşünmek hayatın kendisidir...'

"Sonunda elbette baş belası olur,' dedim. 'Oldukça geçerli bir sav. Ama benim yaşımda baş belası değil, lezzetli bir meyvedir. Hangi oyun bu?"

"Çok yaşlı bir adamla ilgili,' dedi. 'Şimdi beni rahat bırakmanızı rica edebilir miyim? Candan ve güzelsiniz, ama bunlar size beni meşgul etme hakkını vermez. Üzümlere teşekkür ederim.'

"Saatime baktım. Bir dakika daha vardı. Konuşmayı sürdürdüm. 'Gideceğim,' dedim. 'Üzümlerime karşılık, ünlü kartpostallarınızdan birini imzalayıp verirseniz çok mutlu olurum.'

"Bir kart buldu, imzaladı. 'Şimdi lütfen beni rahat bırakın,' dedi. 'Oldukça çok zamanımı çaldınız.'

"Gidiyorum,' diye yanıtlarken birkaç saniye daha oylanmaya çalıştım. Dokuz dakika dolmuştu. Aman Böcek, canım Böcek, haydi tatlı Böcek, neredesin? Beni neden terkettin?"

"Oldukça tehlikeli bir durum," dedim.

"Umutsuzluğa kapıldım Oswald. Hiç böyle birşey olmamıştı. 'Mr Shaw,' dedim, kapıya doğru yürürken bir yandan da vakit geçirebilmek için birşeyler arıyordum. 'Sizi Allah gibi gören yaşlı anneme, şu soruyu soracağıma söz verdim...'

"Baş belâsısınız, madam!' diye kükredi.

"Biliyorum, evet sıkıcı olduğumu biliyorum, ama lütfen bunu annem için yanıtlayın. Soru şu: Bütün sanatçıların, güzel şeyleri yalnızca estetik nedenlerle yaratmalarını kınadığınız doğru mu?"

"Evet doğru, hanımefendi."

"Yani salt güzelliğin yetersiz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, yetersizdir," dedi. "Sanat eğitici olmalıdır, sosyal bir amaca hizmet etmelidir."

"Beethoven da sosyal amaca hizmet etmiş miydi ya da Van Gogh?"

"Defolup gidin buradan!" diye haykırdı. "Boş laflarınızı dinlemek iste.." Cümlemin tam ortasında durdu. Allaha şükür, Oswald, tam o anda Böcek imdadıma yetişti."

"Hurra. Çok mu sert etkiledi?"

"Hatırlasana, üçlük dozdu."

"Biliyorum. Sonra ne oldu?"

"Üçlük doz vermek doğru bir iş değil Oswald. Bir daha asla yapmam."

"Taş gibi oldu, öyle mi?"

"Birinci bölüm mahvediciydi," diye ekledi Yasmin. "Tıpkı elektrikli sandalyeye oturtulmuş ve birdenbire milyon volt akım verilmiş gibiydi."

"O kadar mı kötü?"

"Dinle bak. İskemleden kalktı, bütün bedeni kaskatı, gözleri dışarı fırlamış, yüzü allak bullak, titreyip duruyordu."

"Vah zavallı."

"Çok korktum."

"Tahmin ederim."

"Şimdi ne yapmalıyım diye düşündüm. Suni teneffüs, oksijen falan..."

"Abartmıyorsun değil mi, Yasmin?"

"Tanrım, hayır. Adam perişan oldu. Felç oldu. Sanki boğazlanmış gibiydi. Konuşamıyordu."

"Bilinci yerinde miydi?"

"Kimbilir."

"Sence nalları dikebilir miydi?"

"Eşit şansı vardı sanırım."

"Yani, gerçekten öyle mi düşündün?"

"Görmeliydin."

"Aman Tanrım."

"Kapının önünde durdum, bu ihtiyar şahinin son oyununda neler yazmış olduğunu düşünmeye başladım. 'Merhaba, Mr Shaw,' dedim. 'Uyanın, uyanın.'"

"Seni duyabildi mi?"

"Sanmam. Bıyıklarının arasından, dudaklarının kenarında oluşan beyaz köpükleri görebiliyordum."

"Ne kadar sürdü bu?"

"Birkaç dakika. Her şeyden öte, kalbinden kaygılanmaya başladım."

"Neden kalbi Allahaşkına?"

"Yüzü al aldı. Teninin morardığını görebiliyordum."

"Asfeksi mi?"

"Onun gibi birşey," dedi Yasmin. "Bu et ve böbrek çok lezzetli, değil mi?"

"Evet, çok güzel."

"Derken, birden kendine geldi. Gözlerini kırptırdı, ardından bana bir bakış attı. Bir kızılderili narası patlattı ve ayağa kalkıp soyunmaya başladı. 'İrlandalı geliyor!' diye bağırdı. 'Malzemelerinizi hazırlayın, madam! Hazırlanın ve savaşa hazır olun!'"

"O halde tam iktidarsız değil."

"Öyle gözükmedi."

"Peki, lastiği takmayı nasıl başardın?"

"Vahşileştikleri zaman tek bir çare var," dedi Yasmin.

"Ponponlarını yakalayıp asıldım. Sertçe sıkıp bir iki kere burdum."

"Of!"

1. *Asfeksi*: Oksijen yokluğundan ileri gelen boğulma. (Çév.)

"Çok etkilidir."

"Öyle olduğu kuşkusuz."

"O durumda ardına takıp, istediğin yere sürükleyebilirsin."

"Eminim."

"Tıpkı bir ata gem takmak gibi."

Beaune şarabımdan ağız dolusu bir yudum alıp, özenle tattım. Louis Latour firması tarafından yollanmıştı ve gerçekten çok güzel bir şaraptı. Böyle bir şarabı, bir kasaba lokantasında bulmak da büyük şanstı. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Tam bir kaos. Tahta zemin. Korkunç yaralar, bereler. Piyango. Ama ilginç olan ne biliyor musun, Oswald? Ne yapacağını doğru dürüst bilmiyordu. Benim göstermem gerekti."

"Yani bakir *miydi*?"

"Olabilir. Ama namussuz çabuk öğreniyor. Altmış üç yaşında bir adamda görülemeyecek bir enerji."

"Vejetaryen menüsü."

"Mümkündür," dedi Yasmin, çatalıyla bir parça böbrek kesip ağzına atarken. "Ama unutma ki, yepyeni bir öntakım var."

"Nesi var?"

"Yeni bir öntakım." Bu yaştaki adamların çoğununki yıpranmış olur, donanımı söylemek istiyorum. Çok kilometre yapmış oluyorlar ve aletler çocuk çingırağına benzemeye başlıyor."

"Yani, bakir olmasından ötürü..."

"Kesinlikle, Oswald. Öntakım yepyenydi, kesinlikle kullanılmamıştı. Bu yüzden hiçbir aşınma, eskime belirtisi yoktu."

"Yani biraz motoru alıştırmaması gerekti, öyle mi?"

"Hayır," dedi. "Alabildiğine gazladı. Dolu dizgin. Tam istimle. Ve bu işin yöntemini kavradığında ise 'Şimdi, Mrs Pat Campbell'in neyin peşinde olduğunu anlıyorum!' diye ba-

ğirdi.

"Sanırım sonunda toplu iğneyi çıkarmak zorunda kaldın."

"Elbette. Ama biliyor musun, Oswald, üçlük dozla o kadar fazla uçuluyor ki, hiçbir şey hissetmiyorlar. Kıçını kuş tüyüyle de gıdıkласaydım aynı şey olacaktı."

"Kaç kez dürtükledin?"

"Kolum yorulana kadar."

"Sonra?"

"Başka yollar da var," dedi Yasmin gizemli bir tavırla.

"Of! Of!" dedim yine. Yasmin'in kurtulabilmek için laboratuvarında A. R. Woresley'e yaptığı şey aklıma geldi. "Zıpladı mı?"

"Yaklaşık bir metre," dedi. "Bu da bana malları toparlayıp kapıya varabilecek kadar zaman kazandırdı."

"Giysilerini üstünde tutabildiğin için şanslısın."

"Zorunluydum," dedi. "Ne zaman fazladan bir doz verirse, tabana kuvvet kaçmak gerekiyor."

İşte Yasmin'in öyküsü böyleydi. Şimdi de, 'Shaw'un Köşesi'nde' hava yavaş yavaş kararırken arabamda sessizce oturup beklediğim an'a dönelim. Yasmin ansızın bahçeden büyük bir telaşla koşa koşa çıktı, saçları arkasından uçuşuyordu. Binmesi için hemen arabanın kapısını açtım. Ama arabaya binmedi. Arabanın önüne koşup çalıştırma kolunu yakaladı. O günlerde otomatik çalışan arabalar daha yoktu. "Kontağı aç, Oswald!" diye bağırdı. "Kontağı aç! Peşimden geliyor!" Kontağı açtım. Yasmin kolu çevirdi. Motor ilk çevirişte çalıştı. Yasmin hemen arabaya atlayıp yanımdaki koltuğa oturdu. "Yürü be adam, yürü! Tam gaz!" Arabayı vitese taktarken, bahçede alacakaranlığın içinde, hayalet kılıklı, beyaz sakallı, çırılçıplak bir adamın, avaz avaz bağırarak bize doğru koştuğunu gördüm. "Geri dön, orospu! Seninle işim daha bitmedi!"

"Yürü!" diye bağırdı Yasmin. Vitese takıp gaza bastım.

Arkama göz attığımda Mr Shaw'u evinin yanındaki so-

kak lambasının sönük ışığı altında, çorapları dışında bembeyaz vücudunun hem üst hem de orta bölgesi kıllarla kaplı, alt kısımdaki sakalın içinden ucu kesilmiş bir av tüfeği gibi fırlayan iri pembe organı ile hoplayıp sıçrarken gördüm. Kolay kolay unutamayacağım bir görüntüydü. İnsan etinin tutkusunu her zaman alaya alan bu güçlü ve kibirli oyun yazarı, şimdi şehvet kılıcını kendine saplamış ve Yasmin'e geri gelmesi için bağıırıyordu. *Cantharis vesicatoria sudanii*'nin bir Mesihi bile bir maymuna dönüştürebileceğini düşündüm.

22

Noel yaklaşmıştı, Yasmin tatil yapmak istediğini söyledi. Ben ise devam etmek istiyordum. "Haydi," dedim, "önce bir Krallık Turu atalım. Avrupa'nın kalan dokuz krallığını da bir dolaşalım. Sonra ikimiz de uzun güzel bir tatil yaparız.

Yasmin'in dediği gibi soylularla oynaşmak karşı konulamayacak bir fikirdi. Tatili erteleyip Noel'i karlar içindeki Avrupa'da geçirmeyi kabul etti. Birlikte akla uygun bir program düzenledik. Sırasıyla Belçika, İtalya, Yugoslavya, Yunanistan, Bulgaristan, Romanya, Danimarka, İsveç ve Norveçi kapsayan bir yolculuk olacaktı. Özenle hazırlamış olduğum George V. A. R.'ın mektuplarını yeniden gözden geçirdim, yolculukta kullandığım sıvı nitrojen kaplarımı doldurdum, çubuk stokumu tamamladım ve emektar Citroen'imizle ilk durağımız olan Belçika Krallık Sarayına gitmek üzere kanalı geçeceğimiz buharlı gemiye binmek için Dover'e doğru yola koyulduk.

İngiltere Kralının yazdığı mektubun listemizdeki sekiz krallıkta yaptığı etki hemen hemen birbirinin tıpkısıydı. Hepsi de üstüne atladı; Kral George'u hoşnut etmeye, onun gizli sevgilisine bir göz atmaya sabırsızlanmaktaydılar. Onlar için bu verimli bir işti. Gittiğimiz her yerde Yasmin, ben mektubu verdikten hemen birkaç saat sonra saraya davet ediliyor-

du. Başarı üstüne başarı elde ettik. Bazan şapka iğnesini kullanmak gerekiyor, bazan da gerekmiyordu. Bazı komik sahneler yaşandı, beceri gerektiren bazı durumlarla karşılaştık, ama Yasmin her zaman sonuca ulaşıyordu. Yetmişaltı yaşındaki Yugoslavya Kralı Peter'i bile elde etmeyi başardı. Ancak işin sonunda baygınlık geçiren kralı kendine getirmek için bir lazımlık dolusu soğuk suyu yüzüne dökmesi gerekti. Nisan ayının sonunda Christiania'ya (şimdiki Oslo) geldiğimizde sekiz kralın işi tamamlandı ve geride yalnızca Norveç Kralı kalmıştı. Kırksekiz yaşındaydı.

Christiania'da yerleştiğimiz Kral Johan Kapısı yanındaki Grand Hotel'deki odanın balkonundan Krallık Sarayının bulunduğu muhteşem caddeyi görebiliyordum. Mektubumu salı sabahı saat onda götürdüm. Öğlene doğru Yasmin'e kralın el yazısı ile yazdığı yanıt gelmişti bile. Aynı gün öğleden sonra iki buçukta saraya davet ediliyordu.

"Bu benim son kralım olacak," dedi, "saraylarda dolaşıp krallarla güreşmeyi özleyeceğim."

"Onlar hakkındaki genel görüşün nedir?" dedim. "İşimiz neredeyse bittiğine göre, bir değerlendirme yapabilirsin."

"Hepsi farklı," dedi. "Bulgaristan Kralı Boris'in beni pişiç çevirme makinesinde döndürmesi dehşet vericiydi."

"Bulgarlar kolay insanlar değildirler."

"Romanya'nın Ferdinand'ı da oldukça çılgındı."

"Odasının duvarları boydan boya yanıtıcı aynalarla kaplı olan mı?"

"Evet o. Bakalım bu Norveç'li dostumuzun ne gibi ürkütücü alışkanlıkları var."

"Çok nazik bir insan olduğumu duymuştum."

"Böceği alan hiç kimse nazik olamaz, Oswald."

"Bahse girerim, oldukça sinirlidir," dedim.

"Neden?"

"Nedenini sana söylemiştim. Karısı, Kraliçe Maud, İngiltere Kralı V. George'un kızkardeşidir. Yani sahte mektubu-

muz Hakoon'a kayınbiraderi tarafından yazılmış oluyor. Bu kemiğe biraz fazla yakın."

"Çok hoş," dedi Yasmin. "Beğendim bu işi." Ve küçük çikolata kutusu, şapka iğnesi ve öteki gerekli malzemelerle birlikte saraya doğru hevesle yola çıktı. Ben otelde kaldım ve malzemelerimi hazırlayarak dönüşünü bekledim.

Bir saatten az bir zaman sonra geri dönmüştü.

"Her şeyi mahvettim!" diye ağlıyordu. "Ah, Oswald, korkunç, felaket, dehşet verici birşey yaptım. Her şeyi berbat ettim!"

"Ne oldu?" dedim ürpererek.

"Bana bir içki ver," dedi. "Brandy."

Ona sert bir brandy verdim. "Haydi artık," dedim, "anlat neler olduğunu. En kötüsünü söyle."

Yasmin, Brandy'den kocaman bir yudum aldıktan sonra geriye yaslanıp gözlerini kapadı, "Ah, şimdi daha iyi," dedi.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdım, "bana olanları anlat!"

Brandy'nin kalanını bitirdikten sonra bir tane daha istedi. Hemen verdim.

"Güzel büyük bir oda," dedi. "Uzun boylu hoş bir kral. Siyah bıyıklı, zarif, nazik ve yakışıklı. Çikolataları kuzu gibi aldı ve dakikaları saymaya başladım. Kusursuz sayılacak bir İngilizceyle konuşuyordu. 'Bu işten pek hoşnut değilim Lady Victoria,' dedi bir parmağı ile Kral George'un mektubuna vurarak. "Bu hiç benim kayınbiraderimin tarzına benzemiyor. Kral George tanıdığım en dürüst, saygıdeğer insandır.'

"O da bir insan Majesteleri.

"Kusursuz bir kocadır,' dedi.

"Sorun evli olması,' dedim.

"Elbette evli. Neyi ima etmek istiyorsunuz?

"Evli erkekler berbat koca olurlar, Majesteleri.

"Şaçmalıyorsunuz bayan!' diye sertçe yanıtladı."

"Neden o anda, orada susmadın Yasmin!" diye bağırdım.

"Oh, yapamadım Oswald. Bir kez böyle konuşmaya baş-

layınca kendimi tutamıyorum. Daha neler söylediğimi biliyor musun?"

"Duyamak için sabırsızlanıyorum," dedim. Terlemeye başlamıştım.

"Ona dedim ki: 'Bakın Majesteleri, demek istiyorum ki, George gibi güçlü, yakışıklı bir erkeğin yıllarca sütlaç yedikten sonra biraz havyar tatmak istemesi çok doğaldır.'"

"Oh, Tanrım!"

"Aptalca bir sözdü, biliyorum."

"O ne dedi?"

"Yüzü yeşil bir renk aldı. Bir an beni vuracağını düşündüm ama o, büyük patlamadan önce uzun süre çatırdayan bir donanma fişeği, bir maytap gibi vızıldayıp köpürüyordu."

"Peki patlamadı mı?"

"O anda değil. Son derece ağırbaşlıydı. 'İngiltere Kraliçesi'nden sütlaç diye söz etmeseniz sevinirim,' dedi.

"'Özür dilerim, Majesteleri,' dedim. 'Bunu kastetmemiştim.' Oturmamı söylemediği için odanın ortasında ayakta durmaktaydım. Boşver diye düşündüm ve geniş yeşil bir kol-tuk seçip Böceğin etkisini göstermeye başlamasına hazır bir halde yayıldım.

"'George'un böyle yoldan çıkmasını hiç anlayamıyorum,' dedi.

"'Oh, yapmayın Majesteleri,' dedim. 'O yalnızca babasının yolundan gidiyor.'

"'Ne demek istediğinizi anlayamadım, madam.'

"'Yaşlı Edward VII,' dedim, 'krallık fitilini ülkenin her yerinde daldırıp çıkarırdı.'

"'Bu ne cüret!' diye ilk kez patlayarak bağırdı. 'Bunların hepsi yalan!'

"'Lily Langtry'yi unutmayalım.'

"'Kral Edward benim karımın babasıydı,' dedi, buz gibi bir sesle. 'Evimde ona hakaret ettirmem.'"

"Allah aşkına Yasmin, böyle davranmanın sebebi nedir?" diye bağırdım. "İlk kez, gerçekten hoş bir kralla karşı-

laştın ve yaptığın tek şey ona hakaretler yağdırmak oldu."

"Gerçekten hoş bir adamdı."

"Tanrı aşkına, o halde neden yaptın bunu?"

"Şeytan dürttü, Oswald. Ve bundan hoşlanıyordum sanırım."

"Krallarla böyle konuşamazsın."

"Ah evet, konuşabilirim," dedi Yasmin. "Şunu keşfettim ki Oswald, onlara başlangıçta neler söylediğin ya da onları ne kadar öfkeliendirdiğin hiç önemli değil, çünkü Böcek sonunda sana daima paçayı kurtartır. İşin sonunda ahmak durumuna düşen hep onlar olur."

"Ama işi berbat ettiğini söylemiştin?"

"Dur, izin ver de anlatayım; neler olduğunu anlayacaksınız. Uzun boylu kral kendi kendine söylenerek odada bir aşığı, bir yukarı dolaşıyordu ve tabii ben de saate bakmaya devam ediyordum. Sanki bu dokuz dakika fazla yavaş geçiyor gibiydi. Sonra kral, 'Bunu kendi kraliçenize nasıl yaparsınız? Sevgili kocasını baştan çıkaracak kadar nasıl alçalabilirsiniz? Kraliçe Mary dünyanın en saf, en namuslu insanıdır.'

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" dedim.

"Bundan eminim,' dedi. 'Taze kar kadar lekesizdir.'

"İşte şimdi bir dakika durun Majesteleri,' dedim. 'Bütün o münasebetsiz söylentileri işitmediniz mi?'

"Ben bunu söyler söylemez Oswald, akrep sokmuş gibi hızla döndü."

"Tanrım, Yasmin buna nasıl cesaret ettin?"

"Eğlenceliydi," dedi. "Yalnızca şaka olsun diye söyledim."

"Ne şaka ya."

"Söylentiler!' diye bağırdı kral. 'Ne çeşit söylentiler?'

"Pek densizce söylentiler,' dedim.

"Ne cesaretle!' diye kükredi. 'Ne cesaretle buraya gelip İngiltere Kraliçesi hakkında böyle konuşabiliyorsunuz. Siz bir orospusunuz, bir yalancısınız, madam.'

"Bir orospu olabilirim,' dedim, 'ama yalancı değilim.'

Yani, Buckingham Sarayındaki muhafız alayında bir albay var, üstelik sert ve kocaman bıyıklarıyla oldukça yakışıklı bir adam ve kraliçe ile her sabah cimnastik salonunda buluşarak ona beden eğitimi dersleri veriyor.'

"Niye vermesin ki?' diye sertçe sözümü kesti. 'Beden eğitimi çalışmalarının nesi varmış? Ben de her sabah yapıyorum.'

"Saatime baktım. Dokuz dakika dolmak üzereydi. Bu uzun boylu mağrur kral her an vahşi bir şehvet düşkününe dönüşebilirdi. 'Majesteleri, George ve ben birçok kez spor salonunun pencerelerinden gözetlediğimizde...' Durdum. Sesimi kaybetmiştim, Oswald. Devam edemiyordum."

"Tanrı aşkına, ne oldu?"

"Kalp krizi geçirdiğimi sandım. Soluğum kesilmişti. Doğru dürüst soluk alamıyordum; vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Gerçekten ölüyorum sandım."

"Neydi bu Allah aşkına?"

"Kral da bana bunu sordu. Gerçekten nazik bir adam, Oswald. Yarım dakika önce İngiltere'deki akrabaları hakkın-da söylemediğim şey kalmamıştı, şimdi ise birdenbire benim sağlığımla ilgileniyordu. 'Bir doktor çağırmamı ister misiniz?' diye sordu. Ona yanıt bile veremiyordum. Yalnızca boğulur gibi sesler çıkarabiliyordum. Sonra ansızın ayak tabanlarımda o müthiş karıncalanma başladı ve hızla yukarıya bacaklarıma yayıldı. Bacaklarım felce uğramış gibi geliyordu. Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum bile. Her an ölecek gibiydim. Ve sonra *bam!* Çarpıldım."

"Ne çarptı?"

"Böcek tabii ki."

"Dur şimdi bir dakika..."

"Allahın cezası yanlış çikolatayı yemişim Oswald! Karıştırdım onları! Normal çikolatayı ona vermiş, içinde böcek olanı kendim yemişim."

"Aman Allahım, Yasmin."

"Biliyorum, ama o zamana kadar ne olduğunu tahmin ettim ve ilk aklıma gelen kendimi daha fazla rezil etmeden saraydan kaçıp gitmek oldu."

"Kaçtın mı?"

"Şey..., bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Hayatımda ilk kez böcek almanın neye benzediğini görüyordum."

"Çok güçlü birşey."

"Dehşet verici. İnsanın aklını durduruyor. Düşünemiyorsun. Tek hissettiğin şey bütün vücudunu kaplayan seks duygusu. Düşünebildiğin tek şey seks. En azından benim düşünebildiğim tek şey buydu ve çok korkmuştum Oswald... Kendimi tutamıyordum, anlıyor musun... ve şey... kanepenin üzerinden sıçrayıp kralın pantolonuna doğru bir dalış yaptım."

"Oh, Tanrım."

"Dahası da var," dedi Yasmin brandy'sinden kocaman bir yudum daha alarak.

"Anlatma, dayanamıyorum."

"Peki, o halde anlatmayayım."

"Neyse tamam," dedim. "Devam et."

"Deli gibiydim. Üstüne saldırdım. Dengesini kaybetti ve onu kanepenin üzerine ittim. Ama atletik bir adam, şu bizim kral. Çok çevikti. Yıldırım gibi ayağa fırladı. Masanın arkasına geçti. Ben masanın üstüne çıktım. Sürekli bağıyordu. 'Dur kadın! Neyin var senin! Uzak dur benden!' Ve sonra haykırmaya başladı. Yani bayağı yüksek sesle 'İmdat!' diye haykırdı. 'Birisi bu kadını buradan çıkartsın!' Ve sonra Oswald, kapı açıldı ve kraliçenin kendisi bütün ihtişamıyla, elinde bir nakış olduğu halde içeri süzüldü."

"Olacağı buydu."

"Biliyorum."

"Büyük masanın üzerinden ona erişmeye çalışıyordum. Sandalyeler havada uçarken bu ufak tefek, oldukça güzel kadın içeri girdi..."

"Ne dedi?"

"Ne yapıyorsun, Haakon?" dedi.

"Şunu dışarı çıkarın!' diye bağırdı kral.

"Onu istiyorum!' diye bağırdım. 'Onu elde edeceğim!'

"Haakon!' dedi kraliçe. 'Hemen bu işe bir son verin!'

"Canımı kurtarırcasına odanın içinde kaçarken, 'Ben bir şey yapmıyorum, o yapıyor!' diye bağırdı Kral. Ama artık onu köşeye sıkıştırmıştım ve iki muhafız arkamdan yakalamadan önce bir güzel üstüne abanmaya hazırlanıyordum. Muhafızlar askerdi. Yakışıklı Norveçli oğlanlar."

"Onu götürün,' dedi Kral, nefes nefese.

"Nereye efendim?"

"Buradan çabuk çıkartın, yeter! Sokağa atın!"

"Böylece bir kurbağa gibi saraydan dışarı taşındım. Hatırladığım tek şey genç askerlere ayıp şeyler söyleyip seksi önerilerde bulunduğum ve onların da kahkahalarla güldükleri..."

"Ve seni dışarı attılar?"

"Sokağa," dedi Yasmin. "Saray kapısının dışına."

"Bu iş Bulgar Kralı ya da onun gibi biri ile başına gelmediği için çok şanslısın," dedim. "Zindana atılabilirdin."

"Biliyorum."

"Ve böylece seni sarayın dışına sokağa bıraktılar?"

"Evet, uyuşmuş gibiydim. Ağacların altındaki sıraya oturup kendimi toparlamaya çalıştım. Öteki kurbanlarımla karşılaştırdırca bir büyük avantajım vardı Oswald, o da bana neler olduğunu *bilmemdi*. Buna böceğin sebep olduğunu *biliyordum*. Hissettiğim şeyleri hissedip de nedenini bilmemek korkunç birşey olmalı. Bu yüzden karşı koymayı başarabildim. Orada oturup kendi kendime: Yasmin seni kendine getirmek için gerekli olan şey popona bir iki iğne darbesi diye tekrarlayıp durdum. Bu beni güldürdü, sonra yavaş yavaş, ama çok yavaş olarak bu müthiş seksi duygular azalmaya başladı, kendimi toparladım, ayağa kalkıp yürüyerek otele geldim ve işte buradayım. İşi berbat ettiğim için üzgünüm, Oswald. Gerçekten üzgünüm. Böyle birşey ilk kez başıma geli-

yor."

"Buradan gitsek iyi olur," dedim. "Bu insanların bize kötü birşey yapacağını sanmıyorum, ama Kralın birkaç soru sormaya başlaması kaçınılmaz birşey."

"Eminim öyle."

"Mektubumun sahte olduğunu da tahmin edeceğini sanırım," dedim. "Her şeye bahse girerim ki, şu anda Kral Beşinci George ile olanları konuşuyorlardır."

"Bundan ben de eminim," dedi Yasmin.

"Acele et, toparlan o halde," dedim. "Bir an önce buradan sıvışıp İsveç'e geçelim. Ortadan kaybolmamız gerek."

23

Nisanın ortasına doğru İsveç ve Danimarka üzerinden eve döndüğümüzde elimizde sekiz kralın spermleri vardı. Yedi tanesinin her birinden elli çubuk, Yugoslav Kralı ihtiyar Peter'den ise yirmi tüp. Norveç'e yazık olmuştu. Uzun dönemde pek fazla birşey fark ettireceğini sanmamakla birlikte sicilimizi bozuyordu.

"Şimdi tatilimi istiyorum," dedi Yasmin. "İyi bir tatil. Zaten işimiz de bitmek üzere, değil mi?"

"Sırada Amerika var," dedim.

"Orada pek fazla iş yok."

"Hayır, ama onları da almalıyız. *Mauretania* gemisiyle güzel bir yolculuk olacak."

"Önce bir tatil istiyorum," dedi Yasmin. "Bana söz verdin. İyi bir dinlenmeden hiçbir yere gitme."

"Ne kadar?"

"Bir ay."

Harwich'de Danimarka gemisinden indikten sonra doğruca Cambridge'e gelmiştik ve 'Dunroamin'in oturma odasında içkilerimizi içiyorduk. A. R. Woresley ellerini oğuşturarak geldi.

"Kutlarım," dedi. "Bu krallarla müthiş bir iş başardınız."

"Yasmin bir ay tatil yapmak istiyor," dedim. "Bense, dişimizi sıkıp önce Amerika'yı bitirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

A. R. Woresley iğrenç piposunu tüttürüp dumanların arasından Yasmin'e baktı, "Cornelius'la aynı fikirdeyim," dedi. "Önce işi bitirin, sonra tatil yaparsınız."

"Hayır," dedi Yasmin.

"Neden hayır?" diye sordu Woresley.

"Çünkü istemiyorum da ondan."

"Şey... sanırım bunun kararı sana ait," dedi Woresley.

"Öyle olduğuna kesinlikle emin olabilirsin," dedi Yasmin.

"İyi vakit geçirmiyor muydun?" diye sordum.

"Eğlencesi giderek azalıyor," dedi. "Başlangıçta çok eğlenceliydi. Müthiş bir gırgır. Ama şimdi birden yeterince fazla geldiğini hissettim."

"Böyle söyleme."

"Söyledim bile."

"Allah kahretsin!"

"Her ikinizin de unutmuş görüdüğünüz birşey var," dedi. "O da, Allahın cezası her ileri zekâlının spermlerini istediğimizde, gidip savaşması gereken kişi *ben* oluyorum. Bütün işi omuzunda taşıyan benim."

"Omuzunda değil," dedim.

"Komiklik yapmaya çalışma, Oswald." Orada yüzünü asmış oturuyordu. A. R. Woresley hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi bir aylık tatil yaparsan," dedim, "hemen sonra benimle Amerika'ya gelecek misin?"

"Evet geleceğim."

"Rudolf Valentino hoşuna gidecektir."

"Pek emin değilim," dedi. "Hızlı günlerimin sona erdiğini sanıyorum."

"Asla!" diye bağırdım. "Ölmek bundan daha iyidir."

"Seks her şey demek değildir."

"Tanrım, Yasmin. Bernard Shaw gibi konuşuyorsun!"

"Belki de rahibe olurum," dedi.

"Ama önce Amerika'ya geleceksin, değil mi?"

"Geleceğimi söyledim ya!" dedi.

A. R. Woresley ağzından piposunu çekti ve "Hatırı sayılır bir koleksiyonumuz oldu, Cornelius, gerçekten hatırı sayılır. Satışa ne zaman başlıyoruz?"

"Acele etmemeliyiz," dedim. "Bana kalırsa hiç kimsenin spermini ölmeden önce satışa çıkartmamalıyız."

"Niçin böyle söylüyorsun?"

"Büyük adamlar öldüklerinde yaşadıklarından daha fazla ilgi çekeceklerdir. Öldüklerinde efsaneleşirler."

"Belki de haklısın," dedi Woresley.

"Listede oldukça fazla tarihi kişi var," dedim. "Birçoğu da uzun süre dayanacağına benzemiyor. Bahse girerim ki, bunların yüzde ellisi beş ya da on yıl içinde ölmüş olurlar."

"Zamanı geldiğinde satışı kim yapacak?" dedi Woresley.

"Ben yapacağım," dedim.

"Başarabileceğinden emin misin?"

"Bakın," dedim. "On yedi gibi çaylak bir yaşta bile Fransız Dışişleri Bakanına, bir düzine büyükelçiye ve Paris'in hemen hemen bütün büyük başlarına kırmızı hapları satmakta hiç güçlük çekmedim. Ve Lady Victoria Nothingham'ı Avrupa'nın bütün krallık bireylerine başarıyla pazarladım; birisi dışında."

"Bunu ben gerçekleştirdim," dedi Yasmin. "Sen değil."

"Oh, elbette ki hayır," dedim. "Satışı sağlayan Kral George'un mektubuydu, bu da benim fikrimdi. Şimdi bu dahilerin tohumlarını bir grup zengin kadına satmakta zorlanacağımı gerçekten düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Belki hayır," dedi Woresley.

"Ve bu arada," dedim, "tüm satışı yapan ben olacağıma göre, kârdan daha büyük bir pay almam gerektiğini düşünüyorum."

"Hey!" diye bağırdı Yasmin. "Kes şunu artık, Oswald!"

"Anlaşmamız herkesin eşit olmasıydı," dedi Woresley, düşmanca bir tavırla.

"Sakin olun," dedim. "Şaka yapıyordum."

"Umarım öyledir," dedi Yasmin.

"Aslına bakılırsa, bütün bu projeyi o planladığı için büyük hisseyi Arthur'un alması gerektiğini düşünüyorum," dedim.

"Şey..., çok cömertsin Cornelius," dedi Arthur, gözleri sevinçle pırıldayarak.

"Yaratıcıya yüzde kırk, sana da bana da yüzde otuzar." dedim. "Kabul mü Yasmin?"

"Razı olduğumdan pek emin değilim." dedi. "Bu iş için çok çalıştım. Ben üçte bir payımı isterim."

İkisinin de bilmediği şey, sonuçta büyük hisseyi kendim almaya uzun zaman önce karar vermiş olduğumdu. Ne de olsa, Yasmin'in fazla paraya gereksinimi yoktu. İyi giyinmeyi, iyi yemeyi seviyordu ama hepsi bu kadardı. Woresley'e gelince, elinde olsa bile böyle büyük bir parayla ne yapacağını bildiğini pek sanmıyorum. Pipo tütünü, kendine izin verdiği tek tutkusuydu. Ama ben farklıydım. Yaşamayı amaçladığım hayat biçimi elimde büyük bir servetin olmasını zorunlu kılıyordu. Benim için orta karar bir şampanyaya ya da en ufak bir rahatsızlığa katlanmak olanaksızdı. Benim için her şeyin en iyisi bile yeterince iyi değildi.

Onların ikisine yüzde onar verdiğimde mutlu olmaları gerektiğini düşünüyordum. Önce öfkeden morararak beni öldüreceklerini haykıracaklar, ama kısa süre sonra yatışıp küçük lutuflar için minnettar olacaklardı. Ama tabii ki, bu durumu ikisine kabul ettirebilmek için tek bir yol vardı. Sperm Merkezini ve onun bütün hazinelerini ele geçirmek zorundaydım. Bu güç bir iş olmayacaktı. Yasmin ve ben Amerika'dan döner dönmez bir kamyon kiralayıp kimsenin bulunmadığı bir zamanda Dunroamin'e gidecek ve değerli hazine sandığını kaçıracaktım.

Sorun değil.

Ama bazılarınız bunun pis bir oyun olduğunu düşünebi-

lir. Belki de biraz alçakça.

Bence saçmalık. Karşısına çıkan fırsatları yakalamadıkça, bu dünyada hiç kimse bir yere ulaşamaz. İnsanın evi hayır kurumu değildir. Özellikle benim evim hiç değil.

"Yani siz ikiniz Amerika'ya ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu A. R. Woresley.

Ajandamı çıkardım. "Bir ay sonra. On beş Mayıs cumartesi," dedim. "Bu tarih senin için uygun mu Yasmin?"

Çantasından o da ajandasını çıkarttı. "On beş Mayıs uygun görünüyor. Dört hafta sonra seninle burada buluşuruz."

"Ben de hemen Mauretania'da kamarajlarımızı ayırtayım."

"Güzel," dedi tarihi ajandasına not ederken.

"Sonra da Henry Ford'u, Mr Marconi'yi, Rudolph Valentino'yu ve öteki Amerikalıları ele geçiririz."

"Alexander Graham Bell'i unutmayın," dedi Woresley.

"Hepsi payına düşeni alacak," dedim. "Bir ay dinlendikten sonra sevgili kızımız yeniden şaha kalkacak. Bekle göreceksin."

"Umarım," dedi Yasmin. "Ama dinlenmeye ihtiyacım var, gerçekten var."

"Nereye gideceksin?"

"İskoçya'ya bir amcayla kalmaya."

"İyi bir amca mı?"

"Çook," dedi. "Babamın kardeşidir. Som balığı avlar."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Şimdi," dedi. "Trenim bir saate kadar kalkıyor. Beni istasyona götürür müsün?"

"Elbette götürürüm," dedim. "Ben de Londra'ya gidiyorum."

Yasmin'i istasyona götürdüm, valizlerini bekleme salonuna taşımaya yardım ettim. "Tam bir ay sonra görüşmek üzere," dedim. "Dunroamin de."

"Orada olacağım," dedi.

"İyi tatiller."

"Sana da Oswald."

Ona bir veda öpücüğü verdim ve Londra'ya doğru yola çıktım. Doğruca Kensington Square'deki evime gittim. Kendimi oldukça iyi hissediyordum. Büyük plan sonunda gerçekleşiyordu. Kendimi beş yıl sonra budala bir zengin kadının karşısında oturup konuşurken görebiliyordum. "Ben Renoir'ı daha çok tercih ederim, Mr Cornelius. Resimlerine öylesine hayranım ki. Onun fiyatı nedir acaba?"

"Renoir yetmiş beş bin dolar, madam."

"Peki bir kral ne kadar?"

"Hangisi olduğuna bağlı."

"İşte şuradaki, esmer, yakışıklı olan, İspanya Kralı Alfonso."

"Kral Alfonso kırk bin dolar, madam."

"Yani Renoir'dan daha mı ucuz?"

"Renoir daha önemlidir, madam. Spermleri son derece değerlidir."

"Ya işe yaramazsa, Mr Cornelius? Yani ya gebe kalmazsam demek istiyorum."

"Ücretsiz bir deneme hakkınız daha olacaktır."

"Peki dölleme işlemini kim gerçekleştirecek?"

"Uzman bir jinekolog, madam. Her şey büyük bir titizlikle hazırlanacaktır."

"Kocam bunun farkına varmayacak mı?"

"Nasıl varabilir? Bunu kendi yaptığını düşünecektir."

"Sanırım öyle düşünür, değil mi?" diyor kıkırdayarak.

"Mutlaka madam."

"İspanya Kralından bir çocuk sahibi olmak hoş birşey olur değil mi?"

"Bulgaristan'ı hiç düşündünüz mü madam? Bulgar Kralı yirmi bin dolara kelepir sayılır."

"Bulgar bir yumurcak istemiyorum, Mr Cornelius, soylu biri bile olsa."

"Sizi anlıyorum, madam."

"Ve tabii ki, Mr Puccini de düşünülebilir. *La Boheme*

benim en sevdiğim operadır. Mr Puccini ne kadar?"

"Giacomo Puccini altmış yedi bin beş yüz dolar, madam. Şiddetle tavsiye ederim. Çocuğun bir müzik dehası olması neredeyse kesindir."

"Ben de biraz piyano çalarım."

"Bu, bebeğin şansını büyük ölçüde arttıracaktır."

"Arttırır değil mi?"

"Aramızda kalsın, ama madam, Teksas Dallas'tan bir bayan üç yıl önce bir Puccini oğlan çocuğuna sahip oldu ve çocuk ilk operasını besteledi bile."

"Demeyin!"

"Heyecan verici değil mi?"

Satış dönemi başladığında çok eğlenceli olacaktı. Ama şimdi, önümde hoşça vakit geçirmekten başka yapacak hiçbir şeyim olmayan bütün bir ay vardı. Londra'da kalmaya karar verdim. Çılgınca eğlenecektim. Bunu hakketmişim. Bütün kış boyunca Avrupa'nın her yerinde kralların peşinde dolaşmışım ve şimdi ciddi olarak zamparalık yapma zamanım gelmişti.

Ve ne zamparalıktı bu. Gerçek bir zevk ve eğlence çılgınlığı yaşadım. Dört haftanın içinde harikulade vakit geçirdim. (bak Cilt III) Sonra birdenbire, tatilimin dördüncü ve son haftasının başlangıcında bütün hızımın üzerimde olduğu ve Londra hanımlarıyla kemik çatırtıları Mayfair'in her yerinden duyulacak kadar alt alta, üst üsteyken bütün canlılığımın son veren uğursuz bir olay oldu. Korkunç birşeydi. Şeytanca. Bunca zaman sonra bunu düşünmek bile keskin bir fiziksel acı veriyor bana. Yine de, öteki sportmen hemcinslerimi benzer bir felaketten koruyabileceğim umuduyla bu sefil olayı anlatmam gerektiğine inanıyorum.

Genellikle banyo küvetinde sırtımı musluğa dönerek ters oturmam. Pek az insan yapar bunu. Ama o öğleden sonra küvetin öteki ucu, rahat, eğimli yanı, aşırı bedensel şehvetli eğilimlere sahip olan, arsız bir küçük hanım tarafından kullanılmaktaydı. Orada bulunmasının nedeni de buydu. Aynı

zamanda bir İngiliz Düşesi olması da tam olarak konu dışı sayılmazdı. Birkaç yaş daha büyük olsaydım, üst düzeyli dişilerden nelerin beklenebileceğini bilebilir, daha dikkatli davranabilirdim. Bu kadınların pek çoğu, ünvanlarını zavallı bazı saf asilzade ya da dükleri tuzağa düşürerek elde ederler ve bu oyunda başarılı olmak özel bir kurnazlığı ve düzenbazlığı gerektirir. Düşes olabilmek için erkekleri yönetmekte uzman olmak gerekir. Bir zamanlar oldukça fazla sayıda düşesle uğraştım, hepsi de birbirine benzemekteydi. Markizler ve kontesler bu denli cadı değildirler, ama düşesleri yakın bir uzaklıktan izlerler. Kuşkusuz onlarla oynaşabilirsiniz. Çekici bir deneyimdir, ama Tanrı aşkına bu arada kendinize hakim olun. Hiç belli olmaz. Kendilerini okşayan eli ne zaman ısıracaklarını asla bilemezsiniz. Yüksek ünvanlı bir kadınla birlik-telikte dikkatli olmanızı öneririm.

Her neyse, bu düşes ve ben bir saate yakın bir süredir küvetin içinde debelenmekteydik. Sıkılınca sabunu yüzüme fırlatıp sudan çıktı. Kocaman kaygan sabun ağzıma çarptı, ama dişlerimden hiçbiri yerinden çıkmadığı ve sallanmadığı için bunu önemsemedim. Aslında bunu yalnızca beni sersemletip kaçmak fırsatı yakalamak için yapmıştı ki, öyle oldu.

"Geri gel," dedim, bir daha istiyordum.

"Gitmeliyim," diye yanıtladı küçük, düzgün vücudunu benim geniş havlularımdan birine kurularken. Aramızdaki mesafeyi de koruyordu.

"Bu henüz devre arası," diye yalvardım.

"Ne zaman durulacağını bilmemek senin sorunun, Oswald," dedi. "Bir gün birinin sabrı taşacak."

"Frijit kaltak," dedim. Bu aptalca bir sözdü, üstelik doğru değildi, ama söylemiş bulundum.

Yan odaya gidip giyindi. Küvetin içinde sessizce ve kendimi engellenmiş hissederek oturmaya devam ettim.

"Hoşça kal sevgilim," dedi banyoya döndüğünde. Kısa kollu, koyu yeşil, ipek bir giysi vardı üzerinde.

"Git öyleyse," dedim. "O saçmasapan düküne geri dön."

"Hırçınlaşma," dedi. Bana doğru yürüdü, eğilerek suyun altından sırtıma masaj yapmaya başladı. Sonra da elini öbür bölgeye kaydırarak benimkini yavaşca okşayıp mıncıklamaya başladı. Kımıldamadan, tadına vararak, yeniden yumuşayıp yumuşamayacağını merak ederek oturdum.

Şimdi buna inanmayacaksınız, ama bu küçük tilki benimle oynasır gibi görünürken, gerçekte gizlice el altından küvetin dibindeki tıpayı çıkartmaya çalışmaktaymış. Bildiğiniz gibi ağzına kadar su dolu bir küvetin tıpası çıkarıldığında suyun deliğe çekilişi müthiş güçlüdür. Ve benim o anda bulunduğum gibi, bir adam bacakları su deliğinin iki yanına uzanmış bir biçimde oturmaktaysa, sahip olduğu en yumuşak, en değerli nesnelere bu korkunç deliğin içine çekilmesi kaçınılmazdı. Taşaklarım garip bir *plof* sesi çıkartarak suyun şiddetli akıntısıyla delikten aşağı çekildi. Kensington Meydanından rahatlıkla duyulabilecek bir çığlık attım.

"Hoşça kal sevgilim," dedi düşes, banyodan dışarı süzülürken.

Bunu izleyen acı dolu dakikalarda karşılaştıkları gezginlerin erkekliklerini kör bıçakla yok etmekten zevk duyan şu Bedouin kadınlarından birinin eline düşmenin ne demek olduğunu iyice öğrendim. "İmdat!" diye bağırdım. "Kurtarın beni!" Kazığa geçirilmiş gibiydim. Küvete yapıştırılmışım. Güçlü bir yengecin kısıkaçlarına sıkışmışım.

Saatler geçmiş gibiydi ama o pozisyonda on on beş dakikadan kaldığımı sanmıyorum. Bu da oldukça fazla uzun bir süreydi. Sonunda kendimi tek parça olarak nasıl kurtarabildiğimi bilemiyorum. Ama hasar vardı. Güçlü bir su çekilmesi korkunç bir şeydir ve normal olarak bir çift bardacık eriği büyüklüğünde olan bu değerli mücevherlerim, birdenbire topatan kavunları büyüklüğüne ulaşmıştı. Sanırım çok eskiden, on dördüncü yüzyılda şu dizeleri yazan Geoffrey Chaucer'dı:

Nice ünlü hanımlar

Sizin yaşamınız için giderler.

Bu ölümsüz sözcükler, inanın bana, artık albüme kazanmış durumda. Tam üç gün koltuk değnekleriyle dolaştım. Bacaklarının arasında kirpi barındıran bir adam gibi ne kadar uzun süre yürüdüğümü Tanrı bilir.

15 Mayıs'ta Yasmin'le Dunroamin'de buluşmak üzere Cambridge'e yola çıkarken de böyle sakat durumdaydım. Arabadan inip ön kapıya doğru topallarken taşaklarım hâlâ yanıyor, şeytan davulu gibi zonkluyordu. Yasmin bana ne olduğunu öğrenmek isteyecektir; elbet Woresley de. Onlara gerçeği söylemeli miydim? Söyleyecek olursam Yasmin gülmekten yerlere yıkılırdı. Woresley'i ise, budalaca kasıtlı tavırlarıyla "Sen tümüyle aşırı cinsel bir adamsın, Sevgili Cornelius. Senin yaşadığın bu çılgınlığın ağır bedelleri vardır," derken görür gibi oluyorum.

O anda böyle birşeye katlanabileceğimi sanmadığımdan kalçamda bir kas zedelenmesi olduğunu söylemeye karar verdim. Evimin önünde duran yaşlı bir hanıma yardım ederken başıma gelmiş olacaktı. Hanımı içeri taşımış ve ambulans gelinceye dek onunla ilgilenmiştim, ama benim için biraz yorucu olmuştu vs.vs. Bu işe yarardı.

Ön kapının önündeki küçük verandada durup anahtarlarımı aradım. Bunu yaparken ön kapıya iğnelenmiş bir zarf dikkatimi çekti. Birisi çizim-iğnesiyle sıkıca tutturmuştu kapıya. Aptalca birşeydi bu. İğneyi çıkartamadığım için zarfı yırtarak çektim. Üzerinde ad yazılı değildi, bu yüzden zarfı açtım. Zarfa ad yazmamak budalaca bir işti. Bana mı yazılmıştı? Evet, öyleydi.

Sevgili Oswald,

Arthur ve ben geçen hafta evlendik...

Arthur mu? Allahın cezası Arthur da kim?

Çok uzaklara gidiyoruz, umarım Sperm Evini, yani Pro-ust dışında hepsini, götürmemiz de seni fazla üzmez.

Aman Tanrım! Arthur, bizim Woresley olmalıydı! Arthur Woresley!

Evet, sana Proust'u bıraktık. Zaten o oğlancıdan hiç hoşlanmamıştım. Elli tüpün tamamı bodrumda yolculuk çantasının içinde güvenli bir biçimde duruyor, Proust'un mektubu ise çekmede. Tüm öteki mektuplar bizim elimizde, tümüyle güvenlikte...

Başım dönüyordu. Okumaya devam edemedim. Kapıyı açıp içeri doğru sendeledim ve bir şişe viski buldum. Hemen bir bardağa koyup kafama diktim.

Durup bir düşünecek olursan Oswald, aslında sana hile yapmadığımızı kabul edeceğinden eminim. Sana nedenini söyleyeyim. Arthur'un dediği gibi...

Arthur'un ne dediği umurumda değildi. Değerli spermeleri çalmışlardı. Milyonlar değerindeki şeyleri. Yasmin'i bu işi yapmaya kandırmanın o küçük solucan Woresley olduğuna bahse girebilirdim.

Arthur'un dediği gibi, bütüin bu yöntemleri keşfeden de zaten oydu, öyle değil mi? Ve toplama işinin bütüin yükünü taşıyan da bendim. Arthur sana en iyi dileklerini yolluyor.

Hoşca kal...

Yasmin Woresley

Boktan bir darbeydi bu. Hem de belden aşağı vurulan bir darbeydi. Soluğum kesildi. Çılgınca bir öfkeyle, evin içinde kükreyerek dolaştım. Midem kaynıyordu, buharının da burun deliklerimden çıktığını hissediyordum. Yakınımda bir köpek olsaydı, ölesiye tekmeleyebilirdim. Onun yerine mobilyaları tekmeledim. Önce büyük eşyaları parçaladım, bir yandan öfkeyle haykırırken bir yandan da aralarında Baccarat bir kâğıt ağırlığı, bir Etrüsk kâsesi de bulunan bir sürü küçük objeyi pencereden, camları kırarak fırlatmaya başladım.

Ama bir saat sonra yatışmaya başladım ve sonunda elimde koca bir bardak malt viskisiyle bir koltuğa çöküp kaldım.

Anlayacağınız, kendini oldukça çabuk toplayan bir yapıya sahibim. Kızdırıldığımda patlarım, ama daha sonra kara kara düşünüp kalmam. Kısa sürede her şeyi kafamdan silip atarım. Her zaman başka bir gün vardır. Üstelik aklımı okkalı bir felaketten daha fazla harekete geçiren birşey olamaz. Fırtınadan sonraki kesin sessizlik ve ölümcül durgunlukta, beynim olağanüstü çalışmaya başlar. O korkunç akşam vakti Dunroamin'in kalıntıları arasında oturup viskimi yudumlar-ken bile, düşünüp taşınmaya ve geleceğimi yeniden planlamaya koyulmuştum.

Dolandırılmışım işte. Her şey bitmişti. Yeni bir başlangıç gerekiyordu. Yine de Proust'a sahiptim ve önümüzdeki yıllarda bu elli tüple iyi işler becerebilirdim (Yapmadığımı sakın düşünmeyin), ama bu beni milyoner etmezdi. Peki şimdi ne yapmalıydım?

Bu noktada iken büyük ve harikulade bir yanıt beynimde kıpırdanmaya başladı. Bu fikrin köklenip büyümesini bekleyerek sessizce oturdum. Bu bir ilhamdı. Basitliği yüzünden de mükemmeldi. Başarısız olması olanaksızdı. Bana milyonlar kazandıracaktı. Neden daha önce düşünmemiştim.

Bu güncelerin başında size, nasıl zengin bir adam olduğumu anlatmaya söz vermiştim. Buraya kadar nasıl başarısızlığa uğradığımı anlatmak oldukça zaman aldı. Kaybedilen zamanı telafi edip sonunda nasıl gerçek bir mültimilyoner olduğumu birkaç paragrafta açıklamama izin verin. 'Dunroamin' de ansızın aklıma gelen müthiş fikir şuydu:

Bir an önce Sudan'a geri gidecektim. Yoldan çıkmış bir hükümet görevlisi ile hashab ağaçlarının yetiştiği ve Kabarcık Böceği'nin yaşadığı o değerli bölgenin kiralanması için pazarlık edecektim. Bütün böcek avlama yetkisini ele geçirecektim. Yerli böcek avcılarını toplayarak, onları örgütlenmiş bir topluluk haline getirecektim. Onlara, böceklerini pazar-

da sattıklarında elde edebileceklerinden daha fazlasını cömertçe ödeyecektim. Yalnızca benim için çalışacaklardı. Kaçak avlananlar acımasızca bölgeden atılacaktı. Sudanlı Kabarcık Böceği pazarının köşe başını tutacaktım. Her şey ayarlanıp elimde geniş çapta ve düzenli bir Böcek stoğu bulunduğundan emin olduğumda Hartum'da küçük bir fabrika kuracak, Profesör Yousouhoff'un ünlü İktidar Haplarından bol miktarda üretecektim. Hapları fabrikada paketleyecektim. Sonra, Paris, Londra, New York, Amsterdam ve dünyanın her yerinde ofisleri olan küçük gizli bir yeraltı satış merkezi kuracaktım. Kendi kendime, on yedi yaşında toy bir genç, Paris'te bir yıl içinde yüz bin dolar kazandığına göre, şimdi dünya çapında neler yapabilir diye düşünüyordum.

Ve bundan sonra olanlar da tam tamına böyleydi, dostlarım. Sudan'a gittim. Orada iki yıldan biraz fazla kaldım. Bu süre içinde Kabarcık Böceği hakkında çok şeyler öğrenmekle birlikte, o bölgede yaşayan hanımlara dair de bir iki şey öğrenmiş olduğumu söylemekte sakınca görmüyorum. Kabileler kesin olarak birbirinden ayrılmıştı ve birbirlerine çok ender olarak karışırlardı. Ama ben onlarla bir güzel kaynaştım, Nubian'lar, Hassarian'lar, Beggara'lar, Shilluk'lar, Shukrias'lar ve garip biçimde açık tenli olan ve Mavi Nil'in batısında yaşayan Niam Niam'lar.

Ben öncelikle Nubian'ları kendime uygun buldum. *Nubile*¹ sözcüğü bu kabileden kaynaklanıyorsa hiç şaşmam.

1923 yılını sonlarına doğru benim küçük fabrikam tam hızla çalışıyor ve günde bine yakın hap üretiyordu.

1925 yılında ise sekiz kentte ajanlarım olmuştu. Onları çok dikkatlice seçmiştim. Hepsi de emekli generaldi. İşsiz kalmış generaller her ülkede bol bol bulunur ve bu adamlar böylesi işler için ideal tiplerdir. Etkindiler. İlkeleri yoktu. Cesurdular. İnsan hayatı onlar için öncelik taşıymıyordu. Ve yakanmadan beni dolandıracak zekâya sahip değildiler.

1. *Nubile*: Ergenlik. (Çev.)

Bu müthiş kârlı bir operasyondur. Kârlar astronomiktir. Ama birkaç yıl sonra böylesi boyda bir operasyonu yürütmekten sıkıldım ve her şeyi kârın yarısı karşılığında bir Yunan grubuna devrettim. Yunanlılar hoşnuttu, ben hoşnuttum ve yüzbinlerce müşteri de hâlâ hoşnut.

İnsan ırkının mutluluğuna yaptığım katkılardan hiç utanmadan gurur duyuyorum. İş adamlarının pek azı ve tabii çok az sayıda milyoner, temiz bir vicdanla, servetlerinin oluşumu sırasında müşterilerine bu denli keyif ve mutluluk verdiğini söyleyebilir. Ve *cantharis vesicatoria sudanii*'nin insan sağlığına zarar verdiği yolundaki söylentilerin fazlasıyla abartılmış olduğunu görmek beni sevindiriyor. Kayıtlarıma göre bu sihirli maddenin etkisinden ciddi şekilde zarar gören ya da sakatlanan kişi sayısı yılda dört ya da beş düzineyi geçmemekte. Ölenler ise pek az.

Son bir şey. On beş yıl sonra, 1935 yılında, Paris'teki evimde kahvaltı ederken okuduğum sabah gazetesindeki dedikodu sütununda gözüm şu yazıya takıldı: (Fransızcadan çevrilmiştir):

Côte d'Azur, Cap Ferrat'daki en lüks ve en geniş malikâne, La Maison d'Or, son günlerde el değiştirdi. Bu muhteşem ev bir İngiliz çifti olan Profesör Arthur Woresley ve güzel karısı Yasmin tarafından satın alındı. Woresley'ler Fransa'ya yıllardır yaşamakta oldukları Buenos Aires'ten gelmekte. Parlak Riviera manzarasına ışıltı getirecekler. Muhteşem La Maison d'Or ile birlikte satın almış oldukları, Akdeniz'deki her milyoneri kıskandıracak güzellikteki yat da kendilerine teslim edildi. Onsekiz personeli bulunan yatın on kişilik konuk kamerası bulunmakta. Woresley'ler yata SPERM adını verdiler. Mrs Woresley'e bu garip adı neden seçtiklerini sorduğumda, gülererek, "Oh, bilmiyorum. Sanırım çok güzel bir gemi olduğu için," diye yanıtladı.

Yaman kız Şu Yasmin. Kabul etmeliyim. Şu donuk tavırlı, nikotinden sararmış bıkıklı ihtiya Woresley'de ne bulunduğunu hiĀ anlayamıyorum. İyi bir adamın zor bulunduğunu sđylerler. Belki Woresley onlardan biridir. Ama iyi bir adamı isteyen kim. Hatta, iyi bir kadını kim ister.

Ben değil.

S O N

Roald Dahl

AMCAM OSWALD

Okurların, *Amcam Oswald*'ın yaşamına bir kez daha göz atmaları gerektiğini anladım. Tanyanlar bilir: *Amcam Oswald*, bütün zamanlarını en büyük çapkını, en büyük ahlâksız, zevk ve çılgınlık düşkünüdür. Tuttuğu *Günlük*'lerin yirminci cildinden seçilen ve içinde dünyanın pek çok ünlü kişinin adının geçtiğini bu bölümün, kimi aileleri ve dostları incitme olasılığı da çok büyük. *Amcam Oswald*, 'Sudan Kabarcık Böceği' ile her yanından cinsellik fışkıran, göz kamaştırıcı 'Yasmin' adlı o güzel kadının heyecan verici özelliklerini keşfeder ve kendi şeytanca, ahlâksızca amaçları için zamanın tüm ünlülerini baştan çıkartma işine girişir.

'Utanmazca eğlenceli' - *Daily Express*

'Enfes bir saçmalık' - *Observer*

'Roald Dahl, istese de sıkıcı olamaz. Müthiş taşkınlık dolu ve yüzsüzce eğlendirici bir kitap' - *Sunday Express*

'Olağanüstü keyifli' - *Daily Telegraph*

'Amcam Oswald', Roald Dahl'ın (1916-1990) yazdığı en erotik roman. Can yayınları arasında daha önce *Son Perle* adlı bir öykü kitabıyla *Çarli'nin Çikolata Fabrikası* ve *Çarli'nin Can Asansörü* adlı iki çocuk kitabını yayımlamıştık.

Kapak resmi: ANNE MEISEL

KDV içindedir

ISBN 975.510.359-7